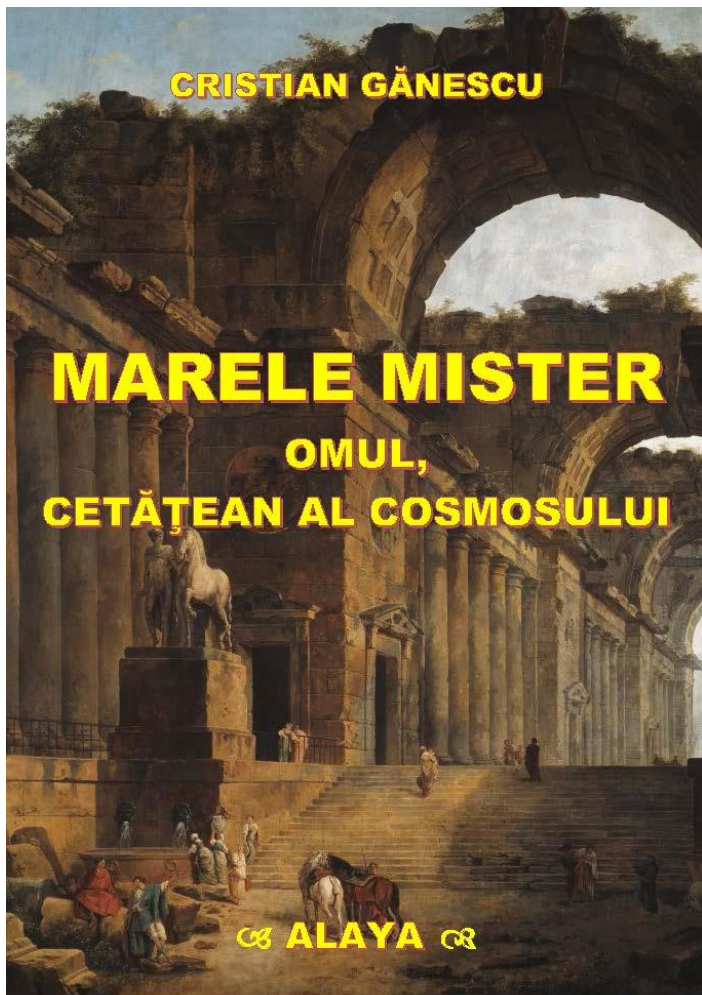


CRISTIAN GĂNESCU
UN MARE MISTER:
OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI



CRISTIAN GĂNESCU

MARELE MISTER
OMUL,
CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

☞ **ALAYA** ☞

CRISTIAN GĂNESCU

UN
MARE MISTER
OMUL, CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

EDIȚIA A DOUA

☞ HOFFMAN ☞

2024

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpu-nera în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂNESCU, CRISTIAN

Un mare mister: Omul, cetățean al cosmosului / Cristian Gănescu. - Caracal : Editura Hoffman, 2024

ISBN

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

“Și noi priveam, cu toții, mirați adânc, la mâinile Sale, cum întocmește Cerurile, Pământul și pe Om. Iar în dreapta Sa (sta) Cel care era la începuturi, Domnul tău și Ajutorul Lui la lucru, Început din Început, Doi însă Unul, iar împrejurul a toate era Al Treilea mare, și Toți erau Unul în toate și în noi”. “Și din toate acestea, și din noi toți, s-a luat iar sunet, lumină, culoare și miros și s-a întocmit Chip și Asemănare după Chipul și Întruparea Domnului Tărilor”. “La urmă, EL Însuși și Fiecare din EL, pe rând, au binecuvântat pe Om și i-au spus: “Scoală-te, trezește-te și privește în jur, luminiță din Lumina Mea”. “Și toți Fiii Flăcării au strigat ca unul: “Da, scoală-te”. “Și pentru prima dată, Omul, care era Stea, ne-a privit dinlăuntru formei și ne-a zâmbit întâia oară, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină. Și toate Stelele au izbucnit în strigăte de veselie privind Hazurethul și pe Om. Și numai laude se auzeau căci, iată, din pricina Lui - a lui Dumnezeu - stelele (spiritele) prisersă formă și Cuvânt.” Ulterior, Omul - care era Stea, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină - a căzut din ce în ce mai jos, iar ființa sa a cunoscut un proces amplu de transformare. Virusat succesiv prin răzvrătiri, Chipul domnesc care este Omul nu a mai vibrat energetic cu prima “locuință”, adică cu palierul cuantic primordial și a fost necesară construirea unei alte “locuințe”, adică a unei alte lumi, cu care să fie în acord energetic. Astfel, din palier cuantic în palier cuantic, din lume în lume, pe

măsură ce și-a pierdut caracteristicile inițiale, omul a coborât și s-a învăluit în mai multe învelișuri aurice. Incompatibilitatea aurică dintre oameni și globul terestru a devenit la un moment dat atât de mare, încât putea genera o catastrofă de mari proporții. De altfel, toate catastrofele trecutului - distrugerile succesive - au demonstrat faptul că oamenii nu pot rezista la plata celor trei prețuri ce s-au pus: prețul căderii primului Om, Adam primordial, prețul căderii lui Hallshithan și prețul căderii lui Lucifer. De aceea, a fost necesar să vină Cineva care să plătească un preț de răscumpărare.

Acesta a fost Iisus Hristos.

Înainte de întrupare, Iisus Hristos a coborât mai întâi în lumea eterică. Atunci, s-au închis porților Locuinței morților. Cu alte cuvinte, cei care mureau nu se întorceau în Locuința morților, ci rămâneau în palierul cuantic infraeteric. Așa a apărut “Regatul morților vii” în palierul infraeteric.

O lungă perioadă, toate sufletele morților au fost reținute în lumea infraeterică, pentru ca sunetul, culoarea și mirosul lor să fie egale, dar de semn opus cu sunetul, culoarea și mirosul Duhului lui Iisus Hristos în momentul pătrunderii Sale în palierul cuantic eteric, apoi în palierul cuantic infraeteric și, ulterior, în lumea materială, printr-o naștere imaculată. După răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, totul s-a schimbat. Morții reținuți în infraeteric au fost eliberați și s-au strămutat în lumea de dincolo.



SALT ÎN NECUNOSCUȚ

☞ Conectarea ☜

Un exemplu elocvent privind conectarea la aspectul spiritual al cosmosului, în urma unui eveniment dramatic, este Eugen Nicolae Gîscă.

Evenimentul care i-a marcat existența s-a petrecut în primăvara anului 1994, cu puțin înainte de Paștelui. Lucrând la o stație de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen a avut un accident de muncă. Un scurt-circuit produs la un transformator aflat în probă i-a provocat, după câte se pare prin inducție, modificarea unor parametri psiho-somatici și aurici, iar din acel moment existența sa și modul de a fi s-au modificat radical.

Dacă, anterior evenimentului dramatic care i-a modificat ființa interioară, Eugen nu era prin nimic diferit de ceilalți oameni, înscriindu-se în coordonatele existențiale standard, după acel moment viața sa a cunoscut o turnură diferită. La scurt timp după accident, a început să perceapă prin clarvedere o lume diferită de cea materială; mai mult decât atât, a început să perceapă aura - acel halou energetic ce învăluie omul, invizibil percepției obișnuite.

Deși, inițial, s-a speriat teribil, la fel ca orice om pus în astfel de împrejurări, ulterior, Eugen a înțeles faptul că accidentul l-a pus în fața unor posibilități nebănuite, pe care era imperios necesar să le aprofundeze și, eventual, să le amplifice.

Scurt-circuitul desfășurat la transformatorul de pe bancul de lucru a produs o flamă puternică undeva în apropierea lui, dar nu atât de aproape încât să-l carbonizeze sau să-l accidenteze fizic. Flama produsă i-a provocat o senzație foarte stranie: un val de fierbințeală accentuată l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creștetul capului. În câteva secunde valul de căldură, ce izvora ca un gheizer de la baza coloanei vertebrale, a țâșnit cu violență prin creștetul capului. Totuși, deși întregul trup era fiebinte, fiind străbătut ca de un frison, creștetul capului era rece. După alte câteva secunde, Eugen s-a simțit ca o veritabilă fântână arteziană: șuvoiul de fierbințeală, ce pornea de la baza coloanei vertebrale, țâșnea cu violență prin creștetul capului. Zona frunții pulsa violent și foarte dureros, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un țaruș exact între sprâncene.

Când senzațiile de durere fizică, aproape insuportabile, și-au epuizat violența inițială, iar totul părea că revenise la normal, Eugen a remarcat, cu o stupeoare imensă, cum mediul familiar se estompează încetul cu încetul, pentru a face loc unei alte lumi. Sau, mai corect spus, peste imaginea lumii fizice s-a suprapus imaginea unei lumi diferite.

Datorită faptului că evenimentele provocate de scurt-circuit s-au succedat extrem de repede, Eugen nu a reușit să conștientizeze ceea ce se întâmplă cu adevărat, mulțumindu-se doar să privească senin imaginea stranie a unei lumi pe care nu o mai văzuse nicicând. Forme de relief, arbori, pârâiașe, flori se desfășurau în fața sa - altele decât cele cunoscute.

Imediat după aceea, o ființă s-a înfățișat parcă de nicăieri, în câmpul său vizual. Ce era ciudat la acea ființă înaltă erau ochii lipsiți de iris, de culoare neagră. Zâmbind oarecum binevoitoare, ființa cu ochii negri ca tăciunii i-a întins lui Eugen un glob miniatural; globul semăna întrucâtva cu globul terestru, dar avea o altă configurație a continentelor. Instinctiv, Eugen a întins mâna, pentru a lua ceea ce i se oferă, dar,

instantaneu, cineva - în minte a avut imaginea bunicii sale, defunctă de ceva vreme -, l-a oprit să facă acest lucru. În momentul în care a fost refuzată, ființa de lumină cu ochii negri ca tăciunii a dispărut la fel de brusc precum a apărut, topindu-se în neființă.

Totul se terminase, iar evenimentele succedate într-un răstimp atât de scurt au început să se estompeze, precum un vis foarte viu, dimineața, când lumina zilei atinge retina: nu mai rămâne decât o amintire plăcută, dar neclară. Tradusă în ceea ce poate experimenta un om în banala existență cotidiană, experiența se numește, desigur, halucinație; chiar dacă imediat poate persista o amintire difuză, după aceea totul se înscrie în coordonatele cotidianului.

La nici trei săptămâni, aparent fără nici un stimul exterior, Eugen a avut fulgerător în fața ochilor aceeași lume stranie, cu un decor paradisiac, populată de această dată cu o mulțime de ființe impresionante, în trupuri vapoase, eterate, care se mișcau cu viteză amețitoare.

Abia după o perioadă de acomodare, Eugen și-a dat seama că percepțiile neobișnuite sunt ceva mai mult decât halucinații trecătoare; mai mult decât atât, și-a dat seama de faptul că poate să contacteze acea lume în mod voluntar prin presarea anumitor puncte de pe suprafața trupului, concomitent cu concentrarea privirii asupra flăcării unei lumânări. Acesta este, de altfel, modul prin care, din 1994, Eugen poate accede, ori de câte ori dorește, la ceea ce, în ziua de astăzi, poartă numele de clarvedere sau, uneori de “cea de-a doua vedere”. Lumea pe care o vede prin intermediul celei de-a doua vederi este lumea eterică. În afara lumii eterice, Eugen mai poate percepe structura aurică a ființelor.

Firește, primul lucru pe care l-a făcut a fost să povestească celor din jur experiențele sale. Datorită faptului că cei din jur l-au privit cu suspiciune nedisimulată și au început să-l ocolească, Eugen a învățat foarte repede că trebuie să

păstreze pentru el cele văzute, pentru a nu avea surprize neplăcute. Totuși, cât mai discret posibil, pe lângă activitățile cotidiene care-i asigurau existența zilnică, s-a dedicat investigării acelei lumi.

Din 1994 până în prezent, Eugen a investigat metodic lumea pe care o percepe prin cea de-a doua vedere, după cum a investigat structura aurică a omului. De cele mai multe ori a fost ajutat cu explicații în demersul său de către ființele care populează acea lume.

❧ Simțurile transfizice ❧

Percepția lui Eugen prin clarvedere, nu se reduce doar la observarea vizuală a aurei omului sau a lumii eterice. În afara văzului, Eugen dispune de alte trei simțuri, prin intermediul cărora poate investiga aspectele spirituale ale omului și ale cosmosului: auzul, mirosul și simțul vechimii.

Pentru Eugen, văzul, auzul, mirosul și simțul vechimii sunt atributele principale ale clarvederii. Fără nici o îndoială, simțul de bază rămâne văzul - prin care poate observa ceea ce spectrul său perceptiv transfizic îi permite să vadă. În afara văzului, auzul îi permite să perceapă sunetele modulate informațional, “melodiile” pe care le emite fiecare structură, ființă sau element. Percepută prin intermediul auzului transfizic, orice ființă umană, supraumană sau nonumană (este vorba, evident, despre ființele decorporate pe care le percepe prin cea de-a doua vedere) are propriul său “sunet de fond” sau propria sa “melodie”. De asemenea, fiecare structură aurică emite propria sa “melodie”; de exemplu, corpul mental emite o anumită melodie, spiritul are altă “melodie” și așa mai departe. Mai mult decât atât, starea momentană a unui om, de exemplu furia, poate fi percepută printr-un sunet specific. Tot astfel, fiecare ființă, fiecare element sau fiecare structură a aurei emite un miros specific. În cazul mirosurilor, lucrurile sunt ceva mai

complicate, deoarece nu există întotdeauna posibilitatea de a face comparație cu lumea materială, pentru a fi explicate în detaliu. De exemplu, corpul eteric al unei persoane cu multă vitalitate emite un miros asemănător florilor de câmp, în timp ce corpul eteric al unei persoane cu mai puțină vitalitate emite un miros asemănător fânului proaspăt cosit.

În mod analog, fiecare ființă, fiecare structură sau element al auri are o anumită vechime; această vechime este percepută de Eugen prin al patrulea simț auxiliar de care dispune - simțul vechimii. Vechimea percepută prin acest simț nu poate fi estimată în ani, ci într-o stare specială, fără corespondent în limbajul omenesc. Singurul corespondent acceptabil pentru înțelegerea omenească este o stare, pe care fiecare om o cunoaște și pe care a experimentat-o de mai multe ori de-a lungul vieții - starea în care s-a simțit, dintr-o dată, aparent fără motiv, extrem de bătrân.

Lumea pe care Eugen o percepe prin cea de-a doua vedere și prin simțurile auxiliare - mirosul, auzul și simțul vechimii - este **lumea eterică**. Încă de la început, trebuie precizat că lumea eterică este diferită de ceea ce astăzi poartă numele de lumea astrală, lumea în care merg oamenii după momentul morții, dar și de lumea spirituală. Lumea materială, lumea eterică, lumea astrală și lumea spirituală sunt doar paliere cuantice paralele ale Terrei aurice - aura Pământului -, care se întinde, spațial, până dincolo de Lună. Deși Terra aurica este limitată spațial, formând un imens halou auric ce învăluie globului terestru și satelitul său natural, ea este infinită ca profunzime cuantică. Fiecare dintre lumile sau palierele cuantice transfizice ce alcătuiesc Terra aurica - planul eteric, planul astral sau planul spiritual - este infinită ca profunzime cuantică, ceea ce, din punct de vedere al fizicii newtoniene, poate constitui un paradox.

Astfel, date fiind împrejurările, prin intermediul lui Eugen pot fi cunoscute aspecte neobișnuite cu privire la

structura lumii eterice, precum și a ființelor care pot fi observate acolo. De asemenea, din perspectiva tipului de clarvedere pe care-l posedă, se pot face constatări extrem de interesante cu privire la structura aurei umane. Acesta este și motivul pentru care, în cele ce urmează, se va acorda o importanță deosebită aspectelor concrete. Și, probabil, va fi lesene de remarcat că informațiile concrete expuse în această lucrare, la fel ca și cele expuse în lucrările anterioare (**Forță contra Forță și Omul în afara trupului**), sunt inedite.

Există mai multe modalități de a percepe lumea eterică, iar una dintre ele este fixarea unui punct strălucitor, pe care-l purtem denumi "punct de focalizare", care se află la 80 de centimetri de trup, undeva la limita exterioară a aurei. De fapt, nu este nevoie să fi clarvăzător pentru a observa, atunci când privești oarecum în gol, un punct luminos, ca o steluță strălucitoare, situat undeva în partea stângă a trupului.

La început, pentru a percepe prin cea de-a doua vedere, Eugen fixează cu privirea flacăra unei lumânări ori a unei brichete. Apoi își mută privirea asupra aceluși punct strălucitor aflat la aproximativ 80 de centimetri de trup, punctul de focalizare. Fixându-l intens cu privirea, punctul strălucitor pare a veni spre el cu viteză amețitoare, în timp ce el însuși - evident, este vorba despre conștiința sa - zboară cu viteză spre punct. Totul se desfășoară în mai puțin de două-trei secunde. Focalizându-și privirea în acel punct strălucitor, conștiința sa pătrunde într-un fel de tunel-peșteră - aceeași care a fost remarcată de subiecții care au suferit o decorporare bruscă, provocată de moartea clinică. Peștera-tunel este centrată chiar în acel punct strălucitor. În acele fracțiuni de secundă, Eugen se identifică cu propria sa conștiință și străbate cu mare viteză peștera-tunel. Pe măsură ce o străbate, observă o lumină care se face din ce în ce mai mare. La capătul tunelului, lumina se mărește dintr-o dată, ocupând întregul câmp perceptiv și vede lumea eterică.

Trebuie precizat că Eugen doar vede lumea eterică, dar nu poate interacționa cu ea. Eugen nu poate pătrunde în lumea eterică, nu poate rupe un fruct de pe o ramură a unui copac, nu poate atinge o ființă spirituală aflată în fața sa. El nu poate decât să vadă ceea ce se află în raza sa vizuală.

De altfel, există mulți oameni care, în condiții speciale, pot percepe pentru câteva clipe lumea eterică, chiar și fără a fi clarvăzători; din păcate, experiențele lor sunt de scurtă durată, astfel că nu reușesc să înregistreze în memorie ceea ce au perceput. Faptul că informațiile astfel dobândite sunt interpretate adesea într-un mod materialist este o altă problemă.

După cum afirmă ființele spirituale, există, într-adevăr, și porți de pătrundere în lumea eterică. Prin aceste porți de pătrundere nu se poate intra corporal, prin intermediul trupului material. Porțile de pătrundere în lumea eterică, situate la interfața planului material, par a fi asemănătoare unor supape prin care se poate realiza trecerea dintr-un palier cosmic în altul. Ele se manifestă într-un mod asemănător chakrelor.

Oricum, este nevoie de mult mai mult decât de un simplu accident pentru ca oamenii să pătrundă în corp eteric prin porțile de pătrundere în lumea eterică. Ceea ce nu este clar, este dacă, o dată pătrunși în lumea eterică, oamenii mai pot reveni în lumea materială și în ce mod - în condițiile în care trupul material, mai precis materia moleculară a trupului, suferă distorsiuni spațio-temporale aproape ireversibile. În orice caz, cândva în trecutul planetei, au existat oameni - este drept că nu din generația actuală - care au pătruns în lumea eterică și au rămas acolo până în ziua de astăzi. Așadar, pentru Eugen, lumea eterică poate fi observată doar prin clarvedere, fără a putea interacționa cu ea. El nu poate interacționa cu lumea eterică sau cu ființele care se manifestă acolo.

La scurt timp după ce a început să perceapă prin clarvedere, Eugen a fost purtat într-un *tur de informare* prin toate zonele Terrei aurice. Acest *tur de informare* pare a fi o

procedură obligatorie pe care trebuie să o urmeze toți oamenii care, dintr-un motiv sau altul, pătrund în palierele transfizice ale Terrei aurice - în lumea eterică, în lumea astrală sau în alta. În cadrul turului de informare, Eugen a vizitat palierele cosmosului spiritual, până acolo unde nivelul său evolutiv i-a permis.

În toamna anului 1999 s-a produs întâlnirea dintre autorul acestor rânduri și Eugen Nicolae Gîscă. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane cu care să poată dialoga și, mai ales, căreia să-i poată împărtăși experiențele sale, pentru ca acestea să poată fi exprimate în scris. Fiind prins, eu însumi, cu alte activități, abia după lungi ezitări am acceptat o asociere în vederea scrierii unor cărți pe această temă. În momentul în care m-am apucat de lucru, nu am știut ce va rezulta, întrucât, cel puțin în prima fază, modul în care îmi erau furnizate informațiile era greoi. Aproape că nu înțelegeam ceea ce Eugen dorește să-mi spună, iar acest fapt se datora limbajului său, aflat în total dezacord cu ceea ce cunoșteam; pe de altă parte, deși eram familiarizat cu tematica aflată în discuție, explicațiile lui Eugen erau de-a dreptul bulversante.

După aproape un an și jumătate de discuții și clarificări, dintre care aproape nouă luni am lucrat efectiv asupra textului, primul rezultat palpabil nu a întârziat să apară: prima carte, **Forță contra Forță**, era gata. Apoi, la interval de un an, a urmat a doua carte, **Omul în afara trupului**.

Prima carte a ciclului, **Forță contra Forță** prezintă în linii generale aspectele spirituale ale cosmosului și ale omului: structura aurică a ființei umane, structura aurică a pământului - Terra aurica -, lumea eterică și locuitorii ei - umani, supraumani și nonumani. Cartea **Forță contra Forță** prezintă și procesul palingeneziei omului prin Terra aurica - adică destinul spiritual al omului: naștere, moarte, existența post-mortem, renaștere - ca proces cosmic.

De asemenea, în cartea **Forță contra Forță** este descrisă lupta perpetuă dintre cele două principale categorii de ființe îngerești: Fiii Luminii și Fiii întunericului. Pe de altă parte, cartea **Forță contra Forță** încearcă să dezvăluie un mare mister: activitatea lui Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, pentru emanciparea spirituală a tuturor oamenilor.

A doua carte, **Omul în afara trupului**, coboară, într-un fel, din lumile înalte ale cosmosului spiritual și din lumea principiilor pe pământ. În cartea **Omul în afara trupului** accentul este pus asupra unor probleme mult mai apropiate de om și de existența sa în lumea materială: structura energeticoinformațională a ființei umane și procesul evoluției omului ca spirit încarnat în lumea materială. Cartea **Omul în afara trupului prezintă**, de asemenea, noua cale evolutivă a umanității deschisă de Iisus Hristos: formarea corpului haric al plaselor mesianice și activarea progresivă - prin intermediul rugăciunii creștine și a rostirii Numelui lui Iisus Hristos - a chakrei inimii, situată chiar în dreptul inimii.

Evident, tot ce a fost expus în aceste cărți este rodul cercetării lui Eugen prin ce-a de-a doua vedere. Pentru a nu încărca textul, dar și pentru a păstra o anumită coerență absolut necesară în astfel de demersuri, am considerat că este oportun să-l indic pe Eugen ca principală sursă de informații fie direct, fie indirect, atunci când folosesc, explicit ori implicit, expresia “prin clarvedere” - caz în care Eugen este subiectul subînțeles.



OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

❧ “Matrioșka” ❧

Omul, ca microcosmos, este *imago mundi* - reflectarea macrocosmosului. Ca microcosmos, omul este în relație cu macrocosmosul. Omul este reflectarea cosmosului și a tuturor ființelor care-l populează. *Omul este un cetățean al cosmosului.* Tot ce există în cosmos se reflectă în om. *Acesta este marele mister - mysterium magnum - al cosmosului.*

O imagine din lumea materială cât de cât exactă a modului în care se prezintă ființa umană poate fi regăsită în modul de alcătuire a celebrei păpuși denumite *matrioșka*. Matrioșka este o păpușă colorată, goală pe dinăuntru, în care sunt introduse mai multe păpuși mai mici, aproape identice; păpușile mai mici sunt *aproape* identice, dar nu identice, deoarece fiecare păpușă are un detaliu minuscul, care o deosebește de celelalte (bucuria copiilor este să descopere detaliile minuscule). Modelul păpușilor matrioșka a fost preluat, după câte se pare, de inventatorul lor de origine rusă, după modelul unor jucării folosite în Evul Mediu, care înfățișau un ou de Paște, frumos încondeiat, din lemn, gol pe dinăuntru, în care erau introduse alte ouă mai mici.

Ambele modele, cel al păpușilor denumite matrioșka, cât și cel al ouălor de Paște, dispuse una în alta, pot constitui

modele viabile pentru modul în care se prezintă structura aurică a ființei umane. Precum păpușa matrioșka, ființa omului este formată din trupul material și din trei corpuri luminoase de formă umanoidă, precum trei păpuși de mărime descrescătoare puse una în alta. Cele trei corpuri luminoase sunt cu câțiva centimetri mai mici decât trupului material. Păpușa exterioară, adică trupul material este învăluită, la rândul ei, de mai multe structuri aurice de forme ovoidale, precum ouăle de Paște din lemn, goale pe dinăuntru, sunt dispuse unul în altul.

Primul dintre cele trei corpuri luminoase, de formă umanoidă este **corpul duh**. În centrul corpului duh se află, cam în regiunea pieptului, **spiritul** nemuritor, care are, la toți oamenii, aspectul unui soare strălucitor, cam de mărimea unei mingi de ping-pong. Al doilea corp de formă umanoidă este **corpul sufletului**. Al treilea corp de formă umanoidă este **corpul eteric**, care este situat între corpul sufletului și trupul material. Cele trei corpuri de formă umanoidă ocupă același spațiu pe care-l ocupă corpul material, dar pe paliere cuantice diferite. Ca dimensiuni, ele nu depășesc conturul trupului material. Fiecare dintre cele trei corpuri are propria sa fizionomie și propriile sale caracteristici, ca și cum ar fi trei persoane incluse una în alta.

Dintre toate, doar corpul material este conștient. Corpul duh are întotdeauna ochii închiși, în timp ce corpul sufletului și corpul eteric deschid ochii doar în momentul în care trupul material îi închide. Doar unii clarvăzători pot deschide simultan ochii corpului material și ai corpului eteric, fiind conștienți simultan de palierele cuantice corespondente - palierul material și, respectiv, palierul eteric.

Cele trei corpuri de formă umanoidă sunt învăluite de mai multe corpuri aurice exterioare sau derivate. Corpurile aurice exterioare depășesc cu aproximativ 60-90 centimetri limitele epidermei trupului material. Ele se prezintă ca niște structuri aurice ovoidale, mai late în regiunea umerilor și mai

subțiri în partea inferioară a trupului. Corpurile aurice exterioare sunt, în ordine, următoarele: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual.

Toate structurile aurice ce alcătuiesc ființa omului pot fi clasificate în funcție de mai multe sisteme de referință, dar cea mai optimă clasificare este cea care ține cont de palierele cuantice în care se manifestă. Din acest punct de vedere se poate afirma că ființa omului este alcătuită din șase “ansambluri” (un ansamblu este un tot unitar alcătuit din elemente de același gen): ansamblul spiritului, ansamblul corpului duh, ansamblul sufletului, ansamblul corpului eteric, ansamblul trupului material, ansamblul aurei exterioare. Fiecare “ansamblu” este structurat și se manifestă pe propriul său palier cuantic. Palierele cuantice sunt, în ordine, următoarele: palierul cuantic primordial, care este palierul cuantic al spiritului, palierul cuantic al corpului duh, palierul cuantic al sufletului, palierul cuantic al corpului eteric, palierul cuantic al lumii materiale unde se află, evident, trupul fizic, palierul cuantic al aurei exterioare, care cuprinde toate structurile aurice ovoidale - emoțional, astral, mental etc. Deși, fiecare dintre ansambluri se manifestă pe propriul său palier cuantic, toate participă la îndeplinirea scopului fundamental: evoluția ființei omului.

Termenul de evoluție nu trebuie însă interpretat în sens materialist, ci din punct de vedere spiritual. Sensul spiritual este următorul: omul a fost creat de Dumnezeu, dar, în urma unor evenimente dramatice, a “căzut”. Căderea oamenilor s-a datorat răzvrătirii sau “neascultării poruncilor”. Spus pe scurt: oamenii s-au răzvrătit împotriva poruncilor Creatorului, iar acesta este “păcatul originar”. “Căderea” echivalează cu o involuție, întrucât caracteristicile originare, manifestate la nivelul spiritului, corpului duh, sufletului și trupului material au fost înăbușite; totodată, corpurile aurice respective au fost acoperite de noxe energetice.

După involuție, în mod firesc, trebuie să urmeze “evoluția”, pentru ca oamenii să redevină ceea ce au fost cândva ... și mai mult decât atât. Acesta este scopul întrupării oamenilor în lumea materială.

❧ Spiritul și corpul duh ❧

Primul ansamblu al ființei omenești este așadar cel al spiritului. De formă sferică, spiritul are dimensiunea unei mingi de ping-pong, fiind situat în regiunea pieptului, între chakrele manipura și anahata.

Spiritul este, la rândul său, un ansamblu format din două elemente: o steluță strălucitoare de dimensiunea unei semințe de fruct și un modul sferic, ce o învăluie. Steluță strălucitoare este sămânța primordială a spiritului. Ea este învelită într-un modul sferic, nu mai mare decât o minge de ping pong. Spiritul este întrețesut, dacă se poate spune astfel, în palierul cuantic primordial. La omul încarnat, palierul cuantic primordial se prezintă ca un cilindru de lumină. Pe textura de lumină, foarte fină, a palierului cuantic primordial este inserat spiritul propriu-zis, precum o figură geometrică pe un covor. Cu toate acestea, spiritul nu este inclus în palierul cuantic primordial, ci îl transcende. Spiritul este situat “dincolo de dincolo”, în afara manifestării. Deși spiritul - ca esență divină, format din sămânță și din modulul sferic - transcende orice palier cuantic, el se poate manifesta plenar la nivelul palierului cuantic primordial; astfel, se poate vorbi despre un paradox insondabil cu privire la natura spiritului.

Ansamblul spiritului se prezintă ca un model dinamic. Dacă, în ceea ce privește lumea materială, fiecare obiect se revelează drept ceea ce este fără să-și modifice dimensiunile, în cazul spiritului percepția lui Eugen este diferită. De la aproximativ 30 de centimetri, Eugen observă prin clarvedere sămânța primordială a spiritului ca un mic punct strălucitor

aflat în interiorul palierului cuantic primordial. Totuși, pe măsură ce-l observă, punctul strălucitor se mărește treptat, până când ajunge să lumineze tot palierul cuantic primordial.

Este un mare mister modul în care, deși este privită de Eugen de la aproximativ 30 de centimetri, sămânța primordială a spiritului pare să se afle la depărtare de miliarde de ani lumină. De fapt, sămânța primordială a spiritului pare a străbate miliarde de ani lumină pentru a veni în palierul cuantic primordial cu o viteză amețitoare. Practic, doar în câteva secunde, din depărtări imense, sămânța primordială a spiritului vine cu viteză amețitoare pentru a se manifesta în palierul cuantic primordial.

Atunci când se manifestă în palierul cuantic primordial, sămânța primordială nu are caracteristici: nu are culoare, nu are sunet, nu are miros. Ea seamănă ca un negativ fotografic (pentru un clarvăzător nu este propriu-zis o culoare, ci o stare a energiei care, în limbajului omenesc, poate fi desemnată ca fiind “culoare”). Abia după ce se manifestă în palierul cuantic primordial, steluța se delimitează ca formă și culoare printr-o luminozitate argintie. Luminozitatea nu provine totuși de la sămânța primordială a spiritului, în sensul că nu este emanația sa, ci se dezvăluie în urma contactului cu “atmosfera” palierului cuantic primordial. Sămânța primordială a spiritului interacționează prin scurt-circuite energetice cu mediul, definindu-și astfel culoarea și forma.

Când dobândește forma, sămânța primordială a spiritului se învăluie într-un modul sferic, care este ca o carcasă energetică compactă, iar din acest moment se poate vorbi despre spiritul propriu-zis, care are dimensiunea unei mingi de ping-pong. Aproape instantaneu sau, oricum, la scurt timp după ce capătă formă, spiritul capătă și un sunet specific. Sunetul său este asemănător cu cel emis de mii și mii de tunete ce se succed aritmic. Starea sămânței primordiale a spiritului dinaintea dezvăluirii formei și a sunetului poate fi considerată o

stare de nemanifestare sau de latență. Imediat după ce pătrunde în palierul cuantic primordial, starea de potențialitate se activează.

În momentul în care se manifestă plenar, sămânța primordială a spiritului care, anterior, era asemănătoare unui negativ fotografic, se învâluie cu o energie proprie - formând modulul sferic menționat. Imediat după ce pătrunde în palierul cuantic primordial, în interiorul sămânței se produc fenomene diverse. În momentul ocupării palierului cuantic, sămânța primordială devine argintie. La rândul său, învelișul luminos - modulul sferic - împrumută culoarea argintie, foarte blândă, a steluței. Modulul devine rapid strălucitor, dar și foarte greu. De fapt, spiritul este singurul element al ființei umane care are luminozitate proprie. El emite lumina. Celelalte elemente ale auri - inclusiv corpul duh - împrumută lumina de la spirit.

De-a lungul timpului, spiritul își modifică strălucirea, culoarea, mirosul și sunetul, în funcție de experiențele acumulate. Trebuie precizat că, atunci când există referiri la gradul de maturitate sau la culoarea unui spirit, nu trebuie înțeles că este vorba despre sămânța primordială, ci doar despre înveliș. Despre sămânța primordială a spiritului nu se poate spune decât că există: ea rămâne mereu în beatitudinea propriei sale stări originare ce nu are nimic în comun cu tumultul Terrei aurice.

Unele spirite par mai vechi, mai mature, în timp ce altele par mai tinere. Cu fiecare încarnare, structura energetică a spiritului - manifestată prin culoare, luminozitate, sunet și miros - se modifică, devenind din ce în ce mai elevată. La începutul încarnărilor, sunetul emis de spirit este asemănător cu cel emis de mii de tunete ce se succed aritmic, iar la sfârșitul încarnărilor este asemănător unei ape line, ce curge domol, ritmic și liniștit.

Disponerea spiritului la o largă categorie de oameni reliefează o serie de deosebiri; aceste deosebiri pot clarifica, la

rândul lor, multe aspecte importante legate de structura aurică a ființei umane. Înainte de toate trebuie spus că oamenii sunt diferiți. Omul însuși este o specie în sine; principala caracteristică a ființei umane este unicitatea: fiecare om este unic. Totuși, dincolo de unicitatea fiecărui om, trebuie constatat faptul că toți oamenii fac parte din aceeași familie.

Data fiind varietatea foarte mare de oameni încarnați, spiritul poate fi cercetat din mai multe puncte de vedere: din punctul de vedere al structurii și al culorii, din punctul de vedere al dispunerii și, nu în ultimul rând, din punctul de vedere al capacității de a fi mântuit.

Primul punct de vedere din care poate fi analizat un spirit este cel al culorii. Culoarea originară a unui spirit este argintie. De-a lungul încarnărilor, caracteristicile principale ale spiritului - în primul rând culoarea, dar și sunetul și mirosul - se modifică neîncetat. Spiritele suferă un proces de acoperire cu noxe karmice, astfel încât toți oamenii care trăiesc pe pământ au spiritul acoperit. Un spirit acoperit are un corp causal acoperit cu noxe karmice. Prin intermediul unui corp causal plin de noxe, spiritul omului nu se poate manifesta plenar. Cu cât corpul causal este mai încărcat cu noxe karmice, cu atât spiritul se manifestă mai puțin. În timp ce unele spirite sunt acoperite, altele pot fi pure - cel puțin teoretic. Spiritele pure, curate sau neacoperite, nu au linie divină și nu au nevoie să se încarneze în lumea materială.

Poate că nici nu este necesară precizarea că aceste spirite nu există actualmente în lumea materială. În Terra aurica, doar cel denumit **Merath** (termen folosit în limba ființelor care se manifestă la nivelul lumii eterice), în traducere "Cel Iubit" (posibil să fie vorba despre Enoch, patriarhul antediluvian ridicat de către Dumnezeu la cer), are un suflet curat în proporție de aproape 90 %. Spiritul său este ceva mai mare decât al celorlalți oameni, fiind de culoare verde - un verde fără corespondență în lumea materială.

Din punctul de vedere al disponibilității, unii oameni au spiritul amplasat în dreptul chakrei anahata, chiar în mijlocul pieptului, iar alții au spiritul cam la o palmă deasupra ombilicului, foarte aproape de chakra manipura. Aproximativ 80%, dintre oamenii care au spiritul în dreptul chakrei anahata sunt botezați creștini și s-au încarnat cel puțin o dată în ultimii 2000 de ani. Oamenii care au spiritul poziționat deasupra ombilicului, în apropierea chakrei manipura, sunt în marea lor majoritate necreștini sau sunt creștini care se încarnează pentru prima oară după modificările aurice produse după întruparea lui Iisus Hristos. Spiritele din această ultimă categorie nu au culorile atât de rafinate precum spiritele celor din prima categorie.

După capacitatea de a fi mântuite, spiritele se împart în mai multe categorii: spirite mântuite, spirite mântuibile și spirite nemântuibile. Spiritele mântuite nu există în Terra aurica. Până în prezent, nu s-a desfășurat nici un sfert din procesul mântuirii, creștinismul fiind abia la început. Spiritele mântuibile sunt cele ale majorității oamenilor din Terra aurica. Ființele din lumea eterică spun că Voia Domnului este ca “nici unul să nu piară”. Cel puțin teoretic, toate spiritele sunt mântuibile, dar va veni o vreme când, pe fundalul unor evenimente dramatice, se va realiza o departajare. Cei care, existențe de-a rândul, au perseverat în a face răul și au ales, prin liberul arbitru, să se alieze cu ființele luciferice, nu vor putea fi mântuiți. Din punctul de vedere al palingeneziei, culoarea unui spirit mântuit va avea culoarea verde, sunetul va fi asemănător apei unui râu ce clipocește vesel și mirosul inconfundabil de pâine proaspătă înmuiată în vin. Un spirit mântuit va fi ceva mai mare decât este în prezent, nu va avea corp causal și linie divină. Un spirit mântuit se va manifesta ca un artificiu care emite jerbe de lumină.

Precum a fost menționat, spiritul este învelit în alte două corpuri, cu care formează o unitate: **învelișul spiritului** și

corpul causal. Învelișul spiritului se prezintă ca o membrană energetică, foarte subțire, ce învelește spiritul. Corpul causal, depozitarul memoriei ancestrale a omului, are forma unei sfere ce cuprinde atât corpul spiritului, cât și spiritul însuși. El s-a format o dată cu prima încarnare a omului în lumea materială. Corpul causal al spiritului este arhiva în care sunt stocate toate experiențele omului - ceea ce în mod obișnuit numim karma. Informația karmică este stocată în funcție de trei parametri: relațiile cu Dumnezeu, relațiile de familie și relațiile sociale.

Corpul causal al spiritului este, la rândul lui, alcătuit din trei sfere mai mici, de culori diferite: roșu, galben, albastru. Cele trei sfere sunt dispuse în poziții diferite, precum bilele unui rulment, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Cele trei sfere interioare emit o luminozitate foarte blândă. La anumite date fixe, la nivelul corpului causal au loc jocuri mirifice de lumini, sunete și mirosuri.

Spiritul, corpul spiritului și corpul causal formează o unitate indivizibilă. Împreună, se prezintă ca o minge strălucitoare - cam de dimensiunea unei portocale la unii oameni sau de forma unui pepenaș galben la alții - situată în centrul ființei omenești. Prin mijlocul ansamblului spiritului trece o linie de lumină. Aceasta este linia divină.

Linia divină este o linie de lumină (ca o rază laser) ce vine de undeva din înalt, trece exact prin centrul spiritului și se continuă în pământ. Alături de linia divină mai este vizibilă o ex-linie divină, care astăzi nu mai este în funcțiune. Ea pare să fi fost în funcțiune cândva, în trecutul umanității. Linia divină ajută spiritul să se manifeste în nivelul său cuantic. Prin linia divină circulă două energii complementare: o energie ce provine din cer și o energie ce provine din pământ. Fără aportul energiilor celeste și telurice ce curg prin linia divină, spiritul (ca ansamblu) nu s-ar putea manifesta.

Următorul element al ființei omului este **corpul duh** sau, mai pe scurt, **duhul**. Corpul duh este trupul de formă umanoidă

ce poartă spiritul pe tot cuprinsul Terrei aurice, atât în lumea materială, cât și în lumile spirituale - motiv pentru care, uneori, este denumit “purtător al spiritului”. Corpul duh este trupul de lumină în care omul se manifestă în “lumea de dincolo”.

La omul decorporat, corpul duh are dimensiuni impresionante: depășește doi metri înălțime. În lumea materială, cât timp omul este încarnat, corpul duh este mai mic ca dimensiuni decât trupul material. Corpul duh are o culoare unică, care nu se modifică pe parcursul vieții omului. Luminozitatea corpului duh provine de la spirit, iar culoarea diferă în funcție de nivelul evolutiv atins.

Înfățișarea corpului duh diferă de la om la om. La oamenii care sunt încarnați în lumea materială, fizionomia corpului duh este, de cele mai multe ori, aceeași ca și a corpului fizic. Se poate întâmpla uneori ca fizionomia corpului duh să fie cea pe care omul a avut-o în încarnarea anterioară și abia la sfârșitul vieții să preia înfățișarea pe care a avut-o în încarnarea prezentă. La defuncți, corpul duh are, inițial, înfățișarea din momentul morții. Această înfățișare este însă idealizată, în sensul că nu reflectă nici un fel de malformație ori inconvenient structural sau funcțional, indiferent ce defecte fizice a avut în timpul existenței materiale. De exemplu, dacă omul a murit la o vârstă înaintată, ridurile feței se estompează; dar, ca trăsături generale, omul păstrează fizionomia pe care a avut-o în timpul vieții. Cu timpul, după o perioadă petrecută în lumea de dincolo, corpul duh dobândește o înfățișare rezultată din suma înfățișărilor trupești pe care le-a avut omul respectiv de-a lungul tuturor încarnărilor.

Corpul duh nu reproduce organele corpului material (precum corpul eteric), dar are propriile sale organe; aceste organe se aseamănă cu niște sori, fiind situate de-a lungul liniei divine. De fapt, aceste organe nu sunt altceva decât centri de energie: chakre. Chakrele corpului duh sunt asemănătoare, ca funcționalitate, cu chakrele corpului eteric, motiv pentru care

pot fi denumite chakre-atribut. De-a lungul liniei divine, precum mărgelele pe o ață, se află dispuse șapte chakre-atribut. Chakrele-atribut ale corpului duh sunt reflectările spiritului. Este ca și cum spiritul s-ar fi multiplicat succesiv în șapte forme identice, de-a lungul liniei divine. Fiecare chakră-atribut are propria sa culoare și luminozitate, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Ele intră în stare de funcțiune în mod progresiv, pe măsură ce omul evoluează.

Oamenii evoluează neîncetat, urcând șapte trepte ale scării evolutive - sau șapte trepte ale Școlii vieții. Fiecare treaptă corespunde unei anumite culori a corpului duh: roșu, portocaliu, galben, auriu (în loc de verde, datorită modificărilor produse acum 2000 de ani), albastru, indigo, violet, alb. Fiecare culoare de bază are mai multe nuanțe. Oamenii aflați la începutul evoluției au culoarea corpului duh roșie sau portocalie, în timp ce oamenii mai bătrâni evolutiv au culoarea corpului duh galbenă, aurie, albastră sau albă. În epoca actuală, marea majoritate a oamenilor pot fi situați în dreptul culorii galbene a corpului duh. Foarte puțini oameni încarnați au o culoare superioară nivelului evolutiv care corespunde unui corp duh de culoare albastră.

Structura de bază și alcătuirea corpului duh diferă în funcție de nivelul evolutiv al oamenilor. Astfel, corpul duh de culoare roșie, care reflectă nivelul evolutiv al oamenilor din prima treaptă evolutivă, este format din particule energetice - atomi de forma unor stelute - care emit lumină roșie de diferite intensități. Stelutele-atomi apar instantaneu dintr-un palier cuantic superior, pentru a "exploda" în spațiul delimitat de conturul corpului duh. Nici nu s-a stins bine reverberația exploziei, că apar imediat alte stelute-atomi, care se manifestă identic, la nesfârșit. Toate aceste miliarde de microexplozii formează un corp duh roșu.

Corpul duh de culoare galbenă, care reflectă nivelul evolutiv al oamenilor din a treia clasă evolutivă, are aceeași

modalitate de formare, numai că, în locul în care explodează stelulele-atomi de culoare roșie se formează, la fel ca la artificii, mii și mii de alte stelule mai mici. Noile stelule au culoarea galbenă. Stelulele galbene se formează, așadar, din aceleași stelule roșii. Succesiunea exploziilor este însă atât de rapidă, încât persistă doar culoarea galbenă. Față de corpul duh de culoare roșie, corpul duh de culoare galbenă are pulsații mai lente, este mult mai clar și mai diafan.

În schimb, corpul duh de culoare aurie, care reflectă nivelul evolutiv al oamenilor din a patra clasă evolutivă, nu este format din explozia unor stelule “muritoare” - care nu trăiesc decât o clipă, pentru a se risipi apoi în jerbe de lumină. Corpul duh de culoare aurie pare a fi alcătuit din formațiuni energetice asemănătoare unor minicristale, de forme stabile, care nu dispar și nu explodează. Lumina unei astfel de formațiuni energetice durează mult mai mult, manifestându-se asemănător fosforului luminat pe timp de noapte. Ca structură, corpul duh de culoare aurie este un corp duh de tip nou. Toți oamenii din clasa a patra evolutivă, care s-au încarnat cel puțin o dată în ultimii 2000 de ani, au un astfel de duh. Înainte de întruparea lui Iisus Hristos, duhul celor din a patra clasă evolutivă era de culoare verde.

Există și oameni care au corpul duh de culoare albastră, care reflectă nivelul oamenilor situați pe a cincea clasă evolutivă. Corpul duh de culoare albastră corespunde însă standardului evolutiv care exista în epoca antecreștină.

Actualmente, au corpul duh de culoare albastră doar persoanele care, acum 2000 de ani, depășiseră culoarea verde a corpului duh - care pe atunci corespundea celei de-a patra clase evolute - și care nu mai puteau da înapoi de pe drumul început. Observat de aproape, corpul duh de culoare albastră pare a fi format din balonașe de lumină, ce apar dintr-un alt palier cuantic și se dilată, explodând în mii și mii de stropi.

☞ Sufletul ☞

Corpul duh nu se poate manifesta plenar de-a lungul unei existențe încarnate; pe toată durata vieții unui om, corpul duh doarme, astfel că este necesară o altă structură aurică care să-i preia funcțiunile. Aceasta este sufletul ca ansamblu.

Ansamblul sufletului se formează în momentul nașterii. Sufletul este format din cinci elemente: steaua sufletului, corpul causal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștiinței. Sufletul - ca ansamblu -, este reflectarea pentru o singură existență a spiritului, a corpului causal și a corpului duh.

Steaua sufletului se prezintă ca un punct strălucitor situat la nivelul laringelui, puțin mai sus de mărunțul lui Adam. La începutul existenței în lumea materială, steaua sufletului emite străluciri multicolore, dar la scurt timp culorile se stabilizează și formează o culoare compozită, un amestec între albastru și argintiu. La oamenii mai evoluți, steaua sufletului seamănă cu un sâmbure de smochină, care se manifestă ca un artificiu ce strălucește continuu.

Corpul causal al sufletului are forma unui cocon energetic ce învăluie steaua sufletului; el este depozitul amintirilor sufletului din prezenta existență - subconștientul. El se aseamănă cu o miniplanetă albastră acoperită de nori albi.

Corpul sufletului este o structură aurică ce învăluie corpul fizic ca o manta. Corpul sufletului se formează în momentul nașterii. După naștere, corpul sufletului se prezintă ca un abur albicios, care nu reproduce cu exactitate conturul trupului material, după cum nu reproduce nici organele interne ale acestuia. Forma sa este destul de neclară în regiunea mâinilor și a picioarelor. Corpul sufletului este însă identic în regiunea capului cu corpul material. Fizionomia chipului este reflectată perfect la nivelul corpului sufletului, cu deosebirea că este idealizată. Claritatea și frumusețea ochilor este, într-

adevăr, impresionantă. Corpul sufletului este alcătuit dintr-o energie de culoare albă, mată, ca un abur. De-a lungul vieții, corpul sufletului își modifică culoarea în funcție de comportamentul omului. Treptat, corpul sufletului dobândește o culoare de sinteză, rezultată în urma tuturor acțiunilor omului, în conformitate cu karma sa și cu nivelul evolutiv acumulat de-a lungul unei singure existențe.

Spre deosebire de corpul duh, corpul sufletului își modifică mai rapid culoarea, în funcție de modul de comportare al omului. Dacă un om greșește într-un domeniu sau se comportă nedrept, corpul sufletului se colorează în culori întunecate, iar dacă se comportă bine, corpul sufletului dobândește culori deschise, luminoase. Datorită unor acțiuni greșite, generate de liberul arbitru, corpul sufletului se pătează adesea cu tente întunecate, emite mirosuri grele și sunete lipsite de armonie. Aceste pete pot fi denumite boli ale sufletului. De cele mai multe ori, oamenii prezintă mari pete întunecate în regiunea toracelui, a abdomenului, a umerilor sau chiar a capului.

Ansamblul sufletului se exprimă prin conștiință și prin conștiință; cele două capacități ale sufletului se exprimă prin intermediul a două corpuri: corpul conștiinței și corpul conștiinței. **Corpul conștiinței** se prezintă ca o pânză concavă sau ca o antenă parabolică, asemănătoare unei ape albastru-smarald, de doi-trei centimetri grosime, ce acoperă întreaga suprafață a aurei. La rândul său, **corpul conștiinței** se prezintă ca o flacără ce izvorăște direct din steaua sufletului (situată la nivelul laringelui), până la o înălțime de aproximativ 20 de centimetri.

Corpul conștiinței este legat prin conexiuni de lumină foarte fine de corpul sufletului în dreptul organelor de simț: de nas, gură, ochi, urechi. În locurile în care corpul conștiinței este legat de corpul sufletului se află mici peceți, ca niște bănuți rotunzi. Pecețile acoperă organele de simț ale corpului

sufletului: ochii, urechile, gura și nasul. Dacă, în timpul existenței încarnate, un om este capabil să ridice starea vibratorie a corpului sufletului până la nivelul peceților, acestea se topesc, iar omul poate vedea, auzi sau mirosi în palierele cuantice transfizice - palierul eteric, astral etc. Dacă este topită pecetea din dreptul ochilor, un om poate dobândi capacitatea de clarvedere - poate vedea palierul cuantic eteric sau astral, după caz; dacă este topită pecetea din dreptul gurii, un om poate percepe vechimea structurilor aurice, astfel că dobândește "simțul vechimii"; dacă elimină pecetea nasului percepe mirosuri specifice; dacă elimină pecetea urechilor percepe sunetele provenite de pe palierele cuantice transfizice, iar ființele de pe aceste paliere pot fi percepute auditiv, fiecare prin sunetul ei specific.

Următoarea structură aurică, corpul eteric, este formată din două elemente: corpul eteric interior și corpul eteric exterior.

Corpul eteric interior este mai mic decât trupul material, fiind alcătuit din curenți energetici de diferite culori, sunete și mirosuri, care se modifică încontinuu. Corpul eteric interior nu reflectă elementeleantomice ale trupului material, dar are propriile sale elementeantomice de forma unor vârtejuri strălucitoare. Corpul eteric interior este alcătuit din miliarde de stelute luminoase - atomi energetici - ce par a se întrupa de nicăieri, ca și cum ar veni dintr-un alt palier cuantic. Lumina steluțelor nu se stinge niciodată, dar uneori pulsează mai rapid, alteori mai lent.

În cele mai multe cazuri, fizionomia chipului corpului eteric interior este diferită de cea a trupului material. De regulă, corpul eteric interior are un chip foarte frumos: trăsături foarte fine, asemănătoare statuilor grecești din antichitate, ochii mari și limpezi, albaștri, verzi sau căprui. La oamenii care au corpul duh de culoare aurie, ochii corpului eteric interior au pe margini o aureolă aurie de o mare frumusețe. Oricum, niște

ochi albaștri-verzui, înconjurați cu o aureolă aurie, este ceva ce nici marii pictori ai lumii n-au reușit să immortalizeze. Ochii corpului eteric interior sunt, de obicei, închiși. Există cazuri în care ochii sunt semideschiși; ei privesc fix, reci și goi, ca aflați în transă. Aceasta se datorează faptului că, în stadiul evolutiv actual, corpul eteric interior nu a devenit un instrument prin care să se manifeste conștiința omului. Dacă omul ar putea să vadă prin ochii corpului eteric interior, ar putea să vadă în lumea eterică, deci ar deveni clarvăzător.

În funcție de culoarea corpului duh și de vârsta corpului material, corpul eteric interior poate fi mai luminos, cum este cazul la copii, sau mai puțin luminos - de exemplu, la persoanele în vârstă. La copii se pot remarca culori mai închise, sunete neșlefuite sau parfumuri ce par întrerupte. La persoanele mature se pot remarca culori limpezi, sunete melodioase, parfumuri și mirosuri clare. Peste corpul eteric interior este (între)țesut corpul material, iar din unirea lor se formează corpul eteric exterior.

Corpul eteric exterior este dublura exactă a corpului material; el conține contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. Corpul eteric exterior emite o radiație ce depășește limitele corpului material cu cinci - zece centimetri, în funcție de starea de sănătate a omului. Ceea ce depășește limita corpului material nu este corpul eteric propriu-zis, ci doar radiația acestuia, numită adesea “aură de sănătate”.

La nivelul corpului eteric exterior există o vastă rețea de canale - denumite în prezent prin termenul sanscrit *nadis* -, prin care circulă diferite tipuri particulare de energii. Cele mai importante canale energetice principale sunt în număr de trei: Sushumna (situată de-alungul coloanei vertebrale), Ida și Pingala. De-a lungul canalului Sushumna, înșirate precum mărgelele pe o ață, se află șapte centri de energie, denumite în prezent prin termenul sanscrit *chakra*. Aceste sunt în ordine: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna și

sahasrara. Cele șapte chakre sunt reflectarea chakrelor-atribut de la nivelul corpului duh. În afara celor șapte chakre situate de-a lungul canalului Sushumna, la nivelul corpului eteric mai există încă două chakre la fel de importante pentru sistemul auric uman: o chakra situată în partea stângă a corpului, în dreptul organului fizic al inimii - chakra iubirii - și o chakră opusă atât ca poziționare, cât și ca menire: chakra egoismului, situată pe aceeași linie, dar în partea dreaptă a corpului, care emite o culoar de un maroniu murdar.

Din punct de vedere auric, poziționarea celor nouă chakre principale ale corpului eteric - cele șapte chakre situate pe canalul Sushumna și cele două chakre situate în dreptul mameloanelor - pe două axe care se intersectează în centrul pieptului, formează o cruce. Aceasta este **Crucea Vieții**.

În afara celor nouă chakre principale mai există la nivelul corpului eteric un număr nedeterminat - destul de mare - de chakre minore și de chakre secundare. Dacă chakrele principale situate pe canalul Sushumna au aspectul unor vârtejuri strălucitoare, chakrele minore și chakrele secundare au aspectul unor beculețe sau leduri. Chakrele au rolul de a metaboliza, procesa și transforma energiile.

Toate energiile care circulă prin nadisuri sunt derivații ale unei energii unice - energia de viață - ce pornește de la baza coloanei vertebrale. În funcție de nivelul evolutiv reflectat în culoarea corpului duh, energia de viață urcă de-a lungul canalului principal Sushumna și pe canalele secundare în consonanță cu activitatea chakrelor. Procesul de punere în funcțiune treptată a chakrelor, concomitent cu urcarea energiei de viață de-a lungul nadisurilor, se desfășoară după principiul termometrului, ceea ce constituie **paradigma evoluției umane**.

Următorul element din compunerea ființei umane este corpul material. Prin clarvedere, Eugen observă diferit **corpul material** decât prin intermediul văzului fizic; prin clarvedere, atomii corpului fizic apar translucizi, iar organele interne se

prezintă într-un mod asemănător imaginii oferite de un tomograf. Corpul material este un angrenaj format din atomi de forma unor mici steluțe. Aceste steluțe provin dintr-un palier cuantic aflat dincolo de cel al corpului eteric interior. Provenind din palier cuantic superior, atomii-steluțe explodează în momentul în care se manifestă în palierul material. Ceea ce este foarte interesant, este însă faptul că, în momentul în care stelulele explodează, corpul material este luminat. Corpul material emite, în ansamblu, un miros de flori. Picioarele și mâinile emit un miros de fructe coapte, în special de mere și duche, iar partea superioară a trupului emite un miros de brad proaspăt tăiat. La persoanele neinițiate sexual apar sunete și mirosuri foarte puternice. Din punct de vedere energetic, cei mai puternici oameni nu sunt cei solizi, cu masă musculară mare, ci cei subțiri, care par firavi.

Organele trupului material sunt formate din aceleași stelule-atomi ce apar de nicăieri, de dincolo de corpul eteric interior. Exploziile provocate de stelule luminează forma fiecărui organ în parte. Când un organ nu mai este luminat, după un timp se îmbolnăvește la nivelul fizic.

Cauza disfuncțiilor fizice rezidă în bolile ce apar la nivelul sufletului. Bolile acumulate la nivelul sufletului se transmit succesiv la nivelul corpului eteric și la nivelul corpului material.

❧ Aura exterioară ❧

Corpul material este înconjurat de mai multe corpuri aurice ovoidale, ce se întind până la o distanță variabilă în jurul său. Corpurile aurice derivate sunt următoarele: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecție șablon.

Niciuna dintre aceste structuri nu are o formă umanoidă, înfățișându-se ca niște ovoide luminoase, mai late și mai

bombate în zona umerilor și mai subțiri în partea inferioară a trupului. Corpurile aurice derivate își modifică aspectul - forma și coloritul - în funcție de activitatea de moment a omului. Fiecare corp auric derivat are propria sa structură și compoziție energetico-informațională. În afara lor, există însă trei structuri aurice ce pot fi denumite auxiliare: banda de lumină din jurul capului, inima aurică și noul corp eteric.

Astfel, **corpul emoțional** reflectă senzațiile și emoțiile primare ale oamenilor în timpul existenței încarnate. El se prezintă ca un ovoid colorat, în continuă "fierbere", care înconjoară trupul până la o distanță de aproximativ 30-40 de centimetri. Într-un fel, corpul emoțional ține de manifestarea sufletului și a trupului material și mai puțin de manifestarea spiritului și a corpului duh.

Corpul astral este extensia aurică directă a corpului duh, prin intermediul sufletului. El reflectă pasiunile și dorințele oamenilor, înfățișându-se ca un ovoid ce înconjoară trupul material până la aproximativ 90 de centimetri. Culoarele sale, ce se succed cu rapiditate, dar nu cu aceeași rapiditate ca și la corpul emoțional, indică cu exactitate natura dorințelor.

Corpul mental inferior, "corpul gândurilor", are o formă ovoidală alungită, mult mai lat în jurul umerilor și a capului, iar culoarea sa de bază este galbenul-citron; corpul mental inferior reflectă gândurile concrete, care au suport material sau, mai exact spus, care reflectă "deșteptăciunea" pusă în joc de oameni în vederea atingerii unor obiective din lumea materială.

La rândul său, **corpul mental superior** are forma unei sfere argintii, fiind situat puțin deasupra corpului mental inferior. El se formează treptat, pe măsură ce omul evoluează. Corpul mental superior reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale și se simte una cu tot ce există. În măsura în care recunoaște că în cosmos toate sunt una, omul dobândește intuiția ca instrument de cunoaștere.

Corpul spiritual are forma unui balon de culoare argintie ce învăluie corpul mental superior; mărimea sa indică indică faptul că pasiunile involburate au fost sublimite în spiritualitate.

Următorul element auric, **sistemul de protecție șablon** nu este propriu-zis un corp, ci un sistem complex de formă globulară, constituit din linii energetice, ce se suprapun într-o rețea de plase. El conține, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului.

Inima aurică este o structură aurică de forma unei biluțe ce se învârte în jurul trupului omului, la nivelul pieptului. De fapt, inima aurică face parte din palierul cuantic al corpului duh. Prin inima aurică, omul devine conștient de mediu și se manifestă prin gânduri. Din punct de vedere auric, gândurile se nasc din inima aurică și din interacțiunea corpului conștienței cu un corp auric oarecare - de exemplu, cu corpul astral sau cu corpul mental intelectual. Acest proces se desfășoară instantaneu. Inima aurică este alcătuită din trei sfere dispuse una în alta. Sfera exterioară reflectă - ca sunet, luminozitate, miros și culoare - karma în ceea ce privește relația omului cu Dumnezeu, a doua sferă reflectă karma în ceea ce privește relațiile de familie, iar a treia sferă reflectă karma în ceea ce privește relațiile sociale. Din suma vectorială a culorilor celor trei sfere rezultată culoarea generală a inimii aurice.

Inima aurică orbitează în jurul trupului fizic ca un satelit. Când ajunge în dreptul inimii fizice, inima aurică emite un bip scurt, care se aude triplu, ca un ecou ; simultan, semnalizează luminos printr-o strălucire scurtă. Când omul aleargă, inima aurică se învârte mai repede pe eliptica sa din jurul trupului, iar când doarme se învârte mai încet. Înainte de moartea fizică, cam cu șase zile înainte, inima aurică devine vineție și își formează o coadă, ca o cometă.

Banda de lumină din jurul capului conține 11 stelute strălucitoare, precum o centură de asteriozi în jurul unui sistem

solar. Fiecare steluță are propria sa culoare, luminozitate, miros și sunet de fond; toate aceste caracteristici reflectă nivelul de maturitate spirituală atins de om în decursul palingeneziei.

La fel ca inima aurică, banda de lumină din jurul capului face parte din palierul cuantic al corpului duh. Deși intensitatea luminoasă a steluțelor este mare, nu o depășește pe cea a corpului duh. Cele 11 steluțe se manifestă precum fulgerele luminoase ale unor blițuri, strălucind intens, aproape orbitor, în anumite momente din existența unui om. Între cele 11 steluțe se formează fulgere multicolore, ce dau impresia unei benzi continue de lumină. Banda de lumină pare a fi formată din miliarde de particule ca de gheață, multicolore și foarte parfumate, din interiorul cărora se aud sunete asemănătoare posturilor radio peste care un ascultător trece repede.

Rolul steluțelor este de a înregistra toate acțiunile omului - atât cele din starea de vis, cât și cele din starea de veghe. Astfel, primele trei steluțe frontale înregistrează acțiunile omului aflat în starea de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluțe înregistrează, în mod identic, comportamentul omului în starea de somn - când visează. Cele șase steluțe din față și din spate înregistrează, precum camerele de luat vederi, tot ce face omul de-a lungul existenței sale încarnate. În părțile laterale ale capului, în dreptul urechilor, sunt situate alte două steluțe, care înregistrează mediul și persoanele cu care omul interacționează. Ultimele trei steluțe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise de Îngerii Păzitori. Ele emit mereu flashuri frumos colorate, care constituie răspunsurile Îngerilor Păzitori la problemele cotidiene. Ele se concretiza în “intuiții” sau “bănuieli”.

Unele intuiții se pot traduce chiar vizual: unii oameni au scurte fulgere cognitive prin care văd ce s-ar întâmpla în cazul în care s-ar avânta orbește în evenimente cu grad înalt de dificultate sau în cazul unor neatenții. Uneori, în situații grave - de exemplu, în cazul iminenței unor accidente - se poate

întâmpla ca Îngerii Păzitori sau Îngerii Veghetori (fiecare om are trei Îngeri Păzitori și trei Îngeri Veghetori) să influențeze direct omul pe care-l protejează prin intermediul acestor steluțe, astfel încât acesta să aibă posibilitatea de a scapa de vătămări grave.

Se poate întâmpla ca, sub influența Îngerilor Păzitori sau a Îngerilor Veghetori, pentru câteva fracțiuni de secundă, un om să fie eliberat, spre binele lui, de liberul său arbitru și atunci poate avea senzația că o forță teribilă, pe care nu este capabil să o localizeze, l-a tras, de exemplu, din fața unui automobil sau l-a împins într-o parte pentru a fi ferit de impactul cu un obiect oarecare aruncat de cineva. După evitarea unui accident de mașină, oamenii se laudă că experiența sau norocul și-a spus cuvântul, dar nu acestea sunt cele care i-au salvat de la moarte.

Noul corp eteric este dublura, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric. În prezent, noul corp eteric nu interacționează cu structurile aurice menționate anterior. El este autonom, având o formă de conștiință proprie.

Următorul corp este **corpul haric al plaselor mesianice**. Corpul haric al plaselor mesianice nu aparține însă omului; el apare doar în momentul rugăciunii creștine sau în momentul rostirii cu voce tare a Numelui Iisus Hristos. Corpul haric al plaselor mesianice se formează prin rostirea, chiar și într-o discuție, a Numelui lui Iisus Hristos. Corpul haric al plaselor mesianice este format din două straturi. Primul strat are culoarea metalului topit, iar al doilea strat are culoare argintie. Privit de la depărtare, cele două culori se amestecă formând una singură: culoarea aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. Astfel, privit de la depărtare, un om care-și formează corpul haric al plaselor mesianice apare ca învăluit într-o cupolă de culoare aurie.

Rostirea Numelui lui Iisus Hristos înseamnă, înainte de toate, conectarea conștiinței a omului, prin intermediul liberului

arbitru, la Ființa lui Iisus Hristos. Prin rostirea cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, omul este învăluit de corpul haric al plaselor mesianice ca într-o cupolă protectoare care împiedică orice influență negativă.

După rostirea Numelui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă doar câteva secunde, după care dispare. Cât timp persistă, corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă aurie ce învăluie întreaga structură aurică umană; el se formează în exteriorul corpului spiritual, dincolo de noul corp eteric, care este ultimul corp al aurei. Privit de la depărtare, un om care și-a format corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca un ovoid luminos, de culoare aurie, în interiorul căreia se poate observa linia divină, ca un ax luminos. Cu cât un om rostește de mai multe ori de-a lungul vieții Numele lui Iisus Hristos, cu atât corpul haric al plaselor mesianice persistă mai mult și efectele sale asupra structurii aurice sunt mai intense. Evident, în cazul oamenilor care rostesc de mai multe ori pe zi Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă mult. Ce să mai vorbim despre monahii creștini care repetă neîncetat Numele lui Iisus Hristos în cadrul rugăciunilor.

Formându-și corpul haric al plaselor mesianice, un om devine un focar haric pentru cei din jurul său datorită faptului că, pe baza principiului transducerii informației - principiul transducerii luminii - el poate împrumuta altora lumina harică. Dacă omul care are format corpul haric al plaselor mesianice intră în contact - prin vorbire sau prin atingere - cu alți oameni, aceștia își formează, la rândul lor, prin inducție, corpul haric al plaselor mesianice. Totuși, la ceilalți oameni, corpul haric al plaselor mesianice nu persistă prea mult, fiind vorba despre o acțiune indirectă, realizată prin inducție.

În cazul în care doi sau mai mulți oameni rostesc - chiar și în cadrul unei discuții - Numele lui Iisus Hristos, fiecare își

formează propriul corp haric al plaselor mesianice. Imediat după aceea, corpurile harice ale celor doi oameni se unesc, formându-se o structură aurică comună: o cupolă aurie ce-i învăluie deopotrivă.

Același fenomen se produce și în cazul în care sunt adunate mari mulțimi de oameni - de exemplu, într-o biserică. În acest caz, se formează, după același principiu, o cupolă harică imensă care-i învăluie pe toți. Cupola harică va avea o singură linie divină, extrem de luminoasă.

☞ Palierile cuantice ☜

Fiecare dintre ansamblurile ce compun ființa omului este situat în propriul său palier cuantic. Palierile cuantice sunt următoarele: palierul cuantic primordial al spiritului, palierul cuantic al corpului duh, palierul cuantic al sufletului, palierul cuantic al corpului eteric, palierul cuantic al trupului material (lumea materială) și palierul cuantic al aurei exterioare.

La oamenii încarnați, palierile cuantice au forma unor cilindri de lumină. **“Palierile cuantice conțin toate elementele și toate energiile ce mențin viața corpurilor”**, afirmă Îngerii Veghetori. Viața este, astfel, întreținută printr-un schimb energetic cu mediul.

Primul palier cuantic este așadar **palierul cuantic primordial**. La începutul creației lui Dumnezeu, oamenii erau spirite, iar totul era întrețesut într-un singur palier cuantic - palierul cuantic primordial. În perioada de început a creației, toate ființele din cosmos sălășluiau împreună în palierul cuantic primordial. Îngerii, spiritele naturii și oamenii aveau același sunet, același miros, aceeași lumină și aceeași culoare, iar lumea în care trăiau - palierul cuantic primordial - era în rezonanță cu ei.

La un om întrupat, palierul cuantic primordial se prezintă într-un mod asemănător unui cilindru, fiind alcătuit dintr-o

ceață luminoasă. Este evident că palierul cuantic în care se manifestă spiritul fiecărui om nu este decât o mică “fereastră” din palierul cuantic primordial.

La nașterea unui om în lumea materială, palierul cuantic al spiritului se prezintă ca o ceață difuză. La început, apar sclipiri dispartate ce umplu acel spațiu de forma unui decupaj cilindric. La marginea decupajului apar sclipiri mai intense decât cele din interior, ca o crustă strălucitoare formată din fire de lumină ce se intersectează între ele. Toate aceste fire luminoase formează o plasă de susținere foarte fină. Între firele luminoase ce formează plasa de susținere apar scurt-circuite, iar în urma acestora apare ceva asemănător unui fluid fin, ce acoperă plasa de susținere. Fluidul energetic este ca un liant de legătură. În interiorul palierului cuantic primordial, spiritul are o pulsație intermitentă, numită “respirație” de Îngerii Veghetori. Cu alte cuvinte, spiritul are schimburi energetice cu mediul din care face parte, adică cu palierul cuantic primordial.

Al doilea palier cuantic, palierul cuantic al corpului duh, are o structură asemănătoare palierului cuantic primordial. Desigur, la omul încarnat, decupajul palierului cuantic al corpului duh este mult mai mare, ca dimensiuni, decât al spiritului. Este la fel de evident că palierul cuantic al corpului duh unui om nu este decât o mică “fereastră” din palierul cuantic corespondent al Terrei aurice. Corpul duh plutește în substanța palierului său cuantic precum un embrion plutește în lichidul amniotic. Și corpul duh are o “respirație” prin care face schimb cu mediul. Pulsațiile corpului duh sunt mult mai rare, urmând cam la o clipire de ochi pulsațiile spiritului. În general, culoarea, sunetul și mirosul palierului cuantic sunt mai înalte cu un grad decât cele ale corpului duh.

Ca regulă generală, viața fizică se întrerupe în momentul în care mirosul și sunetul corpului duh sunt identice cu cele ale palierului său cuantic. Scopul vieții unui om este de a echilibra energia corpului duh cu energia palierului cuantic.

Următorul palier cuantic, **palierul cuantic al sufletului** se formează la fel ca și primele trei, după același principiu. Totuși, palierul cuantic al sufletului este nou în comparație cu celelalte planuri. În acest palier cuantic este întrețesută steaua sufletului, care pulsează sau “respiră” făcând schimb de energie și informație cu mediul. Și palierul cuantic al sufletului are un nivel energetic mai ridicat decât cel al stelei sufletești. În cazul în care nivelul energetic al stelei sufletului devine identic cu cel al palierului cuantic, survine moartea fizică.

Al patrulea palier cuantic, **palierul cuantic al corpului eteric**, este mai puțin fin decât cel al corpului duh; ceața luminoasă a palierului este mai densă, iar sunetul are o vibrație mai slabă. Pe această structură, care se prezintă ca un decupaj de formă cilindrică, este structurat corpul eteric.

Nu trebuie confundate procesele ce au loc la nivelul planurilor cuantice superioare cu procesele ce au loc la nivelul celor inferioare. Astfel, nu trebuie confundată pulsația sau “respirația” elementelor superioare - spiritul, corpul duh, sufletul sau corpul eteric - cu ceea ce se petrece la nivelul material. Corpurile aurice nu sunt producții ale palierului material și nu au nimic de-a face cu mediul terestru sau cu trupul fizic. Fiecare dintre ele există pe propriul palier cuantic.

Toate elementele transfizice - spiritul, corpul duh și sufletul - coexistă împreună în vederea îndeplinirii unui scop comun, dar ele se manifestă independent, fiecare în lumea sa.

Structurile transfizice ale ființei umane n-au nimic de-a face cu materialitatea lumii sau cu ceea ce se petrece la nivelul palierului fizic. În acest context, într-un dialog relatat de Eugen (pe baza informațiilor cărui a fost realizată această carte), unul dintre Îngerii Veghetori preciza următoarele: **“Iară tu, șaman, vezi și nu amesteca științele pământești cu cele nepământești, trupurile pământești cu cele nepământești, căci fiecare dintre acestea trăiesc și respiră după legile și firea fiecăruia”**. “S-au dat legi și Locuințe (adică paliere

cuantice) **în care ele** (structurile componente ale ființei umane) **trăiesc și respiră în voie. Și, când vezi trupul lumesc și îi privești locuința în care trăiește și respiră, vezi să nu spui că este cea mai mare locuință, căci, atunci, nicidecum, nu vorbești în adevăr”**.

Următorul palier cuantic este cel ocupat de **trupul material**. Evident, este vorba despre lumea materială - continuumul spațio-temporal tridimensional perceput prin intermediul organelor de simț. Deși, pe baza cercetărilor științei moderne există convingerea că trăim într-o lume infinită atât sub aspect spațial, cât și temporal, lumea materială - după cum afirmă Îngerii Vegheteori - **“este mai mică decât un deget din locuința unui trup nepământean”**, adică a unui palier cuantic transfizic.

Lumea materială are, ca principiu de funcționare, o întocmire întrucâtva similară celorlalte paliere cuantice, dar diferită în ceea ce privește elementele constitutive. Spre deosebire de toate celelalte paliere cuantice care funcționează independent, palierul material este susținut de energiile tuturor celorlalte paliere. La fel, trupul material este susținut de energiile tuturor celorlalte structuri transfizice. Cu toate că este întrețesut pe calapodul corpului eteric, trupul fizic are o existență autonomă: el respiră și se hrănește în palierul cuantic propriu - continuumul spațio-temporal tridimensional.

Cu fiecare încarnare a unui om se produce o armonizare mai amplă între corpului material și corpurile superioare - spirit, corp duh, suflet, corp eteric. Este imposibil pentru un om să-și apropie nivelul energetic al corpului fizic de cel al structurilor superioare într-o singură încarnare. Dacă s-ar produce acest lucru, omul ar fi perfect încă de la prima suflare.

În acest caz, imposibil de realizat în stadiul evolutiv actual, spiritul ar transcende toate palierele cuantice și ar spiritualiza trupul material. Ființa umană ar deveni o unitate, astfel încât toate palierele cuantice și toate corpurile ar avea

aceeași structură energetică - sau, după cum afirmă ființele care se manifestă în lumea eterică, ar avea aceeași culoare, același sunet și același miros. Către un astfel de țel trebuie să tindă orice om, iar dacă acest țel ar fi în sfârșit atins, nu ar mai exista moartea, iar omul ar atinge perfecțiune - omul ar deveni un Om-spirit. Devenind Om-spirit, ființa umană ar atinge finele procesului evolutiv. Omul s-ar identifica atunci cu Dumnezeu și cu palierul cuantic primordial, și ar împlini scopul palingeneziei: “Omul în Dumnezeu și Dumnezeu în toate”.

Ființele care se manifestă în lumea eterică afirmă că în momentul în care omul va atinge acest punct al procesului evolutiv va fi “la fel ca la început”, înaintea căderii primului om (Adam primordial). Cei care vor reuși să atingă acest punct vor rămâne printre oameni, dar nu vor putea fi văzuți prin intermediul ochilor fizici decât atunci când vor dori. Ei vor reuși să vadă cu ochii lor întreaga creație a lui Dumnezeu și vor putea fi simultan “în șapte timpuri, în șapte perioade și în șapte lumi”, adică vor percepe simultan toate cele șapte paliere cuantice ale cosmosului. Actualmente, doar Iisus Hristos poate fi simultan în “șapte planuri cuantice, în șapte perioade și în șapte timpuri”.

Palierul cuantic al corpului fizic este mult mai vechi decât planeta Pământ. Acest fapt înseamnă fie că trupul fizic a apărut pe o altă planetă, fie că Pământul a cunoscut mai multe transformări, modificându-și caracteristicile de bază. După cum afirmă ființele care se manifestă în lumea eterică, ultima variantă este corectă, în sensul că Pământul a cunoscut în trecut mai multe prefaceri, inclusiv o distrugere de mari proporții - denumită “marea ștergere” sau “marea disoluție” - după care a fost reconstruit din temelii cu alți parametri. După reconstrucție, Pământul a dobândit caracteristici noi. În răstimpul “marii ștergeri”, umanitatea a fost retrasă din circuitul evolutiv; când noul glob material a devenit apt să asigure existența, umanitatea a repopulat palierul material.

La oamenii aflați la primele încarnări, caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul - spiritului sunt blocate de cele ale corpului material; cu alte cuvinte, spiritul din om nu se poate manifesta plinar. În acest caz, corpurile aurice exterioare (corpul emoțional, astral, mental etc) sunt aproape inexistente, deoarece ele se formează prin intermediul conștiinței și conștienței (ca rezultat al activității celor două corpuri ce țin de suflet: corpul conștiinței și corpul conștienței).

La începutul evoluției, trupul material nu putea vibra în consonanță cu energiile corpurilor aurice superioare, astfel încât funcționa oarecum independent. Ulterior, în decursul evoluției, s-au format structurile energetice ce fac legătura dintre palierul cuantice superioare și, implicit, dintre corpurile superioare și corpul material. Aceste structuri energetice nu sunt altele decât corpurile aurice derivate: corpul emoțional, corpul mental intelectual, corpul mental superior și corpul spiritual. Toate corpurile aurice derivate sunt situate pe un palier cuantic distinct, **al cincelea palier cuantic**. Din acest punct de vedere, palierul material este ca o ușă prin care se formează palierul cuantic al corpurilor aurice derivate.

Caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul -, de la un anumit moment, ale corpurilor aurice derivate indică modul în care, prin intermediul conștiinței și conștienței, spiritul unui om a reușit să-și impună voința asupra corpului material; indică măsura în care a reușit spiritul să spiritualizeze materia.

Primul corp derivat, la omul încarnat, a fost corpul astral. Ulterior, prin activitatea omului de-a lungul încarnărilor succesive, corpul astral s-a transformat; rezultatul acestor transformări l-a constituit apariția celorlalte corpurilor aurice derivate: corpul emoțional, corpul mental intelectual, corpul mental superior și corpul spiritual.

Fiecare dintre corpurile aurice derivate este de fapt o părticică din corpul astral, specializată într-un anumit fel de activitate: emoțională, mentală etc.



“ATUNCI S-A NĂSCUT ÎNCEPUTUL”

☞ Direcții de analiză ☞

Structura aurică a oamenilor nu poate fi înțeleasă cu adevărat decât dacă este raportată la structura cosmosului. Analizarea structurii aurice a ființei omului doar ca element de sine stătător, ca și cum nu ar fi în conexiune cu mediul înconjurător sau cu ființele transfizice de pe celelate paliere cuantice nu poate oferi decât o cunoaștere lipsită de orizont.

Structura aurică este în interconexiune cu tot ce există: cu palierul material, cu natura, cu ceilalți oameni, cu cosmosul spiritual, cu toate palierele cuantice și cu locuitorii ei, care, la fel ca și omul, sunt “cetățeani ai cosmosului”. Ea este influențată și inflențează la rândul ei întregul sistem din care face parte.

Foarte mulți oameni acordă credit informațiilor pur “tehnice” cu privire la structura aurei, dar nu conferă nici un fel de credit informațiilor ce se referă la conexiunea ființei omului cu cosmosul, pe care le consideră din start ca fiind fantezii mistice sau, pur și simplu, fabulații științifico-fantastice. Această categorie de oameni, datorită unei rezerve intelectualiste, acceptă cu multă ușurință informațiile despre aură, dar, totodată, manifestă reticență față de informațiile ce se referă la structura cosmosului spiritual și, mai ales, față de informațiile ce se referă la ființele care îl populează. Această atitudine este unilaterală.

Cu riscul pe care un astfel de demers îl incumbă - chiar și cu riscul de a-i deranja pe toți cei îndrăgostiți de aspectele materiale, care consideră că aura umană este doar o emanație a trupului material -, vor fi prezentate în continuare raporturile structurii aurice atât cu aspectul material al lumii, cât și cu aspectul spiritual și, implicit, cu locuitorii săi care, la fel ca și omul, sunt “cetățeani ai cosmosului”. Astfel, în cele ce urmează, vor fi prezentate pe scurt în revistă aspectele principale ce rezultă atât din cercetarea directă a aurei, cât și din explicațiile lămuritoare primite de Eugen (pe baza informațiilor căruia a fost realizată această carte) de la ființele transfizice cu care a dialogat. Evident, este vorba doar despre acele explicații ce pot fi analizate prin intermediul cunoașterii actuale. Pentru aceasta, demersul va fi orientat în două direcții principale. Prima direcție constă în analizarea conexiunilor ce se stabilesc între structura aurică a ființei omului și palierele transfizice ale cosmosului. A doua direcție constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura aurică a ființei omului și tot ce ține de aspectul material al lumii: mediul înconjurător, natura, ceilalți oameni.

Pentru a aprofunda corect modul în care se produc conexiunile între structura aurică a ființei omului și palierele transfizice ale cosmosului și, implicit, de a înțelege ființa omului ca *cetățean al cosmosului*, trebuie făcut un scurt ocol, pentru a putea fi luate în considerare afirmațiile ființelor care se manifestă în lumea eterică cu privire la natura și structura cosmosului spiritual.

❧ “Toți eram în El și El era în noi” ❧

Ființele care se manifestă în lumea eterică (chestionate de Eugen cu privire la acest subiect) afirmă că, la originea cosmosului, atât a aspectului văzut de oameni, cât și a aspectului nevăzut, se află Unul Dumnezeu, Singurul Viu, pe

care-l denumesc IȘȘ. Prin denumirea IȘȘ, ființele care se manifestă în lumea eterică înțeleg “aspectul nemanifestat” al lui Dumnezeu - aspect aflat “dincolo de dincolo”, adică în afara manifestării. IȘȘ, Unul Dumnezeu, este creatorul a tot ce există, al cosmosului în ansamblu - care cuprinde atât aspectul văzut, cât și pe cel nevăzut.

Ființele din lumea eterică afirmă că Dumnezeu este creatorul Terrei aurice. Terra aurica este ca un imens balon, în centrul căruia se află Pământul fizic. În jurul Pământului fizic, oarecum concentric, se află celelalte paliere cuantice: eteric, astral, spiritual etc. Dacă luăm ca sistem de referință palierul material, putem considera că palierele cuantice ale Terrei aurice sunt “paralele”, ceea ce, într-adevăr, nu pare a fi departe de adevăr. Totuși, pentru a fi evitate unele confuzii este mai corect să considerăm toate palierele cuantice, inclusiv lumea materială, ca fiind fațete diferite ale aceluiași ansamblu cosmic, creație a Unicului Dumnezeu. Aspectul specificat aici se referă la spațiu în sens kantian, ca formă umană de reprezentare, ceea ce corespunde, în limbajul folosit astăzi, cu continuumul spațiotemporal 3+1.

Fiecare dintre palierele cuantice ale cosmosului - eteric, astral, spiritual etc - are propriile sale caracteristici spațiale și temporale, care sunt diferite de cele din lumea materială. Se poate spune, de exemplu, că palierul eteric este infinit. Același lucru se poate spune despre palierul astral sau despre palierul spiritual. Deși aceste paliere sunt infinite ca profunzime cuantică, sunt circumscrise Terrei Aurice. Ceea ce înseamnă că a înțelege palierele cuantice ca fiind paralele în raport cu palierul material este doar un mod de reprezentare specific omenesc. Adevărul este că nu există un limbaj omenesc corespunzător pentru a prezenta cum se cuvine acest subiect. Este evident că subiectul implică un paradox care nu poate fi înțeles corespunzător prin datele științei moderne sau prin categoriile kantiene ale cunoașterii.

Ființele care se manifestă în lumea eterică afirmă că IȘȘ Dumnezeu nemanifestat, care este infinit și fără formă, este creatorul a tot ce există. La nivelul Terrei Aurice, Dumnezeu nemanifestat, IȘȘ (care este fără formă și infinit) se manifestă ca HAUTI, Dumnezeu Persoană (sau Dumnezeu Tatăl).

Dumnezeu Tatăl se manifestă pe cel mai înalt palier al Terrei aurice, ca o impresionantă Ființă de Lumină de formă umanoidă. Înfațișarea lui Dumnezeu Tatăl este întrucâtva asemănătoare celei pictate pe pereții bisericilor creștin ortodoxe: un Bătrân venerabil, cu barba și părul argintii, înveșmântat adesea într-o robă aurie.

Dumnezeu este întreit. Ca Ființă întreită, Dumnezeu cuprinde în Sine Trei Persoane nedespărțibile: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh. Aceasta este Sfânta Treime. HAUTI, Dumnezeu Tatăl are un Spirit - esență din esența lui IȘȘ - un Suflet, și o Aură.

Din Sămânța Sufletului lui Dumnezeu-Tatăl s-a născut, înainte de toți vecii, unicul Său Fiu, numit **Shonah** de ființele care se manifestă în lumea eterică și Iisus Hristos de ființele omenești întrupate. Din Aura lui HAUTI, care este imposibil de perceput chiar și prin intermediul simțurilor celui mai experimentat clarvăzător, s-a născut Duhul Sfânt, numit **Iehihah** de ființele din lumea eterică, care este susținătorul a tot și a toate. Dumnezeu Tatăl are ca atribute fundamentale Voința, Puterea și Sfințenia. Dumnezeu Fiul are Iubirea ca atribut fundamental, iar Dumnezeu Sfântul Duh este Persoana prin care se face totul.

Ființele din lumea eterică afirmă că Aura lui Dumnezeu are nouă straturi/corpuri, iar acei oameni care vorbesc despre viziuni dumnezeiești și despre “unio mistica”, se pare că n-au putut percepe decât stratul auric exterior.

La începuturi, în marea Sa înțelepciune, Dumnezeu a creat cosmosul pur și perfect. Primul palier cuantic creat de Dumnezeu a fost *Lumea fără formă*. Istoria spirituală a

universului este lungă și complexă. Ființa omului, așa cum se prezintă astăzi, este produsul acestei îndelungate istorii. Toate evenimentele desfășurate de-a lungul eonilor - eonii sunt perioade de timp incalculabile; ființele din lumea eterică folosesc, ca unități de măsură, “perioadele” și “timpurile” - și-au lăsat amprenta atât asupra cosmosului cât și asupra ființei omului ca structură energetico-informațională.

Este un mare eveniment când o înaltă ființă îngerească acceptă să vorbească oamenilor despre perioada de început a istoriei spirituale a cosmosului. Întrebat de Eugen, Îngerul Gabriel explică în felul următor perioada de început a creației cosmosului spiritual: **“Apariția Spațiului a avut loc când IȘȘ s-a numit pe sine IȘȘ și a construit - nu pentru Sine, ci pentru cei pe care îi concepea în Gândirea Sa - un Loc și o Locuință. Acest Loc - afirmă Îngerul Gabriel - s-a numit Halazeth”. “Cândva, noi toți - Îngeri și Oameni -, vom vedea ceea ce acum nu putem concepe cu gândul. Noi, Îngerii, Frații tăi mai mari, spune Îngerul Gabriel, numim acest loc nimic. Spațiul spiritual este locuința în care IȘȘ s-a manifestat în prima Sa formă și în care v-a adus și pe voi, Fiii femeii, în prima formă, cea de stea (de spirit). Locuința aceea, care a existat înaintea noastră, se numește Hazaleth.”**

Așadar, primul palier cosmic sau Prima Locuință a lui IȘȘ este cea denumită Halazeth, iar a doua Locuință este Hazaleth. Despre aceste Locuințe sau paliere cuantice nu se poate vorbi la timpul trecut, întrucât există și astăzi și vor exista atâta timp cât cosmosul se va afla în stare de manifestare sau de expansiune cuantică.

Prima Locuință, în care IȘȘ s-a numit pe sine IȘȘ, așadar Locuința în care IȘȘ, Dumnezeu nemanifestat, a rostit Cuvântul dintru începuturi, prin care s-a definit pe Sine, este de neconceput pentru Îngeri, fiind identificată cu “nimicul”. Prima Locuință este *Lumea fără formă*.

În a doua Locuință, deci în al doilea palier cuantic al cosmosului, IȘȘ s-a manifestat ca formă, ca Primă Formă - cea de Stea, adică de Spirit. A doua Locuință este, așadar, Locuința Spiritului lui IȘȘ.

“Locuința în care IȘȘ s-a manifestat pentru prima oară - spune în continuare Îngerul Gabriel - în formă umană, în care ne-a creat pe noi ca stele, se numește Hakazaleth”. “Atunci nu era încă început, iar noi toți visam. Totul este însă de nedescris în frumusețe și puritate, pentru a fi înțeles chiar și de Fiii Flăcării care au corp umanoid”. “În dragostea Lui cea mare, pe atunci El ne vorbea și, în somn, noi toți îl vedeam lucrând o Locuință minunată pentru noi toți. Atunci s-a creat Bucuria, care înainte nu exista. Și Locuința s-a numit Hetithet”. “Și atunci, noi toți, Fiii Lui Luminoși, am fost aduși lângă El, în formă umanoidă. Acolo nu exista nici timp și nici Ierarhie, căci toți eram în El și El era în noi”.

Primele ființe create de către IȘȘ la începutul manifestării cosmice au fost 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, prin care, ulterior, s-a clădit totul. Cosmosul spiritual este creația lui IȘȘ, iar Temelia eternă este formată din corpurile spirituale ale celor 21 de Îngeri Puri. Pe această Temelie eternă a fost construit tot ce există.

Cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei nu au formă umanoidă. Ei sunt fără formă, dar prin ei a fost creată forma. Prin intermediul Celor fără formă - cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei -, IȘȘ a creat apoi nenumărați îngeri și spirite ale naturii. Îngerii se numesc pe ei înșiși Fiii Flăcării. Toți îngerii și spiritele naturii creați ulterior au fost înzestrați cu un corp de formă umanoidă - echivalentul corpului duh al oamenilor.

“Numărul Fiilor Flăcării, mai spune Îngerul Gabriel, era pe atunci de 500 de națiuni, adică mii de zeci de mii și mii de mii de zeci de mii”.

❧ Domn din Domn, Frumos din Frumos ❧

Aceleași evenimente din perioada de început a creației cosmosului spiritual i-au fost explicate lui Eugen de o altă ființă îngerească, un Înger Păzitor pe nume Shafa.

De regulă, Îngerii Păzitori nu se manifestă prea des în lumea eterică, acesta fiind un eveniment foarte rar - rolul lor constând în ocrotirea oamenilor de pe ultimul nivel al Terrei aurice. Îngerii Păzitori nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori, care se manifestă în lumea eterică. Unui Înger Păzitor i se mai spune, uneori, și “Îngerul minții”. Energia ce stă la baza formării corpului mental al oamenilor este formată din emisia spirituală a acestor înalte ființe îngerești.

Îngerul Shafa este o ființă de o frumusețe distinsă. Aura sa are o intensitate extremă: puterea și tăria sa sunt imense, iar vechimea, percepută prin simțul vechimii, este, de asemenea, foarte mare. Făcând o analogie cu o sursă luminoasă din lumea materială, prin puterea auri unei ființe îngerești se poate înțelege ceva similar tensiunii, iar prin tărie ceva similar intensității.

Îngerul Shafa are în jur de doi metri înălțime. Părul său, foarte lung, ce pare o apă limpede de culoare verzuie-smarald, este prins într-o coadă la spate, iar pe cap poartă o coroniță ce pare din foc. Ochii săi, lumini ce emit văpăi albastre, sunt lipsiți de iris, la fel ca la majoritatea ființelor angelice ce își au reședința pe cele mai înalte paliere ale Terrei aurice, iar fața și trupul par a fi alcătuite din zăpadă. Îngerul Shafa are un veșmânt vaporos, ce pare a fi făcut din lumini, fiind brăzdat neîncetat de scurt-circuite scânteietoare. Peste mijloc, Îngerul Shafa poartă un cordon, format din mai multe cercuri de lumină, care-și modifică neîncetat culoarea, mirosul și sunetul. În mână, Îngerul Shafa poartă o sabie cu două tăișuri, cu mânerul alcătuit din numeroase lumini, asemănătoare unor pietre prețioase. Pe lamă sunt încrustate numeroase arabescuri

și simboluri. Mânerul și garda sabiei sunt alcătuite dintr-o energie asemănătoare apei, iar lama este alcătuită dintr-o energie asemănătoare focului.

Îngerul Shafa are aripi. Aripile Îngerului Shafa sunt imense, dar nu sunt formate din pene, ci din lumini, din mii și mii de lumini orbitoare. Deși atunci când sunt strânse, aripile nu depășesc doi metri, când sunt deschise, anvergura lor este impresionantă: depășesc aproape șase metri. Fiind alcătuite din lumini, când sunt deschise aripile Îngerului păzitor Shafa emit parfumuri florale suave, fără corespondent în lumea materială.

Îngerul păzitor Shafa a avut înalta misiune de a ține mâna Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în momentul morții pe cruce. Tot Îngerul Păzitor Shafa a avut grijă, după răstignire, să preia recipientul în care s-a scurs sângele Mântuitorului - recipient cunoscut sub numele de Sfântul Graal. Îngerul păzitor Shafa cunoaște mai bine decât oricine evenimentele crucificării și morții lui Iisus Hristos. În cele ce urmează, prin intermediul lui Eugen, Îngerul Păzitor Shafa relatează evenimentele perioadei de început a creației cosmosului.

“Se întâmpla când luminătorul vostru era verde - își amintește Îngerul Păzitor Shafa despre acea porțiune din prezentul continuu pe care noi, oamenii, o numim trecut - și aici, peste tot, nu era încă zi și noapte, nici rău, nici bine, nici început, nici sfârșit și nicăieri nu se afla Timpul. Pe atunci, toți Fiii Flăcării se aflau în spatele Lui. Și HAUTI lucra încă la Cortul Său cu oamenii - Hazurethul - și, iată, toate erau bune înaintea Sa. Și noi priveam, cu toții, mirați adânc, la mâinile Sale, cum întocmește Cerurile, Pământul și pe Om. Iar în dreapta sa (sta) Cel care era la începuturi, Domnul tău și Ajutorul LUI la lucru, Început din Început, Doi însă Unul, iar împrejurul a toate era al Treilea mare, și Toți erau Unul în toate și în noi. Și s-a găsit sunet, lumină, culoare și miros pentru Hazureth, și toate erau bune. Și din toate acestea, și din noi toți, s-a luat iar sunet, lumină,

culoare și miros și s-a întocmit Chip și Asemănare după Chipul și Întruparea Domnului Tărilor. La urmă, EL Însuși și Fiecare din EL, pe rând, au binecuvântat pe Om și i-au spus: “Loooh Iaa, Lezi eth, Shantia Pein”, adică “Scoală-te, trezește-te și privește în jur, luminiță din Lumina Mea. Și toți Fiii Flăcării au strigat ca unul: “Leziah. Da, scoală-te. Și pentru prima dată, Omul, care era stea, ne-a privit dinlăuntru formei și ne-a zâmbit întâia oară, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină. Și toate stelele au izbucnit în strigăte de veselie privind Hazurethul și pe Om. Și numai laude se auzeau în tot Hetitetul căci, iată, din pricina LUI - a lui HAUTI - stelele (spiritele) priseseră formă și Cuvânt.”

Tradus în limbajul nostru, HAUTI este Dumnezeu manifestat ca Persoană (Dumnezeu Tatăl); “Cel care era la începuturi, Domnul tău și Ajutorul Lui la lucru, Început din Început, Doi însă Unul” este Iisus Hristos, iar “al Treilea mare” este Duhul Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu.

Când “totul era Bucurie” s-a produs însă primul eveniment dramatic al cosmosului: “căderea” (răzvrătirea) a doi dintre cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei. Prin răzvrătirea celor doi Îngeri Puri, structura universului s-a schimbat.

“Atunci s-a născut Începutul și a apărut Timpul - explică în continuare Îngerul Gabriel -, iar noi, Fiii Flăcării, am perceput Noul; apoi am privit neputincioși cum Noul naște Schimbarea. Și totul (s-a produs) din pricina celor doi dintre frații noștri”. Cei doi Îngeri Puri care s-au răzvrătit erau denumiți **Than** și **Haill**. **Than**, înseamnă “purtător”, fiind de semn negativ, iar **Haill** înseamnă “împotrivire”, fiind de semnul pozitiv. Împreună sunt numiți “Purtătorul de Împotrivire”, formând o unitate, adică Haill-Șih-Than, Haillșihthan, Hallșhithan sau Shaitan. **“Ei, afirmă Îngerul Gabriel, au pierdut (atributele fundamentale pe care le aveau la început) sunetul, mirosul și culoarea dintâi - și nu**

s-a mai găsit loc pentru ei în Locuința cea mare (Hetitetul). “Atunci s-a născut *** (Tendința sau Impulsul) și s-a născut *** (Karma)”, mai spune Îngerul Gabriel.

Îngerul Gabriel numește “Repetiție a ceva” ceea ce am tradus prin “Tendință” sau “Impuls” (din punctul de vedere al logicii formale, “Impulsul” este identificat cu manifestarea sa, Devenirea), iar ceea ce am tradus prin “Karma”, Îngerul Gabriel numește “Jocul cerului după merit”.

Cu mult înainte de răzvrătirea lui Hallshithan, în Locuința cea mare (Prima Locuință) se anticipa deja aducerea în formă de duh a primului om sau, mai corect spus, a spiritului primului om. Spiritul primului om (și, de altfel, spiritele tuturor oamenilor) a fost creat cu mult timp înaintea răzvrătirii lui Hallshithan, în *Lumea fără formă* de însuși Dumnezeu nemanifestat, IȘȘ.

Când timpurile s-au împlinit, spiritul primului om a fost adus în forma umanoidă de duh - mai precis de corp duh. Primul om cu duh de formă umanoidă a fost denumit Shantiah; acesta a fost primul Adam sau Adam primordial (care nu trebuie confundat cu cel menționat în Vechiul Testament). Șantiah, primul Adam, a fost creat după Chipul și Asemănarea lui HAUTI, Domnul Tărilor.

Corpul duh de formă umanoidă al primului om era *imago mundi* - reflectarea întregului cosmos - sinteza a tot ce fusese creat până în acel moment. Toți îngerii și spiritele naturii și-au adus contribuția la formarea corpului său duh, proiectându-și în el esența lor îngerească. Așadar, **corpul duh** al primului om, creat ca formă după Chipul și Asemănarea lui HAUTI, Domnului Tărilor, era alcătuit din emisiile energetice ale tuturor îngerilor și spiritelor naturii. Întregul cosmos era reflectat - ca emanație energetică - în corpul duh al primului om, Shantian.

Totuși, precum a fost menționat, **spiritul** primului om, Șantiah, a fost creat cu mult timp înaintea alcătuirii corpului

duh. Spiritul primului om a fost creat de însuși Dumnezeu nemanifestat, IȘȘ, în *Lumea fără formă*. Deși primul om în formă umanoidă de corp duh a apărut după creația primei Locuințe, spiritul său a fost creat cu mult timp înainte (de fapt, toate spiritele oamenilor au fost create în *Lumea fără formă*). Aceasta înseamnă că, spiritele oamenilor - nu oamenii ca duhuri de formă umanoidă - sunt mai vechi decât cosmosul.

Scurt timp după creația duhului primului om, Adam primordial denumit Shantiah, au fost aduse în formă de duh și spiritele altor oameni. Ei au fost numiți Inițiali, Primordiali sau Începători. Totuși, în perioada de început, au fost aduși în formă de duh doar nouă oameni (zece împreună cu Shantiah). Cei zece oameni primordiali au alcătuit prima generație.

Shantiah, primul om (Adam primordial) s-a răzvrătit destul de repede împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. De fapt, Shantiah s-a răzvrătit simultan cu Hallshithan. După răzvrătirea simultană a lui Hallshithan și a lui Shantiah s-a încheiat primul ciclu al cosmosului și a urmat o perioadă de nemanifestare.

❧ Primul război din ceruri ❧

După perioada de nemanifestare a fost creată o nouă Locuință, adică un nou palier cuantic; pe noul palier cuantic exista o singură planetă imensă, denumită Perfer, în care numărul îngerilor și spiritelor naturii de formă umanoidă era mai mic decât cel prognozat inițial.

Planeta Perfer depășea în mărime de trei ori cei doisprezece, adică depășea de trei ori spațiul ocupat actual de planetele sistemului nostru solar, care sunt în număr de douăsprezece (cele nouă planete fizice, două planete eterice și Soarele). Planeta Perfer, noua Locuință, era amplasat în centrul Hazurethului, iar în miezul ei era așezată chiar sămânța răului, Hallshithan & Shantiah. Pe Perfer a avut loc o nouă creație, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic înainte; a avut loc, de

asemenea, o nouă creație a oamenilor. Astfel, noi spirite de oameni au fost iarăși aduse în formă umanoidă de duh. Nu este vorba despre reîntruparea oamenilor din primul ciclu, ci despre întruparea unor spirite noi, aduse direct din *Lumea fără formă*. Aceasta a fost a doua generație de oameni.

Primul om al celei de-al doilea generații a fost denumit tot Adam (acesta a fost cel de-al doilea Adam, care nu trebuie confundat cu Adam primordial, Șantiah); ulterior, pe Perfer, oamenii s-au înmulțit. Totuși, pe Perfer, corpurile duh ale oamenilor din a doua generație au fost recreate după alți parametri, fiind inferioare calitativ duhurilor oamenilor din prima generație. Pe Perfer a fost creat **sufletul** ca element auric distinct. Astfel, pe Perfer, ființa omului era alcătuită din spirit, din corpul duh de formă umanoidă și din suflet; sufletul învăluia duhul de formă umanoidă precum în lumea materială un costum de scafandru învăluie trupul unui om.

Tot pe Perfer, a fost creată Femeia, dar ea a fost creată, nu după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, ci după chipul și asemănarea primului om al celei de-a doua generații (al doilea Adam). Așadar, Femeia nu a fost creată după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, ci după chipul și asemănarea Bărbatului. Ființele din lumea eterică afirmă că Femeia este “Strălucirea Bărbatului”.

Pe Perfer, educarea și ocrotirea oamenilor a fost acordată unui înalt Heruvim Ocrotitor denumit Șideral de ființele din lumea eterică și Lux de oamenii întrupați. Heruvimul Ocrotitor s-a răzvrătit însă împotriva Planului lui Dumnezeu, iar în răzvrătirea sa a fost urmat de mulți îngeri și de multe spirite ale naturii. Lux a fost urmat în răzvrătirea sa chiar și de o parte dintre oameni, inclusiv de cel de-al doilea Adam (primul om al celei de-a doua generații) și de femeia sa. Lux - devenit Lucifer după răzvrătire - și cel de-al doilea Adam au căzut astfel sub influența lui Hallshithan și a lui Șantiah. Ființele din lumea eterică afirmă că Lucifer a preluat “prețul de iertare” de la

Shantiah și Hallshithan. După răzvrătire, Lucifer a intervenit cu brutalitate în existența celei de-a doua generații de oameni de pe Perfer și, după cum se exprima Îngerul Gabriel, “a învins numerele și a forțat cerul”.

După răzvrătire, tuturor îngerilor, spiritelor naturii și oamenilor care l-au urmat pe Lucifer li s-au întunecat ochii. Ochii lor au devenit ca niște găuri negre ce absorb lumina și energia. Ființele din lumea eterică afirmă că n-au mai văzut Adevărul. Ei au devenit de atunci “Cei cu ochii negri” - “Cei desprinși”, “Cei răzvrățiți” sau, pe scurt, “Fiii întunericului”. În lumea eterică, îngerii răzvrățiți sunt numiți Dree, iar spiritele naturii care s-au răzvrătit sunt numite Lorehh. Dree sunt ceea ce tradiția populară desemnează prin draci, iar Lorehh sunt ceea ce tradiția populară desemnează prin demoni.

Răzvrătirea lui Lucifer a provocat, în cele din urmă, un mare război între Fiii întunericului și Fiii Flăcării, care s-a soldat cu incendierea și distrugerea Perferului. A urmat o nouă perioadă de nemanifestare, după care totul a fost recreat, după alți parametri.

❧ Terra aurica ❧

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu a construit o nouă Locuință. După perioada de nemanifestare, îngerii au îmbrăcat iarăși formă umanoidă, dar de atunci, posibilitățile lor de manifestare au fost restrânse.

“Atunci, spune Îngerul Gabriel, HAUTI a luat sunet, miros și culoare de la Shantiah, și a întocmit o creație mai joasă decât el în sunet, miros și culoare, pentru a putea fi învinsă prin ispită, iar el, Shantiah, să cadă nu prin ispită și rău, ci prin iubirea aproapelui. Numai astfel, Shantiah putea plăti prețul căderii lui Hallshithan și al lui Lucifer-Șideral fără ca ei s-o știe”. Noua creație este Terra aurica. Așadar, Terra aurica a fost creată pentru ca Shantiah, prin

iubirea aproapelui, să plătească prețul căderii lui Hallshithan și al lui Lucifer, fără ca ei să știe. Chiar în centrul Terrei Aurice a fost construit Protopământul - pământul în prima sa manifestare, care la începutul existenței sale era mai eterat decât este în prezent. Protopământul este situat chiar în miezul vechiului Perfer, fiind aflat sub influența combinată a lui Hallshithan și a lui Lucifer.

Primul om creat pe Protopământ a fost denumit tot Adam - al treilea. Al treilea Adam a fost cel menționat în Vechiul Testament (a cărui expunere începe o dată cu formarea Protopământului). Ființa lui Adam era alcătuită din spirit, corp duh, suflet (ansamblul sufletului) și corp fizic. Primul om nu a avut corpuri aurice derivate. Din Adam s-a născut a treia generație de oameni.

În prima perioadă a existenței Protopământului, numai un sfert din a treia generație era parte bărbătească. După un timp, oamenii generației a treia s-au înmulțit și s-au răspândit pe suprafața Protopământului. După o altă perioadă, populația în continuă creștere a generației a treia s-a divizat și s-a grupat în trei mari formațiuni politice denumite regate. Cele trei regate au fost primele teritorii de pe Protopământ în care s-a dezvoltat o civilizație impunătoare. În acea perioadă, configurația Protopământului era diferită de cea actuală. Primul regat cuprindea Europa și avea una din capitale undeva în vestul Spaniei. O altă capitală se afla pe actualul teritoriu al României. Al doilea regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic, iar al treilea regat se întindea în Africa, cu capitala undeva în Etiopia. În perioada de început a celor trei regate, oamenii au fost ajutați și ocrotiți de ființele îngerești.

La apogeul dezvoltării celor trei regate a avut loc o contra-acțiune puternică a Fiilor Întunericului - Cei desprinși. Ajutați de o parte din oamenii încarnați, Fiii Întunericului au pornit război deschis împotriva Fiilor luminii pentru stăpânirea lumii materiale. Războiul Fiilor luminii cu Fiii Întunericului a

culminat cu bătălia de la Harimateea (în partea de vest a Marii Britanii de astăzi, unde actualmente este Oceanul Atlantic), când oamenii aliați cu Fiii Întunericului au fost înfrânți. După bătălie, toți oamenii din cea de-a treia generație au fost retrași din circuitul evolutiv, iar Protopământul a devenit sterp și gol. Aceasta a fost ceea ce ființele care se manifestă în lumea eterică numesc “marea ștergere”. La “marea ștergere” energia Duhului Sfânt, Viața care menține totul, s-a retras din creație, iar solul terestru a devenit asemănător cu solul lunar. Oamenii au fost retrași din circuitul evolutiv și au redevenit spirite.

După o perioadă lungă de nemanifestare, Protopământul a revenit la viață sub acțiunea Duhului Sfânt. Astfel, Protopământul s-a manifestat sub o nouă ipostază care este Pământul actual. Pe Pământ, spiritele oamenilor s-au încarnat iarăși. Atunci s-a născut generația a patra - care este generația actuală. Corpul duh al oamenilor din generația a patra este diferit de cel al generațiilor anterioare.

La fel ca și în celelalte perioade anterioare, treptat, noxele aurice emise de faptele oamenilor generației a patra au condus la o incompatibilitate energetică în raport cu Locuința lor - Pământul. Incompatibilitatea aurică dintre oameni și globul terestru a devenit la un moment dat atât de mare, încât putea produce în orice moment o catastrofă de mari proporții. De altfel, toate catastrofele trecutului - distrugerile succesive - au demonstrat faptul că oamenii nu pot rezista la plata celor trei prețuri ce s-au pus: prețul căderii lui Shantiah, prețul căderii lui Hallshithan și prețul căderii lui Lucifer. De aceea, a fost necesar să vină Cineva care să plătească un preț de răscumpărare. Acesta a fost Iisus Hristos, a doua Persoană a lui Dumnezeu.

Înainte de întrupare, Iisus Hristos a coborât mai întâi în lumea eterică, unde se afla “Locuința morților”. Atunci, pentru “patru perioade și opt timpuri”, s-a produs închiderea porților “Locuinței morților”. Cu alte cuvinte, cei care mureau nu aveau

posibilitatea să se întoarcă în “Locuința morților”, care se afla în palierul cuantic eteric, ci rămâneau în palierul cuantic infraeteric. Așa a apărut “Regatul morților vii” în palierul cuantic infraeteric.

O lungă perioadă, toate sufletele morților au fost reținute în palierul cuantic infraeteric, pentru ca sunetul, culoarea și mirosul lor să fie egale, dar de semn opus cu sunetul, culoarea și mirosul Duhului lui Hristos în momentul pătrunderii Sale în palierul cuantic eteric, apoi în palierul cuantic infraeteric și, ulterior, în lumea materială, printr-o naștere imaculată. Astfel, răstimp de “patru perioade și opt timpuri”, în patru locuri din palierul cuantic infraeteric, au fost reținute toate sufletele defuncțiilor.

Reținerea sufletelor morților în patru locuri din palierul cuantic infraeteric, locuri corespunzătoare cu patru regiuni din lumea materială, a avut un scop precis, iar acest scop este precizat de Îngerul Gabriel: **“Nu se știa (încă) ce popor (pentru Întruparea lui Iisus Hristos) va alege HAUTI, iar alegerea Lui a fost de a ajuta națiunea cea mai joasă, în ceea ce privește mirosul, sunetul și lumina tuturor sufletelor strânse după patru perioade și opt timpuri. Acolo a venit Hristos și El a fost pus acolo unde sufletele erau cele mai bolnave și care aproape se năruiseră definitiv. Primul care L-a primit și L-a ocrotit în carne a fost Prințul Asiriei”**.

Înainte de întrupării lui Iisus Hristos, Pământul se afla sub jurisdicția spirituală a patru înalte ființe îngerești denumite “Prinți”. Fiecare Prinț stăpânea peste o regiune foarte întinsă. Cele patru regiuni erau următoarele: regiunea Orientului apropiat, care avea focarul de cultură și civilizație în Asiria (nu există informații cu privire la numele Prințului conducător); regiunea Daciei, care avea focarul de cultură și civilizație în spațiul carpato-dunăreano-pontic, condusă de Prințul Ișșhion; regiunea Extremului Orient - India și China - condusă de

Prințul Phaderon; regiunea Americii centrale, Mexicul actual, condus de Prințul Lametu. Regiunea guvernată de un Prinț cuprindea populații diverse atât din punctul de vedere al raselor, cât și al obiceiurilor, religiilor, culturii și civilizației. De-a lungul timpului, ființele îngerești care ocupă funcția de “Prinț” s-au schimbat, în funcție de conjuncturi. Dintre cei patru Prinți, actualmente doar Ișșhion, Prințul poporului român, mai îndeplinește această funcție.

Cel care l-a primit pe Iisus Hristos a fost, așadar, Prințul Asiriei (Orientului apropiat), în compunerea căruia intrau cele mai slab calitativ ființe umane - ca sunet, culoare și miros - din acele vremuri. Epicentrul regiunii condusă de acest Prinț era situat undeva în Asiria, motiv pentru care este denumit Prințul Asiriei.

După nașterea, răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, totul s-a schimbat. Morții reținuți în infraeteric au fost eliberați și s-au strămutat în lumea de dincolo.



SCHIMBAREA, CARE A ADUS NOUL

☞ Efectele răzvrătirii ☞

Datorită răzvrătirii lui Shantiah & Hallshithan și, ulterior, a lui Lucifer, omul - care, inițial, era Stea, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină - a căzut din ce în ce mai jos, iar ființa sa a cunoscut un proces amplu de transformare.

Virusat succesiv de “frații” săi care s-au răzvrătit, “Chipul domnesc” care este omul nu a mai fost în rezonanță cu Prima Locuință, adică cu palierul cuantic primordial și a fost necesară construirea unei alte Locuințe, adică a unei alte lumi; apoi a unei alte Locuințe și așa mai departe.

Astfel, din Locuință în Locuință, din palier cuantic în palier cuantic, din lume în lume, pe măsură ce și-a pierdut caracteristicile inițiale, omul a coborât și s-a învăluit în mai multe carcase aurice. Omul a coborât din ce în ce mai jos, ajungând o stea - “Domn din Domn, Frumos din Frumos” - întrupată în lumea materială, supusă nașterii, morții și influențelor de tot felul.

Ființa omului este un microcosmos care reflectă tot ce există în cosmosul spiritual, în macrocosmos. În consecință, atât Fiii Luminii, cât și Fiii întunericului se reflectă la nivelul microcosmosului care este omul - atât la nivelul auric, cât și la nivelul corpului material. “Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus”.

S-a spus adesea în epoca noastră materialistă că răul nu există, că Shaitan ori Lucifer - desemnați prin termenul generic “Cel rău” - nu există și că în univers nu este loc decât pentru Bine. De altfel, prima victorie a “Celui rău”, indiferent sub ce nume este cunoscut, a constat în convingerea oamenilor că răul nu există - că răul este doar o iluzie. Ar fi, într-adevăr, bine dacă răul ar fi doar o iluzie. Lucrurile sunt totuși mai complicate, iar dezvăluirea mecanismului de funcționare al cosmosului spiritual demonstrează că răul există și că nu este sub nici o formă o iluzie.

Existența răului, care are la temelie răzvrătirea unor ființe îngerești împotriva Planului lui Dumnezeu, este elementul fundamental al istoriei cosmosului, fără de care tot ce există nu poate fi înțeles corespunzător. Fără a lua în considerare existența răului, nimic din ceea ce există astăzi nu poate fi înțeles în mod corect: pământul ca planetă materială, catastrofele planetare, omul și condiția sa actuală, suferința din lume, procesul palingeneziei, evoluția de-a lungul celor șapte clase evolutive ori activitatea ființelor îngerești.

Din momentele de răscruce ale istoriei spirituale în care s-a produs răzvrătirea unor ființe îngerești, cosmosul este scena unui război continuu. Războiul dintre forțele spirituale îmbracă cele mai diferite forme, iar după apariția Pământului fizic, epicentrul acestei lupte cu valențe cosmice s-a mutat în “ograda” oamenilor. Pământul, ca planetă, la fel ca și omul ca ființă spirituală întrupată, au devenit teatrul de bătălie pentru forțele ce se înfruntă.

În primul ciclu al cosmosului a existat doar o singură categorie de Fii ai Luminii, care a conviețuit în Pacea lui Dumnezeu o lungă perioadă de timp. “Pax divina” a fost spulberată în momentul în care primul om, Adam primordial (Shantiah) și doi dintre cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei au nesocotit Poruncile lui Dumnezeu și s-au răzvrătit. Împreună, cei doi Îngeri Puri rebeli sunt numiți Hallshithan sau Shaitan -

“Purtătorul de împotrivire” sau “Potrivnicul”. Răzvrătirea primului om, Shantiah și a celor doi Îngeri Puri ai Temeliei a fost primul eveniment dramatic care a zguduit cosmosul spiritual. A doua răzvrătire l-a avut ca protagonist principal pe Lucifer-Șideral. A doua răzvrătire s-a produs pe planeta eterică Perfer cu mult timp înaintea apariției Pământului material. În răzvrătirea sa, Lucifer-Șideral a fost urmat de multe alte ființe îngerești, de oameni (inclusiv de cel de-al doilea Adam) și de spirite ale naturii.

Evident, după cele două răzvrățiri succesive, restul Fiilor Luminii și a spiritelor naturii și-au continuat activitatea de menținere în stare de funcționare a cosmosului. Îngerii cei buni, Fiii Flăcării sau Fiii Luminii, care au continuat să-l slujească pe Dumnezeu, sunt denumiți în limba folosită de ființele din lumea eterică prin termenul **Hemin Hem** - “Cei drepți”. În schimb, ființele îngerești care s-au alăturat lui Lucifer-Șideral sunt numite **Dree** - în traducere “Cei desprinși”. La rândul lor, spiritele naturii care l-au urmat pe Lucifer sunt numite **Lorehh**. Urmând o tradiție străveche, îngerii răzvrățiți pot fi denumiți draci, iar spiritele naturii care s-au răzvrățit pot fi denumite demoni; deși, în limbajul actual, cele două denumiri au cam aceeași semnificație, din această perspectivă demonii sunt spiritele naturii din categoria Lorehh, iar dracii sunt îngerii răzvrățiți din categoria Dree. Pentru a-i desemna în comun atunci când este cazul, cele două categorii vor fi desemnate prin expresia “Fiii întunericului”.

După răzvrătire, tuturor Fiilor întunericului li s-au întunecat ochii. Din îngeri buni au devenit îngeri răi, din Fii ai Luminii au devenit Fii ai întunericului, din **Hemin Hem** au devenit **Dree** - adică “Cei desprinși”. Ca înșușiri ființiale sau ca esență ontologică nu există nici o diferență între Fiii Luminii și Fiii întunericului: au puteri egale, au înșușiri identice, dar sunt de semn contrar (tot astfel, nu există diferențe trupești între oamenii din lumea materială care fac răul și oamenii care fac

binele: sunt alcătuiți din aceleași molecule, au același sistem osos, au același aparat digestiv etc.). Fiii Luminii lucrează în conformitate cu Planul lui Dumnezeu, în timp ce Fiii Întunericului se opun acestuia.

De altfel, înaintea răzvrătirii, Fiii Întunericului ocupau diferite funcții în organigrama cosmică: Îngeri Veghetori, Îngeri Păzitori, Ocrotitori ai oamenilor sau ai vreunui segment din cosmosul spiritual, fiecare în conformitate cu gradul său ierarhic și cu misiunea încredințată. Însuși Lucifer-Șiderall ocupa o înaltă funcție cosmică; înainte de răzvrătire, Lucifer-Șiderall a fost Întâiul Heruvim Ocrotitor al oamenilor - "Purtătorul de Lumină". Toți oamenii din primele două generații au fost ocrotiți și educați - precum copiii mici de părinții lor - de Întâiul Heruvim Ocrotitor. După răzvrătire, Fiii Întunericului și-au pierdut funcțiile, dar nu și-au pierdut puterea și tăria; ei sunt asemenea Fiilor Luminii care respectă Poruncile lui Dumnezeu, dar de semn contrar. După răzvrătire, Fiii Întunericului au fost concediați. Ei știu foarte bine ce să facă pentru a se opune în mod eficient Poruncilor lui Dumnezeu și activității Fiilor Luminii.

Pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat în acel trecut în care s-a petrecut răzvrătirea Fiilor Întunericului, dar și pentru a înțelege întregul fenomen în dramatismul său, este utilă o comparație: să ne imaginăm un om care s-a supărat într-un moment al vieții în care (consideră că) a fost nedreptățit - de exemplu, atunci când a fost dat afară de la locul de muncă și a devenit șomer. Să ne imaginăm că acel om a rămas "blocat" mental și afectiv în acea stare de supărare precum un om este surprins brusc de un îngheț năpraznic și moare; precum trupul omului înghețat rămâne în aceeași poziție o lungă perioadă de timp, tot astfel starea mentală a Fiilor Întunericului a rămas blocată într-o stare de răzvrătire perpetuă. Toți Fiii Întunericului au rămas blocați în starea mentală, afectivă și spirituală în care i-a surprins răzvrătirea. Unii erau supărați,

alții erau disperați, unii erau mânioși, alții aveau porniri de revoltă, iar din acel moment dramatic au rămas “înghețați” în propria lor stare spirituală. Ei n-au mai putut ieși din starea lor de învrăjpire, iar toată ura, disperarea și revolta lor s-a revărsat de atunci asupra celor din cauza cărora - consideră ei - s-a întâmplat totul: oamenii.

Înainte de răzvrătirea Fiilor întunericului nu existau caracteristici negative în cosmos: nu exista ura, nu exista supărarea, nu exista minciuna, nu exista trădarea. Înaintea răzvrătirii totul era perfect; nici un sentiment negativ nu umbrea puritatea creației lui Dumnezeu. În acest context, este de la sine înțeles că sentimentele negative nu au fost inventate de Dumnezeu, dar nici de oameni. Sentimentele negative, de altfel, nici nu aparțin oamenilor. Ele sunt împrumutate, prin rezonanță, de la ființele răzvrătite din cosmosul spiritual - de la Fiii întunericului. Oamenii sunt cei care, prin liberul lor arbitru, le copiază și le manifestă în lumea materială. Oamenii nu pot manifesta în lumea fizică ceva care să nu fi existat în cosmosul spiritual.

Acum trebuie menționat un alt aspect important: pentru Fiii întunericului nu există Timpul, așa cum există pentru oamenii întrupați. Fiii întunericului trăiesc într-un “prezent continuu” în care se perpetuează starea pe care au avut-o după răzvrătire. În concluzie, se poate spune că Fiii întunericului sunt blocați într-o anumită ipostază și au nevoie de a ieși din ea. Ceea ce este cu adevărat dramatic este însă faptul că nu sunt capabili, prin ei înșiși, să înțeleagă eroarea săvârșită.

Fiii întunericului încă se mențin în starea mentală din prima secundă de după răzvrătire. Prin propriile lor puteri, Fiii întunericului nu se mai pot ridica - ca luminozitate, culoare, miros și sunet - la starea originară, de Fiii ai Luminii. În actualul stadiu al cosmosului, doar oamenii pot conștientiza o astfel de stare. De aceea, Fiii întunericului acționează asupra oamenilor, care, prin rezonanță, le preiau stările caracteriale.

☞ Cele cinci etape ale metamorfozei ☞

Fiii întunericului pot fi clasificați în mai multe categorii, în funcție de starea în care se află. Mai mult decât atât, se poate vorbi despre un proces de transformare sau, mai degrabă, despre o metamorfoză a Fiii întunericului. Această metamorfoză cuprinde mai multe etape.

Prima etapă poate fi considerată (cel puțin din punct de vedere teoretic) a fi fost starea inițială, în care toate ființele din cosmos se aflau în nediferențiat - în *Lumea fără formă*. În această stare, toate ființele sunt spirite lipsite de corpuri de formă umanoidă. De altfel, prima stare a cosmosului a fost starea fără formă. Însuși IȘȘ, Creatorul a tot ce există, Dumnezeu nemanifestat, este fără formă. Această stare este “dincolo de dincolo” - după cum spun ființele care se manifestă în lumea eterică.

În a doua etapă, Fiii întunericului încă făceau parte din comunitatea unică a Fiilor Luminii. Toți Fiii Luminii au un corp de formă umanoidă asemănător corpului duh al oamenilor. Corpul duh îngeresc este diferit de cel omenesc prin anumite particularități. În această etapă nu se născuse încă răul, iar Fiii Luminii trăiau în Pacea lui Dumnezeu.

A treia etapă s-a declanșat în momentul răzvrătirii, când aceste ființe s-au despărțit de Dumnezeu, iar ochii lor s-au întunecat și n-au mai văzut Adevărul (Adevărul este Dumnezeu). Începând cu această etapă, ei pot fi denumiți Fii ai întunericului. Totuși, chiar și după răzvrătire, Fiii întunericului și-au păstrat corpul duh. Din momentul răzvrătirii și până în prezent, Fiii întunericului se manifestă în corpuri duh de formă umanoidă; drept urmare, pot fi observați de toți acei oameni care au dobândit capacitatea de clarvedere.

Există însă și **a patra mare etapă** a metamorfozei. În această etapă, care se produce în anumite condiții, Fiii întunericului pot să conștientizeze răul pe care l-au produs. În

momentul în care conștientizează răul pe care l-au produs, cu Fiii întunericului se petrece o transformare esențială: își pierd corpul de formă umanoidă. De fapt, își pierd forma. Ei continuă totuși să aibă un corp spiritual, dar acesta este lipsit de formă. Evident, este vorba despre o metamorfoză foarte subtilă, destul de greu de înțeles în lumea oamenilor. Este greu de înțeles și de explicat ce înseamnă un corp energetic lipsit de formă. În cosmosul spiritual există multe procese ce scapă înțelegerii omenești, care este bazată doar pe mecanismele conceptuale aflate astăzi în uz.

O comparație destul de simplă ne poate totuși ajuta să înțelegem mai clar acest proces. De exemplu, să ne imaginăm o supernovă care explodează în spațiul cosmic, iar particulele emise de ea se propagă cu repeziciune în tot cosmosul; dacă admitem că, la nivel subtil, supernova este condusă de o ființă îngerească și dacă admitem că aspectul material al supernovei este chiar trupul fizic al respectivei ființe îngerești, atunci ne apropiem cât de cât de înțelegerea subiectului. După explozie, despre supernovă se poate spune că nu mai există, căci particulele ei s-au risipit în tot cosmosul, iar despre îngerul conducător al supernovei că și-a pierdut trupul. Îngerul există, iar trupul său material, deși încă există în cosmos sub formă de particule, și-a pierdut forma.

Tot astfel se desfășoară evenimentele și în cazul Fiilor întunericului. În secunda în care un Fiu al întunericului conștientizează răul pe care l-a făcut, duhul său explodează și se disipează sub forma unor particule în tot cosmosul. Corpul său spiritual încă există, dar este disipat în miliarde de particule spirituale. Un astfel de duh nu se mai manifestă ca formă, dar continuă să existe, fiind risipit în cosmos. După ce duhul său a explodat și și-a pierdut forma, Fiul întunericului intră într-o nouă etapă a metamorfozei. Această etapă este denumită de ființele din lumea eterică prin termenul **Ashpan** - în traducere, "Cel reîntors".

Scopul acestei metamorfoze este reîntoarcerea la starea dintâi - starea inițială -, în care cel căruia i-a explodat duhul de formă umanoidă era Fiu al Luminii. Starea de Ashpan nu presupune însă reîntoarcerea definitivă la starea de Fiu al Luminii. Starea de Ashpan implică doar începutul reîntoarcerii. Ashpan este doar o stare tranzitorie. Ea implică un lung proces de transformare alături și prin oameni. Abia la capătul acestei stări, Fiii întunericului deveniți Ashpan pot trece în a cincea stare a metamorfozei.

În fine, **a cincea etapă** a metamorfozei implică pierderea definitivă de către Fiii întunericului deveniți Ashpan a corpului duh de natură spirituală. În momentul pierderii duhului, Fiii întunericului deveniți Ashpan se reîntorc în “non-formă” - în Lumea fără formă -, adică în starea inițială pe care o aveau înaintea dobândirii unui duh de formă umanoidă. De fapt, în a cincea stare, Fiii întunericului se reîntorc în nediferențiat.

Toate cele cinci stări sau etape ale metamorfozei Fiilor întunericului sunt valabile atât pentru Dree, îngerii căzuți, cât și pentru spiritele naturii care s-au răzvrătit - denumite Lorehh.

❧ Cei cu ochii negri ❧

Așadar, departe de a fi doar o iluzie, răul se manifestă prin forme concrete, iar căile sale de manifestare sunt adesea întortochiate. Răul există în cosmos pentru că există ființe care-l manifestă: Fiii întunericului. Mai mult decât atât: există deosebiri fundamentale în ceea ce privește activitatea ființelor prin care se manifestă răul. Aceste deosebiri sunt date de starea sau etapa în care se află aceste ființe.

Evident, primele două etape nu mai sunt de actualitate. Primele două etape s-au încheiat demult, într-un trecut îndepărtat, când toate ființele din cosmos făceau parte din aceeași familie - cea a Fiilor Luminii. De asemenea, a cincea etapă nu ne poate interesa, întrucât depășește cunoașterea

omenească. În momentul în care Fiii întunericului se reîntorc în *Lumea fără formă*, orice cunoaștere cu privire la ei se încheie. Rămân însă de actualitate cele două etape intermediare: a treia și a patra. Etapa a treia presupune manifestarea acestor ființe ca Fii ai întunericului propriu-ziși, care se manifestă în corpuri duh de formă umanoidă, iar etapa a patra presupune manifestarea ca Ashpan.

Analiza trebuie începută însă cu etapa a treia, în care aceste ființe se manifestă ca Fii ai întunericului propriu-ziși. Fiii întunericului care se manifestă în duhuri specifice, aflați fiind sub directa cârmuire a lui Lucifer, se pot manifesta doar în palierul cuantic propriu (palierul luciferic care are cinci subpalieri cuantice) și în lumea eterică. Ei pot pătrunde din palierul propriu în cel eteric prin intermediul unor Porți.

Particularitatea cea mai frapantă a Fiilor întunericului este că au ochii negri ca tăciunii, motiv pentru care pot fi denumiți și prin expresia “Cei cu ochii negri”. Fiii întunericului îi consideră răspunzători pe oameni pentru tot ceea ce li s-a întâmplat și vor să-i distrugă. Ei sunt, de asemenea, supărați că Dumnezeu - așa cred ei - îi iubește mai mult pe oameni decât pe ei. De aceea, Fiii întunericului vor să se răzbune în sens absolut: vor să-i pricinuiască Creatorului cea mai mare durere - durerea de a-și pierde fiii. “Cei cu ochii negri” sunt conștienți de faptul că, prin acțiunile lor, se răzbună împotriva cosmosului și împotriva Creatorului. Acesta este ultimul gest de răzvrătire posibil - este ultima răzvrătire.

Ar fi însă o eroare dacă am considera că doar Fiii întunericului sunt responsabili de introducerea răului în cosmos sau de manifestarea (făptuirea) lui la nivelul lumii materiale. Oamenii sunt la fel de vinovați. Chiar dacă la originea răului din cosmos se află Fiii întunericului -, doar oamenii le pot manifesta caracteristicile la nivelul lumii materiale, făptuind răul. De altfel, nici primul om apărut în cosmos, Shantiah, care s-a răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, nu este străin

de intruziunea răului în cosmos. De fapt, Shantiah s-a răzvrătit simultan (în asociere) cu Hallshithan. În lumea materială, prin exercitarea liberului arbitru, doar oamenii pot manifesta răul. Oamenii sunt cei care aleg binele sau răul, iar în momentul alegerii nu sunt influențați de nimeni - absolut de nimeni. Abia după ce au ales prin exercitarea liberului arbitru, oamenii intră sub influența fie a Fiilor Luminii, fie a Fiilor întunericului. Dacă oamenii aleg binele se alătură Fiilor Luminii, iar dacă aleg răul se alătură Fiilor întunericului. Mai întâi oamenii aleg și abia după aceea atrag, precum un magnet, influențele corespunzătoare.

Fiii întunericului, “Cei cu ochii negri”, nu pot acționa în mod direct asupra oamenilor, întrucât, în actuala stare a cosmosului, ei nu mai vibrează în consonanță cu ceea ce sunt aceștia. În mod normal, între “Cei cu ochii negri” și oameni există o mare diferență de potențial energetic. “Cei cu ochii negri” nici n-ar putea să-i vadă pe oameni, pentru că oamenii au o altă vibrație energetică decât ei. Doar oamenii, prin acțiunile generate de liberul lor arbitru, pot intra în legătură energetică cu “Cei cu ochii negri”. Abia în momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, săvârșesc ceva în disonanță cu Legile cosmice - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor - oamenii devin “obiect de cercetare” pentru “Cei cu ochii negri”, care îi localizează și încearcă să-i contacteze energetico-informațional și auric.

Caracteristicile “Cei cu ochii negri” sunt sentimentele negative: ura, mânia, răzbunarea, sexualitatea exacerbată, furtul, crima etc. Când omul manifestă în viața de zi cu zi una din aceste caracteristici negative, indiferent în ce împrejurare, se conectează energetic, prin rezonanță - prin sintonie, după principiul diapazonului - la “Cei cu ochii negri”, Fiii întunericului. Prin manifestarea unei trăsături de caracter negative, care generează la nivelul aerei omului o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros, “Cei cu ochii

negri” devin capabili să forțeze “legile și cifrele”, să penetreze palierele cuantice, să-i localizeze spațial și temporal pe oameni, și să se conecteze eneogetico-informațional ființei lor aurice. Întregul proces se desfășoară fulgerător, în câteva fracțiuni de secundă. Astfel, prin manifestarea caracteristicilor negative, oamenii îi cheamă, ca și cum i-ar suna pe un telefon celular, pe “Cei cu ochii negri”, care se prezintă alături de ei. Evident, “Cei cu ochii negri” sunt invizibili pentru oamenii încarnați datorită faptului că se manifestă la nivelul lumii eterice. Deși oamenii nu-i pot vedea pe “Cei cu ochii negri” (decât dacă sunt clarvăzători), aceștia îl văd foarte bine pe oameni.

Procesul concret se produce în felul următor, iar exemplul va avea drept subiect mânia. Când un om oarecare are un puseu de mânie, chiar și îndreptățit din punctul omenesc de vedere, aura sa devine instantaneu întunecată - emite o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. În fracțiunea de secundă a puseului de mânie, caracteristicile aurei omului devin identice cu cele ale Fiilor întunericului. Instantaneu, la nivelul cuantic al lumii eterice lângă omul în cauză se prezintă “Cei cu ochii negri” sau, mai exact spus, un reprezentant al acestora. Evident, în cazul unui singur om, “Cei cu ochii negri” se manifestă prin intermediul unui singur reprezentat. În consecință, în momentul în care un om manifestă un sentiment negativ, alături de el, dar la nivelul cuantic al lumii eterice, se manifestă un trimis - un “specialist”. Există astfel un specialist în cazul furiei, un alt specialist în cazul violului, un alt specialist în cazul dorinței de putere, un alt specialist în cazul tâlhăriei etc.

Astfel, omul însuși cheamă, prin faptele sale, dar în urma exercitării liberului arbitru, o ființă a întunericului cu ochii negri. Până în momentul în care a avut puseul de mânie, omul respectiv nici nu exista pentru “Cel cu ochii negri”- “specialistul” în domeniu. Dar, în momentul în care a intrat în sintonie cu el, emițând puseul de mânie, între aura omului și

duhul “Celui cu ochii negri” se formează legături energetice. Prin repetarea, de-a lungul timpului, a acțiunii ce a determinat apariția sentimentului negativ, legătura energetică dintre un om și “Cel cu ochii negri” se adâncește din ce în ce mai mult.

Astfel, omul din exemplul de mai sus manifestă din ce în ce des puseuri incontroleabile de mânie. Din acest moment lucrurile încep să intre pe un făgaș din ce în ce mai dramatic pentru acel om. “Cel cu ochii negri”, care la început doar a fost “apelat” de om prin formarea numărului său de telefon (numărul de telefon este chiar emisia puseului de mânie), dobândește o anumită stăpânire asupra omului, întrucât aura acestuia îi manifestă din ce în ce mai des caracteristicile. Omul respectiv se simte adesea ca și cum “dracul” a intrat în el - ceea ce nu este departe de adevăr. Ba este chiar adevărul spus parțial. Instinctiv, omul dorește însă să se calmeze, pentru că simte că mânia sa poate lua forme aberante; accesele dese de furie incontroleabilă îi pot pune în pericol pe cei din jur. Atunci, simțind că omul îi scapă, pentru a-l păstra în starea care îi convine - în acest caz manifestarea cât mai des a mâniei -, “Cel cu ochii negri” recurge la anumite scenarii existențiale, pe care le putem denumi **Jocuri ale Morții**.

În momentul declanșării Jocurilor Morții, lucrurile se complică foarte mult, căci deja se intră în a doua etapă a procesului. Dacă în prima etapă a acestui proces lucrurile erau încă în faza preliminară a unor tatonări, în a doua etapă “Cel cu ochii negri” - “specialistul” - devine manipulator. El face în așa fel încât omul în cauză să treacă cât mai des prin situații critice, în care furia sa să irupă necontrolat. Dacă, în timp, mânia devine cronică, iar omul nu se mai poate controla, atunci are toate șansele de a fi, în mod efectiv, posedat auric de către “Cel cu ochii negri”, care poate face ce dorește prin intermediul său. În acest din urmă caz, “Cel cu ochii negri” se poate cala - în mod concret, nu metaforic - în momentele delicate pe aura omului respectiv.

Scopul final al acțiunilor “Celui cu ochii negri” este distrugerea omului respectiv, dar și distrugerea altor oameni prin intermediul acestuia. Pus des în situații critice, omul începe să-și piardă autocontrolul și recurge la fapte necugetate. Astfel, omul în cauză se poate întâlni, tot prin sintonie, dar și printr-o subtilă manipulare indusă de “Cel cu ochii negri”, cu alți oameni care manifestă aceeași caracteristică - mânia. La urma urmei, cine se aseamănă se adună. În ultima fază a unui Joc al Morții, “Cel cu ochii negri” poate manipula evenimentele, astfel încât omul în cauză să întâlnească un adversar pe măsură cu care să se înfrunte prin bătaie, într-un acces de mânie incontrollabilă - ceea ce din păcate, în ziua de astăzi, se întâmplă foarte des. În urma unei astfel de înfruntări, cel puțin unul dintre cei doi oameni va fi scos din joc - parțial ori total -, iar “Cel cu ochii negri” își atinge scopul.

Acest exemplu ce are ca punct de pornire mânia poate fi extins la toate celelalte caracteristici negative: furtul, sexualitatea exacerbată, batjocura etc. Astfel, prin liberul lor arbitru, dar și prin activitatea nevăzută a “Celor cu ochii negri”, oamenii sunt coborâți energetic și pot intra în categoria “pierderilor colaterale”.

Dacă oamenii ar respecta legile morale ale cosmosului, “Cei cu ochii negri” nici măcar nu ar putea să-i vadă; nici n-ar fi conștienți de prezența lor. De aceea, oamenii drepti, cei care respectă legile cosmosului, scapă percepției “Celor cu ochii negri”.

❧ Ashpan ❧

Există însă un moment extrem de important în modul de comportare al unui om și, am spune, în evoluția cosmosului: acela în care, tot prin liberul său arbitru, un om conștientizează că nu trebuie să manifeste o caracteristică negativă - spre exemplificare, furia.

Așadar, în momentul crucial în care, prin liberul său arbitru, un om conștientizează că nu este bine ce face - în cazul nostru, în care înțelege că furia necontrolată nu poate duce la nimic bun - și renunță să se mai manifeste astfel, se petrece un eveniment de o importanță deosebită: nu numai omul învață ceva, ci și cel care manifestă la nivelul cosmosului o astfel de caracteristică: “Cel cu ochii negri” - “specialistul”.

Este ca și cum, după ce a format (printr-un puseu de furie) pe telefonul celular numărul unei ființe din categoria “Celor cu ochii negri”, chemându-o prin sintonie după principiul diapazonului, omul închide brusc telefonul. Atunci, o fracțiune de secundă, “Cel cu ochii negri” rămâne descumpănit. Mai mult decât atât, “Cel cu ochii negri” înțelege brusc faptul că nu este bine ce face. Și, în aceeași fracțiune de secundă după timpul nostru, “Cel cu ochii negri” conștientizează ce a fost, ce este și ce a devenit. În acea fracțiune crucială de secundă, “Cel cu ochii negri” conștientizează tot răul pe care l-a făcut atât cosmosului, cât și oamenilor de-a lungul eonilor de conflagrație cosmică.

Atunci, “Cel cu ochii negri” încearcă un sentiment nou, pe care nu l-a mai încercat înainte: sentimentul de rușine. “Celui cu ochii negri” îi este rușine, pentru prima oară, de omul pe care dorea să-l manipuleze, îi este rușine de ceilalți frați ai săi, Fiii Flăcării (din care a făcut și el parte cândva) - îi este rușine mai ales de Dumnezeu, Creatorul tuturor. În momentul conștientizării, “Cel cu ochii negri” se blochează la fel ca un om pus în situații similare. Rămâne ca trăznit de fulger.

Conștientizând, prin intermediul unui om încarnat, răul făcut de-a lungul eonilor, o astfel de ființă se cutremură interior. Chiar în acel moment se produce o extraordinară metamorfoză: ochii săi, din negri devin normali, la fel ca ai oamenilor și ai Fiiiilor Luminii. Atunci, începe să vadă Adevărul. Chiar în acel moment, “Cel cu ochii negri” este pe punctul de a trece din cea de-a treia în cea de-a patra stare a

metamorfozei: “Cel cu ochii negri” este pe punctul de a deveni Ashpan, Cel reîntors. Momentul în care un Fiu al întunericului - înger căzut din categoria Dree sau spirit întunecat al naturii din categoria Lorehh - devine Ashpan este extrem de important și, s-ar putea spune, este piatra unghiulară a evoluției cosmice.

În fracțiunea de secundă în care un Fiu al întunericului devine Ashpan, trecând din starea a treia în starea a patra, este concentrată toată drama evoluției. Într-un fel, s-ar putea spune că oamenii s-au încarnat în lumea materială pentru a se vindeca pe ei înșiși, dar și pentru a-i vindeca pe Fiii întunericului - care sunt, la fel ca și oamenii, “cetățeni ai cosmosului”. Faptul că oamenii s-au “îmbolnăvit” ei înșiși mai rău decât era cazul, este o altă problemă. În multe cazuri, salvatorii sunt, ei înșiși, contaminați. Se știe, în existența cotidiană, multe victime dobândesc, uneori, o anumită simpatie pentru călăi.

După ce conștientizează răul făcut, Fiii întunericului deveniți Ashpan (sau metamorfozați în starea Ashpan) au dorința nestăvilită de a se reîntoarce la starea inițială, pe care au avut-o înaintea răzvrătirii. Prețul plătit constă în renunțarea de bună voie la corpul duh. De aceea, imediat după ce ochii săi au devenit normali, o astfel de ființă își pierde corpul de formă umanoidă. După ce ochii săi au devenit normali, “Cel cu ochii negri”, mai precis spus, corpul său duh, explodează, iar particulele duhului său se risipesc în tot cosmosul, la fel cum un nor aducător de ploaie se împrăștie în stropii de apă. “Cel cu ochii negri” este conștient de fiecare particulă a duhului său risipit în cosmos; el este legat auric de particulele duhului său, simte ce simte fiecare particulă, suferă, plânge sau râde împreună cu ea. De acum înainte se poate vorbi despre un Ashpan.

După ce corpul său duh se risipește în spațiu, spiritul “Celui cu ochii negri” devenit Ashpan se mută într-un “nobodyland” situat la limita dintre macrocosmos și microcosmos.

Starea în care un Fiu al întunericului conștientizează răul făcut și devine Ashpan este doar prima etapă. Urmează a doua etapă, în care, ca Ashpan, Fiul întunericului trebuie să simtă pe “pielea” sa ce înseamnă să facă răul.

Până acum Fiii întunericului au fost mereu călăi; acum a venit timpul să experimenteze ce înseamnă să fie victime. Totuși, în mod logic, ființele întunecate devenite Ashpan nu mai au duhuri de formă umanoidă prin care să poată experimenta ce înseamnă să fie victime. Datorită acestui fapt, particulele risipite în cosmos ale ființelor Ashpan se lipsesc prin rezonanță de aura singurei ființe din cosmos care poate experimenta în lumea materială o astfel de stare: omul.

Dumnezeu a acordat posibilitatea ființelor Ashpan ca, prin intermediul oamenilor - de fapt, prin intermediul aurei oamenilor - să simtă ce înseamnă să fie victime. În consecință, particulele risipite în cosmos ale ființelor Ashpan au posibilitatea de a se lipi direct, prin rezonanță, corpurilor aurice derivate - eteric, emoțional, astral, mental - ale oamenilor.

Aceasta înseamnă că Ashpan se pot manifesta doar în al cincelea palier cuantic - palierul cuantic al aurei exterioare. Spre deosebire de cei deveniți Ashpan, “Cei cu ochii negri” nu se pot manifesta în al cincelea palier cuantic, ci doar în al treilea palier cuantic - în palierul cuantic al corpului eteric, care corespunde lumii eterice.

În limba pe care o folosesc ființele care se manifestă în lumea eterică cuvântul Ashpan poate fi tradus atât prin expresia “Cel reîntors”, cât și prin termenul de “prizonier”. “Cei reîntorși”, Ashpan, chiar asta sunt: “prizonieri”. Ashpan sunt “prizonieri” ai aurei exterioare și al celui de-al cincelea palier cuantic. Particulele din duhurile care au explodat și care sunt risipite în tot cosmosul ale ființelor Ashpan sunt captate prin rezonanță energetică de aura exterioară a oamenilor întrupați, precum pilitura de fier este captată de un magnet. Magnetul are caracteristica de a atrage orice element feros. Într-un fel, se

poate spune că pilitura de fier devine “prizoniera” magnetului. Tot astfel, prin aura sa exterioară, un om atrage din cosmos acele particule spirituale cu care vibrează prin rezonanță. În acest caz, particulele spirituale captate de aura omului sunt particule provenite din corpurile spirituale lipsite de formă, dar disipate în cosmos, ale ființelor Ashpan. În urma acțiunilor rezultate din exercitarea liberului arbitru, omul captează prin simfonie particulele energetice ale corpurilor spirituale ale ființelor Ashpan. Astfel, Ashpan se lipesc prin rezonanță (prin simfonie) de aura omului.

Să luăm ca exemplu tot mânia. În momentul în care un om devine mândru, el atrage din cosmos, precum magnetul, particule spirituale încărcate negativ. Devenind mândru, prin liberul său arbitru, omul atrage particulele negative ale mândriei întrucât ceea ce noi numim mândrie este risipită în cosmos sub forma unor particule spirituale. Aceste particule spirituale nu sunt altceva decât particule (atomi spirituali) din corpurile lipsite de formă, risipite în cosmosul spiritual, ale ființelor Ashpan. Nu particulele negative se năpustesc asupra omului, ci omul le cheamă prin simfonie. Dacă omul n-ar avea stări negative - în cazul nostru, mândria -, aceste particule negative ar gravita fără țintă prin cosmosul spiritual.

Există, de altfel, particule spirituale pentru toate sentimentele negative, după cum există ființe Ashpan care să le manifeste pe fiecare în parte. Prin rezonanță, omul atrage precum magnetul astfel de particule spirituale. Fiind atrase, particulele se lipesc prin rezonanță de aură pentru ca omul, singurul îndrituit să realizeze o astfel de alchimie spirituală, să le îmbunătățească natura energetică pe care au dobândit-o în urma răzvrătirii sau, cu alte cuvinte, să le “vindece” de boala contactată.

Particulele răspândite prin cosmos ale corpurilor spirituale lipsite de formă păstrează, evident, caracteristicile “Celor cu ochii negri”. Dacă un Ashpan a fost în “viața

anterioară” un Fiu al întinericului responsabil cu mânia, atunci și particulele disipate prin cosmos au aceeași caracteristică. De aceea, doar prin simplul fapt de a fi conștientizat răul făcut, Ashpan nu sunt “vindecați” complet.

Starea de Ashpan este doar începutul întoarcerii la starea inițială; este doar prima fază - sau faza premergătoare - a vindecării depline. În cea de-a doua fază a vindecării, ființele Ashpan, “Cei reînțorși, “ caută răspunsuri la propriile lor probleme existențiale. Ființele Ashpan sunt conștiente de toate particulele risipite prin cosmos ale fostului lor duh. Drept urmare, ele simt că particule ce au făcut parte din corpul lor s-a lipit de aura unui om; ele simt ceea ce simte și omul. Conectându-se prin sintonie corpurilor aurice exterioare ale omului, Ashpan caută să se vindece până la capăt.

La rândul lor, în momentul în care devin conștienți de faptul că au comis o eroare și nu o mai repetă, oamenii ajută ființele Ashpan să se elibereze - așa cum îi ajutaseră pe “Cei cu ochii negri” să devină Ashpan. Prin conștientizarea unei erori, oamenii împușcă, de fapt, doi iepuri dintr-o lovitură. Prin conștientizarea oamenilor care înțeleg că nu trebuie să mai repete o eroare, ființele Ashpan înțeleg la rândul lor care sunt propriile greșeli. Pe baza experiențelor de viață ale oamenilor cu care sunt cuplate auric, Ashpan învață, suferă, plâng sau râd împreună cu acesta.

Dacă oamenii își conștientizează erorile, atunci ființele Ashpan, alipite prin rezonanță aurei, conștientizează același lucru și se eliberează. În momentul în care înțeleg, de exemplu, că nu trebuie să răspundă la forță cu forța, oamenii conștientizează ceva extrem de important. Dacă, în loc să se răzbune, întorc și celălalt obraz, oamenii învață iertarea, ca principiu cosmic. Cândva, în momentul în care, pentru prima dată, au recurs la răzbunare, oamenii au atras prin rezonanță particule din corpurile spirituale ale ființelor Ashpan. Din acel moment, peste aura oamenilor s-au suprapus particulele

întunecate ale ființelor Ashpan. Când oamenii conștientizează că nu trebuie să răspundă la forță cu forța, ființele Ashpan înțeleg la rândul lor lecția și se desprind de aura acestora; din acel moment, oamenii nu mai simt nevoia de a se răzbuna pe nimeni, iar ființele Ashpan sunt eliberate definitiv. De aceea, oamenii sunt datori ca, pe parcursul scurtei existențe terestre, să-și conștientizeze erorile și păcatele - păcat în sens larg, ca eroare comportamentală și abatere de la legile divine -, iar prin aceasta, ajută ființele Ashpan să se elibereze.

În momentul în care un om conștientizează o eroare, eliberează o ființă Ashpan. Imediat ce omul conștientizează eroarea, ființa Ashpan dispare din cosmos și poate intra în a cincea stare - starea în care-și pierde inclusiv corpul spiritual lipsit de formă, dar risipit în cosmos.

Între oameni și ființele Ashpan se stabilește astfel o relație energetică profundă de tip *feedback*, conexiune cu dublu sens: dinspre oameni spre aceste ființe și dinspre Ashpan spre oameni. Aura unui om este ca un magnet care atrage din cosmos acele particule spirituale cu care este în rezonanță. Particulele spirituale din care este formată aura exterioară (corpurile aurice derivate, aflate în al cincelea palier cuantic) sunt de fapt particule ale corpurilor risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice derivate - corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc - sunt diferite de corpurile interioare (corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric). Corpurile aurice derivate nu sunt structuri autonome, ci sunt părți din corpurile spirituale lipsite de formă ale ființelor Ashpan, "Cei reîntorși" - într-un fel, s-ar putea spune că sunt proiecții energetice captate prin sintonie de aura oamenilor.

Cea mai teribilă constatare ce se poate face este aceea că, în același spațiu auric, care nu este, de fapt, al vreunuia, oamenii stau alături de îngerii căzuți. Astfel se poate vorbi despre o profundă asociere între oameni și îngerii căzuți. Din

asocierea dintre oameni și îngerii căzuți rezultă altceva - anume palierul cuantic al corpurilor aurice derivate, al cincelea palier cuantic. Asocierea dintre oameni și îngerii căzuți este **un mare mister al cosmosului spiritual**; acest mister nu a mai fost spus până în acest moment.

Într-un dialog relatat de Eugen autorului acestei cărți (care este un simplu transmițător în scris al acestor informații), una dintre ființele care se manifestă în lumea eterică, spiritul naturii de aer, Hutil, spunea următoarele, referindu-se la adevărata cauză a acestui fenomen: **“Odată, pe când avea loc marea sfadă între Fiii Flăcării, pe când cerurile începuseră să se miște împreună cu toate Locuințele din ele, Lucifer, aflat în mijlocul miilor de îngeri care s-au răzvrătit împreună cu el, a strigat către Dumnezeu: - Haam Ișshaim ezzhlissa? Haam thas aohnii hatitat?, în traducere: “Pentru ce ai creat pe om ? Pentru ce ți-ai lepădat fiii”? Și, nici nu terminase de vorbit Lucifer, că s-a auzit Vocea plină de iubire a lui Dumnezeu: - “Lah Iaaa ! Ioh, Ioah Ișș padival, dehșhain, hlem șabat asiii. Hetitet șhamadat șhassa”, în traducere: “Iată, EU, Cel din care izvorăște Dreptatea, voi crea pe unul care vă va judeca nepărtinitor. Și tot Hetitetul Îmi va fi martor”.**

Dumnezeu, în marea sa iubire, nu dorește distrugerea Fiilor răzvrățiți care s-au întunecat - îngeri, spirite ale naturii sau oameni -, ci îndreptarea lor. De aceea - spune în continuare spiritul naturii de aer, Hutil - a fost creată **“o Locuință străină, în care om și înger să locuiască pentru un timp”**. Această Locuință este chiar palierul cuantic al aurei exterioare - care conține corpurile aurice derivate: emoțional, astral, mental etc.

“Iar cel care-l judecă pe om fără părtinire, căci se naște doar o dată și apoi dispăre, este ceea ce tu, șaman, numești aură (exterioară)”, și-a încheiat expunerea spiritul naturii, Hutil.

❧ Focarele de personalitate ❧

Așadar, ființele Ashpan emit particule energetico-informaționale ce se lipsesc, datorită atracției universale, de structura aurică a oamenilor.

Particulele energetico-informaționale ale ființelor Ashpan se prezintă sub forma unor pete întunecate ce se suprapun peste corpurile aurice exterioare: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual. Adeseori, aceste pete creează impresia că lipsesc porțiuni din aură. Evident că nu lipsește nici o porțiune din aură; aura este însă acoperită de pete întunecate, care absorb lumina și energia. Datorită faptului că petele absorb energia și lumina, ființele Ashpan se manifestă precum găurile negre. Ființele Ashpan se lipsesc de aura unui om începând cu anumite momente ale existenței acestuia, mai ales în copilărie, în funcție de karma și de faptele sale (prima minciună spusă, primul puseu de mânie al copilului etc.). Practic, omul atrage prin sintonie ființele Ashpan, potrivit bagajului karmic acumulat.

Astăzi, psihologia modernă este pe punctul de a admite faptul că omul este format “din mai mulți” - de fapt, că omul este format din mai multe “euri”. Uneori aceste “euri” multiple au fost denumite “focare de personalitate”.

Un om este, la un moment dat, mândros; în secunda următoare este bucuros, pentru ca două secunde mai târziu să fie disperat. Peste un minut, același om are dorința intensă de a distruge totul într-un acces de furie, pentru ca o jumătate de oră mai târziu să aibă puseuri sexuale. Aceste stări se modifică cu multă repeziciune de-a lungul unei singure zile, într-o succesiune interminabilă. Interpretarea ce se dă unor astfel de stări este că se schimbă dispoziția omului. Totuși, nici de această dată, lucrurile nu sunt atât de simple. Omul, în mod evident, rămâne același; își păstrează identitatea de-a lungul tuturor stărilor ce se succed cu repeziciune. În ciuda păstrării

identității, în omul respectiv se produc multiple transformări, întrucât focarele de personalitate se schimbă. În disperare se manifestă un anumit focar de personalitate, în mînie alt focar, în înșelătorie alt focar și așa mai departe. Toate aceste focare pot fi considerate a fi fațete diferite ale personalității unice sau, mai degrabă, pot fi considerate a fi personalități multiple. Omul este “mai mulți”.

Oamenii consideră astfel de stări tranzitorii ca fiind trăiri, emoții ori “stări de spirit”. Și, de fapt, chiar asta sunt: emoții, trăiri, stări afective sau mentale, “stări de spirit”. Dar ce anume le generează ? Noi spunem că evenimentele prin care trecem generează aceste stări, ceea ce este perfect adevărat. Totuși, nu remarcăm un fapt banal: aceste stări sunt în interiorul nostru, nu în afara noastră. Nu remarcăm nici faptul că aceste stări sau trăiri rămân mereu aceleași. Stările nu se modifică. Cel mult, se modifică intensitatea lor, iar omul se identifică cu ele, spunând “eu sunt mînios”, “eu sunt supărat”, “eu sunt disperat” etc. Pe măsura succesiunii acestor stări, nici un om nu simte că, de fapt, i se schimbă focarul de personalitate.

Dar ce sunt, în definitiv, aceste focare de personalitate ? Răspunsul este: nimic altceva decât emisiile aurice ale ființelor Ashpan, care se lipesc prin simfonie de aura omului. Caracteristici precum mânia, ura, disperarea, dorința de a distruge etc. nu sunt ale omului. Omul, ca ființă cosmică - ca “cetățean al cosmosului” - nu are astfel de caracteristici în structura lui ființială. El doar atrage astfel de caracteristici prin rezonanță aurică. Dacă un om obișnuit ar deveni pentru scurt timp clarvăzător, ar putea observa că, în momentele de mînie, o parte a corpului emoțional sau astral - ori chiar întreaga sa structură aurică - se colorează în negru; de asemenea, ar putea observa faptul că, în momentul în care dorește să înșele pe altul, corpul mental inferior i se colorează în gri-închis, cu inflexiuni negre. Ar putea observa și faptul că, în cazul în care intenționează să comită un adulter, corpul său eteric

dobândește o tentă întunecată. Toate aceste energii de culori întunecate nu sunt altceva decât particule ale corpurilor ființelor Ashpan risipite în întregul univers. Aceste particule spirituale întunecate, lipite cândva de aura omului, sunt activate în momentul în care, prin liberul arbitru, omul desfășoară o activitate compatibilă cu structura lor energeticoinformațională.

Se poate remarca faptul, extrem de important, că din cosmos răul s-a mutat în “ograda” omului, în aura sa, acolo unde se manifestă ființele Ashpan. Dacă omul persistă în comiterea unor acțiuni generatoare de stări negative precum cele enumerate anterior, ființele Ashpan se complac în miasma aurică a acestor stări. Dacă însă omul refuză să se lase târât în astfel de stări, nu numai omul învață ceva, ci și ființele Ashpan.

De exemplu, dacă omul refuză să se mai complacă în exacerbarea stării de mânie și-i întinde aproapelui și celălalt obraz; dacă, chiar în momentul în care este pe punctul de “a exploda”, coboară mâna pe care o ridicase asupra aproapelui său și se calmează, atât omul cât și ființele Ashpan învață ceva foarte important. Și poate că nu este nelalocul ei afirmația că, în definitiv, nu omul trebuia să învețe ceva, ci ființele Ashpan care, chiar în acel moment, se “luminează”. O ființă Ashpan înțelege astfel ceea ce a provocat în cosmos prin actul răzvrătirii. Ceea ce se întâmplă însă în momentul “luminării” unei Ashpan este absolut magnific: Ashpan se eliberează și trece în al cincilea stadiu al metamorfozei. Omul rămâne fără un viciu sau fără o caracteristică de caracter negativă.

În momentul în care omul conștientizează un defect - un păcat, în sens larg - și biruiește o ispită, o ființă Ashpan este eliberată; totodată, aura omului devine mai luminoasă. Acesta este de fapt scopul lui Dumnezeu și suprema inginerie aurică prin care poate fi salvat cosmosul și toți cetățenii săi.

Este uimitor și faptul că, activate, proiecțiile energeticoinformaționale ale ființelor Ashpan se plimbă pe suprafața

aurei, oprindu-se în locurile sau în punctele mai slabe, cu care “simpatizează”. Lipindu-se de un organ fizic, ele amplifică corpul dorințelor organului în cauză, creînd senzația unei dorințe “oarbe”. Acesta este cazul sexualității debordante, a dorinței de a consuma alcool, tutun sau droguri. În majoritatea timpului, ființele Ashpan sunt neactivate, pasive, dar în momentul în care omul trece printr-un eveniment al vieții compatibil cu structura lor, se activează brusc. Există, de altfel, o grilă standard a amplasării ființelor Ashpan la nivelul unei aure umane. Mulți bioenergoterapeuți moderni, care pot “scana” aura umană, au impresia că în zonele în care stau lipite emisiile energetico-informaționale ale ființelor Ashpan lipsește ceva și caută să încarce zona respectivă cu “energie”, dar nu fac altceva decât să hrănească “găurile negre”, cu efecte devastatoare asupra karmei.

Este mai mult decât uimitor faptul că ființele Ashpan dau omului dorința nestăvilită de a trăi în cenușia existență materială. În momentul în care un om reușește să-și conștientizeze principalele defecte, apare, după cum afirmă Îngerii Veghetori, un sentiment de apatie generală și, uneori, se diminuează dorința de a trăi. De multe ori, în cazul unor morți clinice, sufletele oamenilor se reîntorc în lumea materială datorită faptului că le-au fost “strecurate” în structura lor aurică noi ființe Ashpan mai puternice, capabile să insuflă o dorință nestăvilită de viață, chiar și după experiența de neuitat - care durează doar câteva secunde - de suflet liber.

De fapt, ființele Ashpan sunt cele care insuflă oamenilor bucuria vieții materiale sau atracția plăcerilor trupești. Fără ele, oamenii ar fi total apatici și n-ar băga în seamă bucuriile vieții materiale. Ființele Ashpan sunt, dacă este permisă o astfel de exprimare, sarea și piperul existenței umane.

Totuși, pentru oameni se naște firesc întrebarea, dacă nu cumva Ashpan reprezintă însăși Viața, dar la această întrebare Îngerii Veghetori care se manifestă în lumea eterică, prin

intermediul lui Eugen au oferit un răspuns plin de înțelepciune, așa cum sunt, de altfel, toate răspunsurile lor: **“Viața este Domnul, ființele Ashpan sunt doar scopul vieții, iar scopul Domnului este de a-i întoarce mai întâi pe ei - pe Ashpan -, pentru care nu mai este timp. Pentru voi - adică pentru Fiii femeii - timpul se întinde dincolo de stele și de neguri”**.

După cum a fost menționat, spiritele ființelor Ashpan se află dincolo de palierele cuantice, undeva la limita dintre macrocosmos și microcosmos. De acolo, ființele Ashpan evoluează simultan cu oamenii. Între oameni și ființele Ashpan se naște astfel o relație energetică profundă de tip feedback - conexiune cu dublu sens: dinspre oameni spre aceste ființe și dinspre Ashpan spre oameni. Privit din această perspectivă, fiecare om este “mai mulți”; personalitățile multiple, “eurile secundare” despre care vorbește psihologia modernă, care se manifestă în anumite momente ale existenței prin mânie, furie, disperare, angoasă etc sunt, de fapt, focarele personalităților ființelor Ashpan.

Aura exterioară este un sistem amplu, compus din mai multe subsisteme, fiecare subsistem fiind aflat sub dominația unei ființe Ashpan. Fiecare subsistem are personalitatea lui, voința lui, capacitatea lui de a se manifesta în prim plan, într-o secvență a vieții sau în alta. Fiecare subsistem dorește să fie șeful, iar parabola aceea despre servitorii care-și fac de cap atunci când stăpânul palatului nu este acasă ilustrează cât se poate de clar procesul ce are loc la nivelul auri. În cazul omului, servitorii sunt ființele Ashpan, care se lipesc, prin simfonie, de corpurile aurice derivate și stau pe capul lui toată viața. Abia la moartea omului, servitorii își iau boccelcuța cu lucrurile dobândite și pleacă pe alte meleaguri.

Uneori, în anumite momente, oamenii nu se recunosc: sunt nesuferiți, nervoși, simt ură sau furie nestăpânită, manifestă o sexualitate debordantă, au porniri meschine sau masochiste. Alteori, dimpotrivă, oamenii sunt buni, iubitori,

fericiți, vioiși sau “deștepți”. Stările se succed cu mare repeziciune, iar oamenii nici nu au timp să remarce că s-au modificat parametrii funcționali și nu știu ce i-a apucat. “Nu te pune cu mine, că te pui cu dracu”, spune unul, în timp ce altul se aseamănă cu “diavolul” și, pe deasupra, se comportă ca atare. Și nici nu bănuiesc ce dreptate au, căci, în definitiv, Ashpan au o pondere însemnată în structura aurei. Nivelul evolutiv, conștiința și gradul de maturitate sunt elementele principale care determină oamenii să se lase influențat de ființele Ashpan și să se comporte ca atare.

În decursul vieții, un om are “în chirie” între 300 și 600 de ființe Ashpan. Cu alte cuvinte, de-a lungul existenței întrupate, de corpurile aurice derivate ale unui om se lipsesc particulele energetice ale aproximativ 600 de ființe Ashpan. Într-o viață, un om poate conștientiza atributele a cel mult 100 de ființe Ashpan. Când un om reușește să conștientizeze un defect sau un viciu, eliberează o ființă Ashpan, care dispare subit din aură. Totodată, omul are aura mai curată. Oameni și Ashpan sunt astfel puși în aceeași barcă, iar efortul lor constă în conștientizarea comună a problemelor existențiale.

Astăzi, toată lumea vorbește despre karma, dar nu poate preciza ce înseamnă ea, după cum nu poate identifica cauza evenimentelor neplăcute sau dramatice ale existenței cotidiene. Una din explicațiile ce se poate da este că omul, pentru a-și conștientiza erorile, dar și pentru a elibera ființele Ashpan, eliberându-se totodată pe sine, este obligat să treacă prin evenimente karmice dramatice: boli, accidente, conflicte. Instanțele cosmice pun în fața omului acele evenimente cu care omul este în acord energetic; trecând prin experiențe de viață dramatice, atât omul cât și ființele Ashpan învață în comun o lecție de viață. Omul învață împreună cu ființele Ashpan.

La fel ca și amprente, fiecare Ashpan are caracteristici specifice, care se manifestă ca luminozitate, culoare, miros și sunet. Fiecărui sentiment negativ îi corespunde o categorie de

ființe Ashpan și, implicit, o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. Ashpan nu-și modifică caracteristicile pe durata existenței încarnate a omului.

De-a lungul vieții, un om se comportă în funcție de tendințele sale karmice și de natura ființelor Ashpan cu care intră în rezonanță aurică. Omul, ca structură aurică, potrivit naturii sale, are lipite de aură acele particule ale ființelor Ashpan cu care este în rezonanță și pe care, în consecință, le merită. Inițial, dată fiind natura tendințelor sale și a particulelor ființelor Ashpan lipite de aura sa, omul se manifestă ca atare, adică negativ. Cu timpul, pe măsură ce evoluează, omul renunță la erorile sale comportamentale - de exemplu, renunță la minciună, renunță la a face rău aproapelui, renunță la acapararea bunurilor altora etc. În momentul în care, pentru prima oară în viață, un om învață din greșelile sale și își schimbă comportamentul, ființele Ashpan obțin răspunsul pe care-l doreau, iar rolul lor se încheie. În momentul în care o ființă Ashpan obține răspunsul, se dezactivează, adică dispare din aură, iar omul se eliberează de un viciu sau de o caracteristică negativă.

Experiențele esențiale ale ființelor Ashpan sunt nașterea în păcat, experimentarea răului și moartea trupului material. De aceea, desprinderea particulelor ființelor Ashpan de pe aura omului are un efect direct și asupra trupului material. Trupul fizic este constituit în funcție de corpurile aurice derivate - corpurile astral, emoțional, mental intelectual etc -, iar nu invers, astfel că, în momentul în care are loc o dezactivare a unei ființe Ashpan, trupul material suferă anumite transformări. După eliberarea unei ființe Ashpan, atomii corpului material devin mai diluați (ca miros, culoare, sunet), dar și mai puțini. Efectul este uimitor: corpul material îmbătrânește.

Astfel, îmbătrânirea și, în final, moartea, sunt rezultatul direct al evoluției omului, dar și al eliberării ființelor Ashpan. Acest aspect, poate uimitor, poate fi explicat și dintr-un alt

punct de vedere: structurile spirituale de bază ale omului - spiritul, corpul duh, sufletul - nu sunt supuse procesului de îmbătrânire datorită faptului că sunt alimentate cu energie din propriul palier cuantic. Aceste elemente ale ființei umane sunt anentropice (sau negentropice); ele sunt susținute, moment de moment, de o energie superioară. Această energie provine direct de la Dumnezeu, prin intermediul spiritului. Spiritul este susținut, moment de moment, de către Dumnezeu, Creatorul. Din acest motiv, spiritul nu îmbătrânește niciodată. Este evident că nici corpul duh nu îmbătrânește; corpul duh este alimentat cu energie de spirit prin intermediul chakrelor-tribut. Desigur, corpul duh se alimentează și cu energia provenită din propriul său palier cuantic. Nici sufletul nu poate îmbătrâni, fiind susținut energetic-informațional de către spirit. Sămânța sufletului nu este decât proiecția, pentru o singură existență, a spiritului, iar corpul sufletului este un corp duh pentru o singură existență.

În schimb, trupul material este supus entropiei universale datorită faptului că își are sursa energetică la nivelul corpurilor aurice derivate: a corpului astral, a corpului emoțional, a corpului mental inferior etc. Corpurile aurice derivate ale omului sunt, în fond, emisiile spirituale ale ființelor Ashpan. Când este eliberată o ființă Ashpan, trupul material îmbătrânește întrucât sursa menținerii sale în viață este chiar acea ființă. Pe măsură ce ființele Ashpan se împuținează și lecțiile de viață sunt însușite, trupul nu mai este alimentat auric și, în consecință, îmbătrânește. Pe măsura eliminării ființelor Ashpan, aura exterioară a unui om nu mai este în acord energetic cu trupul material și apare o diferență de potențial. Aceasta duce la deformarea trupului material - a luminozității, culorii, sunetului și mirosului -, iar acest proces poartă numele de îmbătrânire.

Unii autori moderni afirmă că viața omului poate fi împărțită în cicluri de viață; după unii există cicluri de 7 ani, iar

după alții există cicluri de 9 ani. Teoria ciclurilor poate fi corectă până la un punct, dar etapele vieții unui om nu pot fi analizate doar în funcție de astfel de cicluri calculate în funcție de curgerea anilor, ci și în funcție de elberarea ființelor Ashpan și de lecțiile de viață însușite. Astfel, în decursul anilor, prin conștientizare, din aproximativ 600 de Ashpan, omul rămâne cu 599, apoi cu 598 apoi cu 597 și așa mai departe. Să spunem că, la sfârșitul vieții, un om rămâne doar cu 500 de ființe Ashpan. La moartea omului, cei 500 de Ashpan se retrag, dar se vor prezenta iarăși când omul se va reîncarna în lumea materială, pentru a învăța împreună; treptat, de-a lungul încarnărilor omului, ființele Ashpan se vor elibera. Când nu va mai fi împovărat cu particulele energetico-informaționale ale ființelor Ashpan, iar aura sa va deveni strălucitoare, omul se va mântui.

În prezent, după cum se poate constata cu ușurință, se pune preț pe moralitatea oamenilor și pe aplicarea Legilor omenești - ca reflectare a Ordinii divine. Oamenii sunt obligați să se cumintească, iar orice derogare de la normele de comportament aduce cu sine efecte punitive. Totuși, dacă este raportată strict la structura aurică a ființei umane, moralitatea unui om presupune evoluția corpului duh și a sufletului, precum și manifestarea plenară a spiritului în trupul material; totodată, înseamnă și evoluția ființelor Ashpan.

De-a lungul timpului, morala a evoluat foarte încet. În străvechime, oamenii se bazau pe un cod de legi morale nescrise, care reflectau în lumea materială Poruncile lui Dumnezeu. Deși legile nescrise au fost transmise neîncetat generații de-a rândul, oamenii le-au cam uitat. Ulterior, au apărut cele mai vechi coduri de legi scrise - Codul lui Hammurabi și Dreptul roman -, care au fost primele forme de organizare juridică ce se aplicau cetățenilor, deci oamenilor care viețuiau într-o comunitate. Aceste coduri de legi au fost elaborate tocmai pentru că legile nescrise care reflectau în

lumea oamenilor Ordinea divină au fost uitate. Dacă, în urmă cu 5000 de ani, viața unui om nu avea prea mare importanță, căci ființa umană putea fi vândută sau cumpărată în schimbul unei căruțe noi și a unei perechi de cai costelivi, iar organizarea societăților antice a fost tocmai reflectarea moralității din acea perioadă, astăzi lucrurile par a sta diferit. Deși, în ziua de astăzi, comerțul cu sclavi sub forma prostituției și a traficului de carne vie sau de organe este încă un atribut al ființelor umane decăzute - aflate total sub influența ființelor luciferice - aplicarea Legilor, ca reflectare a Ordinii divine, încearcă să protejeze ființele umane.

Prin intermediul oamenilor cu corpuri duh evolute, care înțeleg să-și respecte și să-și iubească semenii, ființele Ashpan ajung treptat la înțelegerea erorii lor fundamentale: ruperea de Dumnezeu. Prin oameni, ființele Ashpan încep să înțeleagă Lucrarea lui Dumnezeu și să conștientizeze eroarea pe care au făcut-o. Atât oamenii, cât și ființele Ashpan se ridică, încetul cu încetul, către cunoașterea Lucrării lui Dumnezeu și, implicit, ajută la întoarcerea tuturor la starea inițială, din care au căzut cândva, la începutul creației.

Astăzi, oamenii sunt încă egoiști și individualiști - calități luciferice prin excelență -, dar va veni un timp în care oamenii nu vor mai suporta răul și pe cei care-l produc. Dacă astăzi, pe stradă, oamenii încă se uită apatici la un răufăcător cum jefuiește o bătrână, în viitor nici un tâlhar nu va mai avea curajul să facă acest lucru. Aceasta se va datora atât nivelului de moralitate al oamenilor reflectat la nivelul corpului duh, cât și imboldurilor ființelor Ashpan.

În viitor, atât oamenii, cât și ființele Ashpan, vor fi din ce în ce mai evoluți, astfel încât cei care vor încalca legile vor fi aspru pedepsiți.



OCROTIREA OAMENILOR

☞ Influența Marilor Tării ☞

Oamenii nu sunt singuri și nici nu sunt lăsați la discreția Fiilor întunericii, a îngerilor căzuți din categoria Dree, a spiritelor întunecate ale naturii Lorehh ori a ființelor shaitanice, după cum nu sunt lăsați nici la discreția ființelor Ashpan - “Cei reîntorși”.

Dacă oamenii ar fi fost lăsați la discreția tuturor acestor ființe potrivnice, totul s-ar fi încheiat cu mult timp în urmă, iar din pajiștile înverzite sau din răsăriturile de Soare ce bucură astăzi ochii oamenilor, la fel ca și din toate lucrurile frumoase ce există astăzi pe pământ, n-ar fi rămas nici amintirea.

Astfel, în afara influențelor forțelor potrivnice, la nivelul aurei umane se manifestă influențe benefice ce provin de la Dumnezeu Tatăl, de la Iisus Hristos și de la Fiii Luminii. Marile ființe dirigitoare ale cosmosului au permanent grijă de oameni și lucrează neîncetat pentru mântuirea lor. Ele influențează oamenii în bine, dar nu se pot substitui oamenilor și nu le pot încălca liberul arbitru.

În Terra aurică nu există “legi naturale” după care cosmosul să se autogverneze, așa cum afirmă adesea cei care au adoptat concepția materialistă. Concepții precum “autoevoluția” materiei, influența hazardului, a “șansei” care a făcut ca anumite forțe, energii sau elemente chimice să se afle acolo unde a fost necesar în momentul oportun, la fel ca și alte

idei de acest gen, nu au nici un temei. Ordinea cosmică instituită de către Dumnezeu, creatorul și susținătorul cosmosului, este asigurată de ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii. Acestea lucrează, moment de moment, pentru menținerea Ordinii cosmice și, implicit, pentru evoluția neîncetată a oamenilor. Din păcate, oamenii, prin faptele lor situate în afara Ordinii divine, împiedică această lucrare. Cu toate acestea, influxurile energetice ce provin de la înaltele ființe diriguitoare ale cosmosului străbat palierele cuantice, străbat “ocean de timp”, pentru a ajunge la toți oamenii.

Prima Ființă care ocrotește în mod direct oamenii este însuși Dumnezeu Tatăl, denumit HAUTI în limba folosită de ființele care se manifestă în lumea eterică. Dumnezeu este Originea și Temelia cosmosului. Dumnezeu este “Izvorul de Lumină” (acesta este unul dintre sensurile multiple ale termenului HAUTI). La început, Dumnezeu a creat oamenii după Chipul și Asemănarea Sa. Astăzi, oamenii există datorită faptului că Dumnezeu le-a înșuflat viața.

Unii istorici ai religiilor și unii teologi moderni sunt de părere că, după perioada de început a creației, Dumnezeu s-a îndepărtat de creația Sa, omul, și că l-a lăsat în părăsire. Ei afirmă că, după ce a creat lumea, Dumnezeu a lăsat evenimentele să se desfășoare de la sine. Cercetarea structurii auri umane și a manifestării cosmosului spiritual relevă tocmai contrariul: Dumnezeu susține neîncetat lumea, cosmosul în ansamblu, precum și ființa omului. Fără activitatea Sa permanentă, totul s-ar fi scufundat în neant.

Se poate vorbi astfel despre o *creație perpetuă* a lui Dumnezeu, care se constituie a fi fundamentul existenței cosmosului. Fără activitatea continuă a lui Dumnezeu, lumea nu ar putea exista nici măcar o miliardime de secundă. Dacă, printr-o absurditate, s-ar concepe că Dumnezeu “se odihnește”, nu doar în “a șaptea zi” cum se afirmă astăzi prin interpretarea eronată a unor scrieri sacre, ci doar o miliardime de secundă,

totul s-ar preface în cenușă și nu ar exista nici măcar amintirea a ceea ce a fost cândva. Totul există datorită aportului energetic-informațional infuzat prin creația continuă de către Dumnezeu, realizată prin intermediul celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi: Duhul Sfânt. Tot ce există în cosmos se datorează acțiunii Duhului Sfânt, “Făcătorul de Viață”, a treia Persoană a Sfintei Treimi, care are rolul de a menține viața tuturor făpturilor de pe toate palierele cuantice. Dumnezeu este Singurul Viu, iar cosmosul, precum și ființele care îl populează, sunt efectul manifestării Sale directe.

La nivelul structurii aurice umane, lucrurile sunt clare: spiritul omului este creația directă și nemijlocită a lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, linia divină este canalul direct prin care ființa omului este susținută în existența sa, moment de moment, de către Dumnezeu. Rugăciunea adresată direct Tatălui ceresc are întotdeauna efect, iar faptul că oamenii nu remarcă aceasta, înseamnă doar că sunt incapabili să-și conștientizeze în mod corect viața. Efectele rugăciunii adresate direct Tatălui ceresc sunt reflectate întotdeauna la nivelul aurei. Rugăciunea adresată Tatălui ceresc străbate toate palierele cuantice și ajunge acolo unde trebuie: la Dumnezeu. Ajutorul lui Dumnezeu vine întotdeauna neștiut și neînțeles pentru oameni. În momentul rugăciunii adresate Tatălui ceresc, spiritul omului se “aprinde” precum Soarele. La fel, linia divină devine strălucitoare, semn că, undeva, deloc departe, în prezentul continuu, Cineva ascultă la celălalt capăt.

În acest context, trebuie menționat că multe dintre ideile și teoriile moderne referitoare la Dumnezeu sunt nule și neavenite. Astfel, teoriile referitoare la poziționarea “spațială” a lui Dumnezeu cât mai departe, deasupra norilor, prin nebuloasa Andromeda sau la capătul Norilor lui Magellan este doar o banală și biată figură de stil. Dumnezeu a fost, este și va fi în *prezentul continuu* circumscris de Ființa Sa, aici și acum, în propriul Său cosmos. Dumnezeu nu a plecat nicăieri și nici

nu va pleca undeva, nici deasupra norilor și nici pe vreo constelație sau galaxie îndepărtată. Cu atât mai puțin va putea fi descoperit într-o navă spațială unde, cu ajutorul unui ecran TV, monitorizează ceea ce se petrece pe pământ, așa cum cred - într-un mod halucinant - unii cercetători care se consideră progresiști sau elevați.

Alături și împreună cu Dumnezeu Tatăl, Ființă din Ființa Sa, Lumină din Lumina Sa, Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, desfășoară o activitate care a avut, are și va avea un rol decisiv asupra oamenilor. La fel ca și Dumnezeu Tatăl, Iisus Hristos se manifestă în *prezentul continuu*, de unde acționează asupra tuturor oamenilor, creștini sau nu.

Activitatea lui Iisus Hristos în cosmosul spiritual poate fi împărțită în trei etape. Prima etapă s-a desfășurat până la întruparea Sa în lumea materială. A doua etapă s-a desfășurat între întrupare și moartea pe cruce. A treia etapă s-a desfășurat după învierea și înălțarea la cer. După înviere, Iisus Hristos se manifestă la nivelul palierului cuantic eteric. Cu toate că este prezent la nivelul palierului cuantic eteric, Iisus Hristos este singura ființă din cosmosul spiritual care se poate manifesta simultan “în șapte paliere cuantice, în șapte perioade și în șapte timpuri”. De aceea, la fel ca și Dumnezeu Tatăl, Iisus Hristos nu se află într-un “cer” depărtat de locul în care oamenii își desfășoară activitatea. Iisus Hristos este permanent alături de oameni. În ultima perioadă de timp, Persoana lui Iisus Hristos a fost înțeleasă doar din punct de vedere istoric, iar acesta este punctul de vedere formulat de istoriografia modernă. Departe însă de a fi doar un personaj important al trecutului, Iisus Hristos aparține Prezentului și, mai ales, Viitorului. De fapt, Iisus Hristos aparține “prezentului continuu”, adică Eternității, care este temelia Timpului din lumea materială; în “prezentul continuu” trecutul, prezentul și viitorul formează un tot.

Astăzi se vorbește foarte mult despre faptul că oamenii supraviețuiesc morții, că după moarte se mută “dincolo”, în

unul dintre palierele cuantice ale cosmosul spiritual, iar credința în supraviețuirea post-mortem a devenit aproape o certitudine. Dacă această credință a devenit aproape o certitudine și dacă faptul că oamenii supraviețuiesc morții a devenit, oarecum, o evidență, trebuie să fie la fel de evident că Iisus Hristos, Cel care a învins moartea, este mai viu decât toți oamenii la un loc. Cu atât mai mult cu cât scrierile sacre creștine precizează în mod explicit că Iisus Hristos a înviat din morți și că s-a manifestat în fața discipolilor Săi în Trupul de slavă.

Pe de altă parte este la fel de evident că Ființa lui Iisus Hristos nu poate fi cuprinsă de nici o minte omenească. Conștiință Sa umple întreaga Terra aurica. Iisus Hristos este dincolo de spațiu și de timp, dar, totodată, este în spațiu și timp, moment de moment, de-a lungul Eternității ce leagă Trecutul de Viitor. Persoana divină a lui Iisus Hristos trăiește, Ea însăși, în prezentul continuu, iar Ființa sa interioară, Eul său, umple cu Sine Trecutul, Prezentul și Viitorul. Iisus Hristos este peste tot, în toate momentele, atotștiutor, omniprezent. Ființa Sa circumscrie toți oamenii din Terra aurica.

Când Iisus Hristos are în față un om oarecare, știe instantaneu cine este acest om și ce a făcut începând de la pătrunderea sa în Terra aurica. Nimeni nu face ceva în Terra aurica fără ca Iisus Hristos să nu fie conștient cu mult timp înainte ca lucrurile să se petreacă în mod efectiv. Iar liantul prin care Iisus Hristos se leagă de oameni este Iubirea. Mijlocul prin care, prin Iubire, Iisus Hristos se leagă de oameni este rugăciunea. De asemenea, Numele lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din cer și de pe pământ, este canalul prin care oamenii se conectează Iubirii și, implicit, lui Iisus Hristos. Oameni - Iubire - Iisus Hristos este ecuația atotcuprinzătoare ce stă la temelia cosmosului, iar rezolvarea acestei ecuații de către oameni este cheia ce deschide poarta strâmtă a Împărăției lui Dumnezeu.

Întruparea, răstignirea, moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Iisus Hristos reprezintă o piatră de hotar ce împarte istoria umanității în două epoci diferite : epoca antecreștină și epoca creștină (era noastră). Într-un fel se prezenta structura aurică a oamenilor înaintea întrupării lui Iisus Hristos și în alt fel se prezintă în era creștină.

Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a răscumpărat sufletele tuturor oamenilor și a plătit prețul pentru ele. Din acel moment, Iisus Hristos a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica. Chakra inimii și corpul haric al plaselor mesianice au devenit noile structuri prin care oamenii se pot mântui. Prin rugăciunea adresată lui Iisus Hristos sau, cel puțin, prin rostirea cu voce tare a Numelui Său, oamenii își formează corpul plaselor mesianice și se pun sub protecția Sa. În cazul rugăciunii sau a rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, palierele cuantice încep să vibreze precum oglinda unei ape, iar într-o fracțiune de secundă se formează plasele mesianice. În acel moment, oamenii se conectează auric la Ființa lui Iisus Hristos Cel Viu care se manifestă în Trupul de slavă la nivelul lumii eterice.

Când un om îi cere ajutorul cu voce tare prin rugăciune sau prin rostirea Numelui Său și când, firește, credința sa este mare, Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă se manifestă instantaneu la nivelul cuantic al lumii eterice lângă omul respectiv. Între Iisus Hristos și aura omului au loc schimburi aurice foarte ample. Ele se aseamănă cu niște pulberi foarte fine, strălucitoare și parfumate, ce se scurg dinspre aura lui Iisus Hristos spre aura omului. Iisus Hristos se deplasează atât de repede la nivelul palierului cuantic eteric, încât pare a se afla simultan peste tot.

În era creștină, oamenii sunt ocrotiți direct și de Fecioara Maria - “Cea care suspină pentru toți oamenii”, după cum este denumită de ființele din lumea eterică. Precum Iisus Hristos, Fecioara Maria se manifestă la nivelul palierului cuantic eteric

într-un duh luminos ce poate fi denumit tot Trup de Slavă. Mijlocul prin care oamenii se pot conecta auric Fecioarei Maria este, evident, tot rugăciunea sau rostirea Numelui Său. Trebuie ținut cont de faptul că Fecioara Maria are o influență deosebită asupra corpului astral al oamenilor. De fapt, Fecioara Maria este “Stăpâna corpului astral”.

Corpul astral este un element foarte important în procesul evolutiv. Pe măsură ce oamenii reușesc să-și impună influența asupra corpului astral, deci să-și subjuge pornirile, dorințele și poftele, atunci evoluează cu adevărat. Doar pe măsură ce corpul astral este educat și temperat din elanurile sale primare, se formează corpurile aurice superioare: corpul mental superior și, ulterior, corpul spiritual. La oamenii din ziua de astăzi, datorită poftelor și dorințelor, corpul astral se prezintă ca un ovoid învolburat de aproximativ optzeci-nouăzeci de centimetri diametru, ca un vulcan pe cale de a irupe. Mii și mii de explozii luminoase irup necontrolat în diferite locuri ale corpului astral. Pe măsura dominării dorințelor, corpul astral se liniștește și se limpezește coloristic, parcurgând un proces de “coacere” aurică pentru a deveni apt să servească altor scopuri. Ființa sub a cărei atentă ocrotire se produce “coacerea” aurică a corpului astral este chiar Fecioara Maria. Corpul mental superior și corpul spiritual nu sunt altceva decât porțiuni din corpul astral transformate prin activitatea oamenilor, dar cu ajutorul Fecioarei Maria.

În ziua de azi, din ce în ce mai mulți oameni își formează un corp mental superior, ceea ce indică faptul că o bună parte din corpul astral a fost transformată. La rândul său, corpul spiritual, ce se formează tot prin transformarea corpului astral, se prezintă ca un ovoid alcătuit din lumină argintie, situat deasupra corpului mental superior. Prin corpul spiritual, oamenii conștientizează Iubirea ca element fundamental al cosmosului. Conștientizând Iubirea, oamenii înțeleg activitatea lui Iisus Hristos. De aceea, corpul spiritual se formează prin

rugăciune și prin conștientizarea Iubirii hristice. Precum l-a născut pe Iisus Hristos prin trup, acum mai bine de 2000 de ani, astăzi, ca Stăpână a corpului astral, Fecioara Maria îl naște pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om. Iisus Hristos se va naște în sufletul unui om doar atunci când acesta va avea un corp spiritual bine structurat.

Dumnezeu Tatăl, Iisus Hristos și Fecioara Maria au o influență decisivă în ceea ce privește ocrotirea oamenilor întrupați. De aceea, ei pot fi desemnați prin expresia “Marile Tării”.

❧ Influența Înțeleptelor Orânduiri ❧

În afara ocrotirii directe a Marilor Tării, de-a lungul existenței în lumea materială, oamenii sunt ocrotiți și de ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

În ceea ce privește ocrotirea oamenilor, Fiii Luminii pot fi împărțiți în două categorii. Prima categorie este alcătuită din ființele îngerești care se îngrijesc de mari mase de oameni, iar a doua categorie este formată din ființele îngerești care se îngrijesc de un singur om și care pot fi considerate “personale”.

Dintre ființele îngerești care se îngrijesc de mari mase de oameni, cele mai implicate în ocrotirea oamenilor întrupați sunt “Înțeleptele Orânduiri”. Dintre Înțeleptele Orânduri se cuvin menționate Puterile, Domnii Karmei și Principii Ocrotitori. Fiecare dintre aceste înalte ființe îngerești este în relație directă cu una din structurile fundamentale ale ființei omului: cu corpul duh, cu sufletul sau cu corpul eteric.

Precum a fost menționat, corpul duh este “trupul” în care oamenii se manifestă pe tot parcursul palingeneziei în Terra aurica. Corpul duh poate fi caracterizat prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime. Pentru a desemna principalele caracteristici ale unui corp duh, ființele din lumea eterică folosesc expresia “tărie și putere”. Datorită faptului că, la noi

oamenii, predomină imaginea vizuală, caracterizarea cea mai edificatoare a corpurile duh poate fi raportată la culoarea specifică. În funcție de culoare, corpurile duh ale oamenilor pot fi împărțite în șapte clase evolutive. Astfel, există șapte tipuri de corpuri duh. La rândul ei, “lumea duhurilor” - “lumea astrală” -, locul unde merg corpurile duh ale oamenilor după moartea trupească, este structurată după puterea și tăria ființelor care locuiesc pe cuprinsul ei.

Dacă corpurile duh ale oamenilor pot fi împărțite în șapte clase evolutive - clase ce corespund unor anumite caracteristici, dintre care cea mai reprezentativă pentru înțelegerea omenească este culoarea -, este evident că lumea astrală are tot șapte paliere, fiecare având drept caracteristică de bază o anumită culoare, adică o anumită stare vibratorie a energiei modulată informațional. Fiecare dintre aceste paliere, care corespund claselor evolutive, se află sub atenta conducere și supraveghere a unei înalte ființe îngerești, denumite **Putere**.

Pe palierul propriu, fiecare ființă îngerească denumită Putere se manifestă sub înfățișarea unei fetețe. Fiecare Fetiță-Putere are o culoare unică a veșmintelor, a părului și a ochilor lipsiți de iris, în funcție de palierul pe care-l conduce. De exemplu, palierul lumii astrale corespunzător corpurilor duh de culoare galbenă este condus de o Fetiță-Putere cu vestimentația, ochii și părul de culoare galbenă. La fel, palierul corespunzător corpurilor duh de culoare portocalie este condus de o Fetiță-Putere cu vestimentația, ochii și părul de culoare portocalie. Acest aspect este valabil și pentru palierele în care locuiesc corpurile duh de culoare aurie, albastră etc. Înainte de a pătrunde pe palierul cosmic al oamenilor cu corpuri duh de o anumită culoare, un clarvăzător este întâmpinat de o Fetiță-Putere cu vestimentația, părul și ochii de culoarea corespondentă. Dacă clarvăzătorul este suficient de evoluat, Fetiță-Putere acceptă pătrunderea acestuia în propriul ei palier. Dacă nu, clarvăzătorul trebuie să se întoarcă.

Puterile sunt ființele îngerești conducătoare ale tuturor oamenilor, fie încarnați, fie decorporați care au un corp duh de o anumită culoare. Moment de moment, Puterile au în păstorire milioane și milioane de oameni, care au corpuri duh de aceeași culoare. Unii oameni sunt întrupați, alții sunt decorporați - aflați în propriul lor palier de reședință. Dacă cei decorporați sunt deja “acasă”, cei întrupați sunt considerați oarecum a fi în “misiune” și, în consecință, este firesc ca Puterile să se intereseze de soarta lor și, de multe ori, să-i sprijine în existența materială prin influxuri energetice specifice.

O altă categorie de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii care se îngrijesc de mari mase de oameni sunt **Domnii Karmei**. Domnii karmei se manifestă doar în palierul lor de reședință. În palierul de reședință, Domnii karmei iau decizii cu privire la soarta oamenilor. De fapt, acolo se iau doar deciziile unor evenimente, căci fiecare om își creează singur soarta. Omul este cel care, prin actele și acțiunile sale, își construiește soarta. Domnii Karmei sunt doar cei care organizează și includ karma individuală în cea colectivă și programează evenimentele potrivit Legilor divine și Ordinii cosmice. Structurile auri ale umane aflate în relație cu Domnii karmei sunt sigiliile karmice și banda de lumină din jurul capului.

În cadrul procesului palingeneziei în Terra aurica, oamenii sunt ajutați și ocrotiți în mod direct și de principalii **Principi Ocrotitori**: Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Mihail, Îngerul Morții.

Cunoscut în lumea eterică prin denumirea de “Primul Veghetor” sau “Purtător al Cheilor Puterii”, **Îngerul Gabriel** desfășoară o activitate permanentă ce poate fi raportată la toți oamenii. Ca “Prim Veghetor” al tuturor oamenilor, Îngerul Gabriel supraveghează îndeaproape palingenezia în Terra aurica - procesul evolutiv ce presupune nașterea, existența în lumea materială, moartea, existența post-mortem și renașterea. În cosmos nu există oameni importanți, oameni foarte

importanți sau oameni mai puțin importanți. Toți oamenii sunt la fel de importanți și, de aceea, Îngerul Gabriel este prezent la evenimentele importante ale tuturor oamenilor. Nașterea, botezul, căsătoria, moartea sau evenimentele karmice cu mare impact sunt momente importante ale existenței fiecărui om, la care Îngerul Gabriel este prezent. După cum afirmă ființele din lumea eterică, periodic, cel puțin o dată pe lună după timpul omenesc, Îngerul Gabriel, “Primul Veghetor” și “Purtător al Cheilor Puterii”, vizitează toți oamenii încarnați pentru a se informa cu privire la soarta lor. Îngerului Gabriel nu-i scapă nimic și nimic din ceea ce este omenesc nu-i este străin.

Alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Mihail**. Rolul Îngerului Mihail, Conducătorul Oștirii cerești, este extrem de important, mai ales în cazul conflictelor. Ca apărător și ocrotitor al tuturor oamenilor, Îngerul Mihail este alături de toți cei nedreptățiți și asupra cărora se exercită forța brută. De asemenea, după moartea trupescă, oamenii sunt apărați de Oștirea condusă de Îngerul Mihail pentru a nu le fi furat sufletul de Fiii Întunericului.

Și activitatea **Îngerului Rafael** este foarte vastă; orice vindecare trupească și sufletească din lumea materială devine posibilă datorită influenței sale directe. Îngerul Rafael este arhetipului tuturor medicilor din lumea materială.

Un alt Principe Ocrotitor care ocrotește îndeaproape oamenii este **Îngerul Morții**. Departe de a fi acel înspăimântător Schelet cu coasa, Îngerul Morții este o ființă îngerească de o mare frumusețe și de o mare blândețe, care-i vizitează pe oameni nu numai în momentul morții, ci și în timpul existenței încarnate. Nu de puțin ori, Îngerul Morții a putut fi observat și în alte condiții decât la decesul unui om.

Îngerul Morții este prezent, desigur, la decesul tuturor oamenilor, îngrijindu-se ca oamenii să realizeze cât mai lin trecerea de la stadiul încarnat la cel decorporat, mângâindu-i cu sfaturi șoptite.

❧ Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori ❧

A doua mare categorie de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii este alcătuită din ființele care ocrotesc un singur om și care pot fi considerate “personale”: Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori.

Îngerii Păzitori nu se manifestă în lumea eterică decât foarte rar. Ei locuiesc în propriul lor palier cuantic de reședință - în Lumea Îngerilor. Îngerii Păzitori au rolul de a ocroti un sigur om, în conformitate cu planul evolutiv general și cu karma fiecăruia. Un Înger Păzitor se manifestă doar prin voce.

Îngerii Păzitori sunt, de fapt, acele voci interioare pe care omul le aude în anumite împrejurări ale existenței. Este de la sine înțeles că vocile Îngerilor Păzitori nu trebuie confundate cu vocea sufletului sau cu vocea conștiinței fiecărui om. De fapt, este dificil pentru un om să diferențieze vocile interioare pe care le poate auzi de-a lungul vieții. Vocile Îngerilor Păzitori sunt însă diferite, iar omul înțelege intuitiv faptul că reprezintă altceva decât vocea conștiinței.

Există trei Îngeri Păzitori pentru fiecare om. Unul stă în partea dreaptă, altul în partea stângă, iar al treilea stă în fața omului. Îngerul Păzitor din partea dreaptă poate fi considerat conservator, în sensul că încearcă să mențină o existență propice evoluției spirituale a omului pe care-l ocrotește. Întotdeauna, înainte ca un om să purceadă la o activitate sau la o acțiune cu impact mare asupra destinului propriu, Îngerul Păzitor din partea dreaptă îl avertizează asupra riscurilor. În schimb, Îngerul Păzitor din partea stângă îndeamnă omul să-și depășească limitele și să desfășoare o activitate ce implică un grad mare de risc. Îngerul Păzitor din partea stângă propune alternativa “îndrăzneată” la o situație dată. Îndemnurile Îngerului Păzitor din partea stângă sunt îndreptate întotdeauna spre “arderea” unor etape, spre depășirea condiției existente și spre scurtarea drumului evolutiv. Îndemnurile sale sunt, într-

adevăr, riscante, dar ele implică “trezirea” ființei umane și urcarea scării evolutive într-un ritm mai rapid. Îngerul Păzitor din față - unii l-au denumit “Îngerul din creștet” - este un factor moderator, care nu se implică des prin sfaturi sau îndemnuri. Înțelepciunea sa este foarte mare. De altfel, Îngerul Păzitor din față nu se manifestă de prea multe ori pentru a putea fi auzit ca voce. El este prezent doar în momentele esențiale ale vieții unui om: la naștere, la cununia religioasă, în cazul urcării unei trepte evolutive importante, la moarte.

În afara Îngerilor Păzitori, care se manifestă doar ca Voci, dar care nu se manifestă prea des în lumea eterică, fiecare om mai are trei Îngeri Veghetori.

Îngerii Veghetori ai unui om se manifestă în lumea eterică în duhuri îngerești de formă umanoidă. Rolul principal al Îngerilor Veghetori este de a se îngriji de structura aurică a omului pe care-l ocrotesc, precum medicii din lumea materială se îngrijesc de trup. Unul dintre Îngerii Veghetori se ocupă de suflet, deci este medic specialist de suflet, al doilea este medic specialist de corp duh, iar al treilea este medic specialist de spirit.

La nivelul palierului cuantic eteric se manifestă doar doi dintre ei: specialistul de corp duh și specialistul de suflet. Îngerul Veghetor de suflet, numit **Hemin** - sufletul în limba folosită de ființele care se manifestă în lumea eterică se numește **hem** - se ocupă de buna funcționare a sufletului omului. El acționează prin mijloace specifice asupra corpului sufletului de mai multe ori pe zi. Îngerul Veghetor de corp duh se numește **Minheme** - corpul duh, în lumea eterică se numește **heme**. El se ocupă de buna funcționare a corpului duh.

De la naștere și până la moarte, Îngerii Veghetori asigură buna funcționare a structurii aurice a omului pe care-l ocrotesc. La moartea omului, în prezența Îngerului Morții, Îngerii Veghetori au rolul extrem de important de a tăia legăturile energetice care au aspectul unor fire de lumină, dintre trupul

material și corpurile aurice superioare. În urma tăierii legăturilor, trupul material se desprinde de structurile aurice superioare.

Nici Îngerii Păzitori, nici Îngerii Veghetori nu se schimbă de-a lungul existenței încarnate a unui om. Există o strânsă legătură între oameni și ființele îngerești ocrotitoare: Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori sunt mai mult decât prieteni sau simpli colaboratori ai oamenilor. Oameni și Îngeri se află de aceeași parte a baricadei, iar comportamentul oamenilor în lumea materială se răsfrânge asupra cosmosului în ansamblu. Omul și Îngerii săi - Păzitori și Veghetori - formează o echipă, care participă la cea mai dificilă activitate: spiritualizarea materiei și întronarea legilor lumii spirituale în lumea materială (“pentru a fi precum în cer și pe pământ”).

După moarte, oamenii colaborază foarte strâns cu Îngerii Veghetori și cu Îngerii Păzitori pentru a pregăti elementele ce vor fi analizate la Judecata individuală, care se va desfășura ulterior în prezența Domnilor Karmei. O imagine palidă a modului de colaborare a unui om cu Îngerii Veghetori și cu Îngerii Păzitori, imediat după moarte, poate fi regăsită, de exemplu, în modul în care, la sfârșitul realizării unui film artistic, regizorul, scenaristul, producătorul și actorul principal se adună la o ședință de lucru, în care revăd fiecare secvență, uneori cu încetîntorul, din cât mai multe perspective, pentru a stabili valoarea fiecărei scene și pentru a trage concluziile finale. Tot astfel, la sfârșitul vieții, Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori, dar și alte ființe îngerești care l-au sprijinit și ocrotit pe acel om de-a lungul existenței sale, se adună în cadrul unei “ședințe de lucru” în care analizează plusurile și minusurile vieții ce s-a încheiat. În acel moment, omul înțelege, în sfârșit, valoarea actelor și acțiunilor sale, resimțind bucurie pentru evenimentele în care a procedat în acord cu legile divine, tristețe și părere de rău pentru cele în care a greșit. Tocmai părerile de rău și dorința de a îndrepta ceea ce a greșit

generează “tendențele” karmice care-l vor determina pe acel om să se reîncarneze în viitor. Privită din acest punct de vedere, reîncarnarea nu este o lege aplicată arbitrar de cineva, ci este efectul deciziei omului.

În timpul existenței încarnate, aura unui om interacționează cu aura Îngerilor Veghetori, formându-se o mulțime de norișori pufoși de diferite culori. Este foarte important de știut faptul că Îngerii Veghetori “tapetează” pereții locuinței omului pe care-l ocrotesc cu norișorii pufoși de energie ce se formează prin interacțiunea dintre aura lor și aura omului. Atâta timp cât un om stă într-o locuință, pereții sunt acoperiți de tapetul fin de energie - nu mai gros de un lat de palmă - rezultat în urma interacțiunii auri sale cu aura Îngerilor Veghetori. De fapt, una din activitățile principale ale Îngerilor Veghetori este aceea de a tapeta energetic locuința îndată ce omul s-a mutat în ea.

Uneori, apare o diferență de potențial semnificativă între activitatea Îngerilor Veghetori și modul de comportare al omului pe care-l au în ocrotire. Sufletul unui om, din păcate, se bazează adesea pe dorințele și pe concepțiile sale specifice și, nu în ultimul rând, pe legile omenești la “modă” într-o perioadă oarecare de timp, care pot să nu fie cele mai înțelepte. În cazul nefericit al formării unei diferențe de potențial, nu se mai formează norișorii energetici multicolori, ca liant energetic între aura omului în cauză și Îngerii săi Veghetori, iar aceasta înseamnă întreruperea legăturilor energetice în defavoarea omului. Totodată, dispare “tapetul” energetic al pereților locuinței, ceea ce constituie un fapt deosebit de periculos.

În acest caz este vorba despre locuință în sens larg; prin locuință se poate înțelege nu numai apartamentul sau casa în care omul locuiește o perioadă mai lungă de timp, ci și camera ocupată pentru o noapte la un hotel, camera în care omul locuiește la un internat, la un cămin sau într-un dormitor comun - de exemplu, când își satisface stagiul militar. Lipsa

“tapetului” energetic înseamnă că, din punctul de vedere al cosmosului, omul nu există. Ieșirea omului de sub tutela protectoare a Îngerilor Veghetori înseamnă coborârea nivelului energetic al sufletului. Când decade sufletul, decade și corpul fizic, căci sufletul este “șeful” corpului fizic. Urmările ieșirii de sub protecția Îngerilor Veghetori se traduc prin boli, accidente, conflicte și împrejurări nefaste.

Există și cazuri în care Îngerii Veghetori influențează în mod direct omul pe care-l au întru ocrotire. Aceste cazuri sunt însă rare. Un om este ajutat în mod direct de Îngerii săi Veghetori doar în cazul unor evenimente existențiale dramatice sau în cazul unor incidente karmice. În restul timpului are loc o influențare ce nu implică modificări ale auri umane.

În cazuri extreme - de exemplu, în cazul unor accidente de automobil - se realizează una dintre cele mai importante lucrări îngerești asupra omului. Aura Îngerului Veghetor se calează pe aura omului, iar în acest caz corpul astral și corpul emoțional se estompează aproape total, locul lor fiind luat de aura îngerească. Starea omului lipsit de corpul emoțional și de corpul astral se aseamănă cu starea adamică dinaintea de cădere. Această stare nu durează decât câteva clipe și doar pe durata incidentului: boală, accident etc. Totodată, omul este învăluit într-o dulce relaxare musculară, emoțională, mentală și sufletească. În acele momente, omul nu mai dorește să cunoască ori să cerceteze, dispar oboseala și febrilitatea generate de evenimentele vieții cotidiene. În momentul influenței directe a Îngerilor Veghetori, ființele Ashpan nu se mai pot manifesta, mai ales cele cu influență mare.

Influențarea unui om de Îngerii săi Veghetori poate fi ilustrată printr-un exemplu. Să ne imaginăm așadar un om care iese teafăr dintr-un grav accident de automobil - ceea ce unii numesc minune -, când în jurul lui totul este făcut zob. Totul a durat doar câteva fracțiuni de secundă și se crede că șoferul și-a salvat viața datorită instinctului. Se mai spune că șoferul a fost

inspirat sau că a avut experiență. De fapt, în fracțiunea de secundă ce a premers accidentul, în lumea eterică este forțată mare. Datorită faptului că, în lumea eterică timpul are valențe diferite decât în lumea materială - se poate dilata sau se poate contracta -, în fracțiunea de secundă ce premerge accidentului, Îngerii Veghetori depun o activitate foarte intensă: plătesc prețul salvării omului pe care-l ocrotesc, iar dacă prețul este acceptat de instanțele karmice, se realizează lucrarea de ocrotire directă. În acel moment, aura Îngerilor Veghetori se calează peste aura omului, strălucirea aurei acestuia crește considerabil, dispar corpul emoțional și corpul astral, dispare totodată frica, omul devine lucid, volanul este răsucit brusc, iar automobilul ia o traiectorie atât de stranie încât pare să sfideze legile fizicii; în consecință, șoferul scapă fără nici un fel de zgârietură, în timp ce automobilul se face zob. O operațiune similară se desfășoară în multe alte cazuri de forță majoră: în boli, morți clinice, bătăi, scandaluri, conflicte.

Ocrotirea nemijlocită a oamenilor de către Îngerii Veghetori sau chiar, în cazuri excepționale, de către marile ființelor diriguitoare, este un fenomen spiritual de mare amploare. Întotdeauna, Îngerii Veghetori trebuie să plătească un anumit preț pentru a salva viața unui om. De regulă, prețul salvării este luat chiar din bagajul karmic al omului: din "magazia" de fapte bune. În multe cazuri, Îngerii Veghetori plătesc, ei înșiși, prețul salvării omului. În acele momente, Îngerii Veghetori se adresează prin rugăciune îngerească direct lui Dumnezeu, iar principalul beneficiar este omul.

Alături de Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori, mai există o categorie de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii care, deși nu poate fi raportată direct la un singur om, în anumite împrejurări poate îndeplini o parte din funcțiile acestora. Acesta este Îngerul Ocrotitor.

Spre deosebire de Îngerii Păzitori și de Îngerii Veghetori, care ocrotesc un singur om, un Înger Ocrotitor protejează un

loc - de exemplu, un cartier, un cvartal de blocuri în marile orașe ori un sat de mică întindere în mediul rural. Îngerii Ocrotitori protejează așadar oamenii ce locuiesc în acel teritoriu.

Înainte de întruparea, răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, oamenii aveau toate “șansele” de a sucomba destul de repede datorită acumulării noxelor karmice foarte grele. Karma nefastă, acumulată de oameni, era mult prea mare. De aceea, în condițiile în care karma nefastă, rodul faptelor neconforme cu Legile divine, se aduna necruțător deasupra fiecărui om în parte, dar și deasupra întregii umanități, a apărut necesitatea unei conexiuni aurice cu o ființă spirituală mult mai puternică în putere și tărie. Acesta a fost Iisus Hristos.

În era creștină, în cazul accidentelor, bolilor grave sau în cazul catastrofelor existențiale iminente, oamenii sunt ocrotiți în mod direct de Iisus Hristos doar dacă-I cer ajutorul, cu voce tare. Rostirea cu voce tare a Numelui Iisus Hristos declanșează formarea corpului haric al plaselor mesianice. Aflat sub cupola protectoare a plaselor mesianice, un om nu mai este o pradă atât de ușoară precum era în trecut sau cum este cazul celor care nu se roagă și nu cer ajutorul lui Iisus Hristos. Plasele mesianice suplinesc lucrarea multor Îngeri.

La atei sau la cei care nu se roagă, la cei care nu rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos, prețul ieșirii dintr-o fundătură existențială, care se traduce printr-o boală sau printr-un accident, este plătit tot de Îngerii Veghetori. Iar dacă omul respectiv nu a acumulat în “bancă” multe fapte bune, nici Îngerii Veghetori nu au de unde să plătească prețul.

Întrucât Iisus Hristos a răscumpărat umanitatea prin evenimentele de acum 2000 de ani și a luat în primire sufletele tuturor oamenilor din Terra aurica, prețul ieșirii dintr-un incident al sorții este plătit anticipat. Când un om îi cere ajutorul, Iisus Hristos se manifestă în palierul eteric, în palierul

infraeteric sau chiar în palierul material. Aflat lângă omul în suferință, Iisus Hristos se mișcă atât de repede încât creează impresia că se află peste tot.

Spre comparație, cea mai rapidă ființă din Ierarhia Fiilor Luminii este Îngerul Mihail, Conducătorul Oștirii cerești, care se poate deplasa atât de repede încât poate fi observat simultan în “de trei ori trei sute treizeci și trei de locuri”. Spre deosebire de Îngerul Mihail, dar și de toți ceilalți îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, Iisus Hristos se poate manifesta în oricât de multe locuri dorește.

Iisus Hristos se poate manifesta simultan în “șapte paliere cuantice, în șapte timpuri și în șapte perioade”, deci este omniprezent și omniștient.



PARTICULARITĂȚI AURICE

❧ Cununile ❧

Ocrotirea oamenilor nu se reduce doar la influențele de scurtă durată din momentele unor accidente sau evenimente existențiale nefaste, care sunt exercitate de Marile Tării, Înțeleptele Orânduiri și Îngerii Veghetori. Ocrotirea oamenilor presupune totodată și influențe de mai lungă durată sau chiar permanente, exercitate din interiorul ființei omului.

Influențele exercitate din interiorul ființei omenești ale Marilor Tării, ale Înțeleptelor Orânduiri sau ale ființelor îngerești din categoria Fiilor Luminii se desfășoară prin intermediul unor elemente aurice denumite “particularități aurice”.

Evident, nu toți oamenii au astfel de particularități aurice, astfel că nu este vorba despre un fenomen generalizat. Particularitățile aurice sunt elemente energetico-informaționale complexe, de forme diverse - inele, triunghiuri, mici sigle energetice -, de culori, luminozități, sunete și mirosuri diferite, ce apar în diferite locuri ale aurei unor oameni. Printre particularitățile aurice se numără “cununile”, “podoabele”, “pecețile” și “siglele”. În afara acestora mai există un tip aparte de particularitate aurică: “pecetea morții”.

Particularitățile aurice nu sunt un dat natural, deci nu apar la toți oamenii, ci sunt conferite ca un dar de Marile Tării și, după caz, de Înțeleptele Orânduiri. Ele pot persista uneori pe

toată viața unui om, altelei doar o perioadă determinată de timp, în funcție de mai multe considerente. Cei care beneficiază de particularitățile aurice sunt acei oameni care, în anumite conjuncturi, în conformitate cu karma proprie sau cu nivelul de evoluție atins, au de îndeplinit sau, cel puțin, pot îndeplini activități importante potrivit necesităților cosmice.

Particularitățile aurice sunt acordate unui om în funcție de caracteristicile sale; particularitățile aurice nu anulează liberul arbitru al omului. Particularitățile păstrează caracteristicile aurice - culoarea, sunetul, mirosul și vechimea - specifice ființei care le-a conferit. Particularitățile aurice sunt, dacă se poate spune astfel, o emanație a ființei care le-a conferit. Ele înobilează omul căruia i-au fost acordate, dar dacă omul nu le folosește în mod corect, îi sunt retrase.

Este necesar de precizat că și în existența materială, pentru a îndeplini anumite activități sau funcții publice de mare anvergură, oamenii au nevoie de ceea ce s-ar putea numi “atestări” sau “ungeri”. De exemplu, și în ziua de astăzi, preoții, regii sau șefii de state sunt “unși” în cadrul unor ceremonii publice. De-a lungul vremurilor, domnitorii sau voievozii erau “unși” prin ritualuri speciale, care comportau ceremonii fastuoase, cu o puternică componentă sacrală. Faptul că, în tipul de civilizație actuală total desacralizată, “ungerile” nu mai sunt ce-au fost odată, este o altă problemă.

Cele mai importante particularități aurice se aplică spiritului. Așa cum a fost menționat, spiritul omului, de formă sferică, cam de mărimea unei bile strălucitoare, este situat pe cel mai profund nivel cuantic. La același nivel cuantic se află învelișul spiritului, membrana energetică care învăluie și protejează spiritul, precum și corpul causal. Există în lumea materială oameni - nu foarte mulți - la care, în jurul angrenajului spiritului apare dintr-o dată o radiație, ca un inel energetic. Acest inel energetic ce înconjoară la mică distanță angrenajul spiritului poartă numele de **cunună**.

Cununa - radiația energetică de forma unui inel ce înconjoară spiritul unui om - nu face parte din structura aurei omului respectiv, semn că a fost aplicată de o ființă care are capacitatea de a face acest lucru. Există o diferență foarte mare de vibrație energetico-informațională între radiația denumită cunună și structura spiritului.

Cununile sunt, de fapt, **daruri** primite de unii oameni de la Marile Tării și, uneori, de la Înceleptele Orânduiri. Ființa ce acordă cununa este cea care alege omul; ea dăruiește cununa unui om pentru ca acesta să-i reprezintă “interesele” în lumea materială. Oamenii însemnați prin cununi - inelele luminoase sau, mai precis, radiațiile ce înconjoară spiritul - devin astfel “suporturile” întrupate ale ființelor de la care le-au primit. Cu alte cuvinte, respectivii oameni devin canale de manifestare în lumea materială ale Marilor Tării și ale Înceleptelor Orânduiri.

Oamenii respectivi nu știu că sunt purtători de cununi, dar se trezesc incluși în anumite situații (situații care, pentru modul de interpretare pur materialist, pot să nu aibă nici un fel de importanță) pe care, prin simpla lor prezență, le rezolvă într-un mod fericit. De fapt, nu ei le rezolvă, oamenii fiind numai canalele prin care ființele spirituale se manifestă în lumea terestră. Cei care le rezolvă sunt ființele care au acordat cununile.

Cununile sunt dăruite acelor oameni care, prin comportamentul și prin modul lor de viață, respectă Legile divine - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor. Normele cosmice, care sunt sub directa supraveghere a ființelor îngerești, sunt stricte și nu pot fi păcălite. Atunci când oamenii dovedesc, prin comportamentul sau prin aptitudinile pe care le dobândesc că respectă legile morale, sunt “însemnați” la nivel auric de înaltele ființe menționate, prin intermediul cununilor.

Cele mai răspândite cununi sunt Cununa lui Iisus Hristos, Cununa Fecioarei Maria, Cununa Îngerului Gabriel, Cununa Îngerului Rafael și Cununa Îngerului Mihail.

Fiecare dintre aceste cununi este oferită oamenilor direct de ființa menționată; fiecare cunună are vibrația energetică specifică trupului de lumină a ființei care a acordat-o. Toate cununile se acordă în urma unor ceremonii speciale care se desfășoară în lumea eterică.

Primul tip de cunună este **Cununa lui Iisus Hristos**, care se prezintă ca un inel-radiație ce înconjoară spiritul omului căruia i se acordă. Cununa lui Iisus Hristos are o culoare roz-trandafir și degajă un miros de trandafiri proaspăt înfloriți. Emite un sunet ce se aseamănă cu un clipocit de apă. Ea este prima cunună ce se dăruiește unui om. În general, Cununa lui Iisus Hristos este oferită direct de către Iisus Hristos acelor oameni care se roagă în sens creștin, dar este oferită și în multe alte cazuri. Cununa lui Iisus Hristos poate apărea chiar pe aura unor copii sau a unor persoane tinere. Prin rugăciune, oamenii își declară apartenența, astfel încât cei care se roagă de mici pot spera, de-a lungul vieții, la un ajutor din partea ființei de care se leagă prin actul rugăciunii - în acest caz, Iisus Hristos. În momentul în care un om se roagă, în care rezonanța interioară a rugăciunii reverberează la nivelul corpurilor și straturilor aurice, el intră în legătură directă cu ființa pe care o invocă și căreia, prin actul rugăciunii, îi cere sprijinul.

Al doilea tip de cunună este **Cununa Fecioarei Maria**, ce se prezintă ca un inel-radiație, de culoare verde, care înconjoară spiritul unui om. Cununa Fecioarei Maria emite un miros de flori de câmp, iar sunetul este asemănător foșnetului naturii. Cununa Fecioarei Maria este acordată în special femeilor care manifestă în existența cotidiană delicatețe, onestitate, căldură sufletească și puritate interioară - calități manifestate de Maica Fiului lui Dumnezeu. Persoana care are o astfel de cunună devine canalul de manifestare a "Celei care suspină pentru toți" - cum este denumită Maica Domnului în lumea eterică. Această cunună poate fi acordată și bărbaților cu un caracter mai aparte.

În afara Marilor Tării, mai acordă cununi marile ființe îngerești din categoria Înțeleptele Orânduiri: Arhanghelii (Îngerii) Rafael, Gabriel și Mihail. Aceste cununi sunt dispuse în aceleași locuri ca și cununile Marilor Tării, adică în jurul angrenajului spiritului.

Cununa Îngerului Rafael se prezintă ca un inel-radiație de culoare alb-lăptoasă și degajă un miros de aer de munte. Sunetul este asemănător troznetului unor trunchiuri de copac aruncate în foc. Cununa Îngerului Rafael este purtată, de regulă, de mării vindecători. Prin vindecători înțelegem atât medicii de aure, cât și medicii de suflete. Este destul de curios faptul că medicii de trupuri nu au această cunună. Oricum, această cunună este destul de rară în lumea oamenilor, mai ales datorită faptului că necesită o anumită specializare. Preoții care fac exorcizări au de obicei una sau mai multe cununi ale ființelor îngerești, în special cea a Îngerului Rafael.

Cununa Îngerului Gabriel se prezintă ca un inel-radiație de culoare albastru marin; degajă un miros de zambile și emite un sunet ca de harpă. Cununa Îngerului Gabriel este purtată de oamenii care manifestă o parte din calitățile acestei înalte ființe îngerești și care îi devin suporturi sau canale de manifestare în lumea materială.

Cununa Îngerului Mihail este foarte rară. Ea este acordată unui om doar pentru o perioadă limitată de timp. Îngerul Mihail este Conducătorul Oștirii Cerești, rolul său fiind legat de război, iar cununa sa nu apare la oameni decât în cazul unor conflagrații. Probabil că mării conducători de oștiri au avut (doar în perioada purtării unor războaie) Cununa Îngerului Mihail.

Există însă și cununi ale Fiilor întunericului, care sunt acordate oamenilor care le “reprezintă” interesele în lumea materială. Ele sunt contrapartea întunecată a cununilor Marilor Tării sau Înțeleptelor Orânduiri. Cununile întunecate sunt acordate de Fiii întunericului acelor oameni care aderă

conștient sau inconștient la “tabăra” lor. Cununile Fiilor Întunericului au culoarea neagră, caracteristica lor fiind cea de a absorbi energia. Ele sunt situate în aceleași locuri ca și cununile acordate de Iisus Hristos, Fecioara Maria, Arhangheli (Îngerii) Mihail, Rafael sau Gabriel.

Vrăjitoarele au, la rândul lor, diverse semne distinctive ce aparțin Fiilor Întunericului. Spre deosebire de ceilalți oameni, vrăjitoarele își desfășoară “meseria” pe baza unor pacte încheiate cu ființe deloc curate și deloc bune la suflet cărora, chiar și după moarte, le devin sclave: Fiii Întunericului. Vrăjitoria este un exemplu de aservire voluntară a unui suflet de către ființele Întunericului, deloc binevoitoare.

După moarte, prin pactul încheiat, Fiii Întunericului dispun de sufletul celei care a avut proasta inspirație să se dăruiască lor, în schimbul unor avantaje facile. Oricum, este imposibil să existe vrăjitoare care să lucreze cu Fiii Luminii sau cu Iisus Hristos, așa cum singure își fac reclamă. Dimpotrivă. Apelarea la “serviciile” vrăjitoarelor pentru rezolvarea unei probleme de viață este o eroare de mari proporții - de fapt, este un dezastru spiritual pentru oamenii respectivi.

❧ Podoabele ❧

În afara cununilor, există și alte particularități aurice, denumite **podoabe**, care se acordă unor persoane cu funcții publice importante, care au în subordine mari mase de oameni. Dintre acestea pot fi enumerate: podoaba domniei, podoaba stăpânirii, podoaba puterii și podoaba cârmuirii.

Podoaba domniei se acordă conducătorilor de stat, regilor sau președinților numai pe durata domniei sau a mandatului. Podoaba domniei constă într-un cerc energetic ce pare din foc strălucitor, care este pus deasupra capului persoanei care îndeplinește funcția de conducător al unui stat.

Acordarea podoabei domniei se produce în momentul în care conducătorul de stat depune jurământul în cadrul ceremonialului din lumea materială. Paralel cu ceremonialul din lumea materială, ființele îngerești cu atribuțiuni în domeniu desfășoară un ceremonial în lumea eterică. Ceremonia din lumea eterică este condusă de Îngerul Gabriel. De asemenea, la ceremonia eterică participă mai multe ființe omenești decorporate, cu funcții importante, aflate în subordinea Îngerului Ocrotitor al Poporului respectiv. La sfârșitul ceremoniei de investire, în prezența tuturor ființelor prezente, Îngerul Gabriel pune podoaba domniei deasupra capului noului conducător sau șef al statului. Începând din momentul investirii, podoaba domniei rămâne deasupra capului persoanei respective, undeva la nivelul cuantic al corpului mental. De la depărtare, podoaba domniei se vede ca un cerc de foc situat deasupra capului conducătorului. În cazul în care conducătorul statului greșește, i se retrage podoaba domniei.

Altă particularitate aurică, **podoaba puterii**, care se acordă foarte rar, reflectă Voia lui Iisus Hristos în lumea oamenilor. Ea este acordată doar Întâilor-Stătători ai Bisericilor ortodoxe naționale, adică Patriarhilor; foarte probabil, această podoabă se acordă și Episcopilor sau altor conducători din sânul Bisericii catolice. În cadrul unei ceremonii speciale ce se desfășoară în lumea eterică podoaba puterii este pusă deasupra capului persoanei în cauză chiar de către Iisus Hristos. Podoaba puterii are forma unui triunghi ce emite două culori care pot fi regăsite în Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos: culoarea metalului topit și culoarea argintie (culori asemănătoare razelor Soarelui la răsărit și la asfințit: Alfa și Omega). Între cele două culori se formează neîncetat fulgere. Uneori, interiorul triunghiului se colorează în auriu, iar alteori se decolorează, în funcție de râvna fiecăruia dintre Înainte-Stătătorii Bisericilor de a împlini Voia lui Iisus Hristos și de a pune în aplicare iubirea universală, principiul etern pe care este întemeiat creștinismul.

Podoaba cârmuirii este un însemn auric unic. Această podoabă, afirmă ființele din lumea eterică, este rânduită chiar de către Dumnezeu-Tatăl. Ea este acordată unei singure ființe omenești: Suveranului Pontif - Papa.

Spre deosebire de celelalte podoabe, care au forma unui cerc sau a unui triunghi, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi are forma unui poligon, fiecare colț al poligonului reprezentând câte o facțiune din sânul Bisericii catolice. De la depărtare, această podoabă arată ca o cunună de spini. La fel ca și celelalte podoabe nevăzute, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi stă deasupra capului, la nivelul corpului eteric exterior.

Când Suveranul Pontif se roagă sau oficiază personal slujba, din fiecare colț al poligonului neregulat se formează mii de fulgere luminoase. Simultan se aud mii și mii de voci, care vorbesc neinteligibil, iar mai presus de toate, o Voce foarte puternică și gravă, se aude ca bubuitul unui tunet. Totodată, auzul oamenilor prezenți la slujba oficiată de Suveranul Potif încep să emită mirosuri de tămâie și de cărbuni încinși.

La începutul unei slujbe realizată personal de Suveranul Pontif, podoaba cârmuirii pare alcătuită numai din energii ce emit culori în care predomină cenușiul și griul. Din ea ies jerbe întunecate, urât mirositoare și sunete lipsite de armonie. Pe parcursul slujbei, energiile întunecate dobândesc o culoare argintie, extrem de clară, ce se propagă pe o rază de zeci de metri în jur. Această energie argintie luminează ochii și fețele oamenilor prezenți doar la nivelul corpului sufletului, fără a atinge celelalte corpuri aurice. Vocea, care inițial se auzea ca un bubuit de tunet, se transformă într-o șoaptă dulce, ca șoapta lină a mamei care-și leagă copilul. Venit parcă de departe, de foarte departe, se aude un susur suav de izvor. Simultan, se simte un miros plăcut de trandafiri, urmat de mirosul de pâine caldă abia scoasă din cuptor și de mirosul de vin curat din struguri.

În răstimpul oficerii slujbei de către Suveranul Pontif, cei care stau în preajmă nu simt setea sau foamea, iar o pace adâncă pune stăpânire pe sufletul lor. Acesta este singurul mod în care sufletul omului se poate odihni. Această odihnă temporară nu trebuie însă confundată cu odihna sufletească stabilă, care se manifestă doar la persoanele care fac parte din Oastea lui Iisus Hristos - acei oameni care lucrează conștient alături de Cercurile Nevăzute ale Puterii (Biserica nevăzută) și de Iisus Hristos. Aceștia sunt, deocamdată, destul de puțini. Acest fenomen de pace este ceea ce misticii denumesc "Odihna întru Iisus Hristos". Deocamdată, oamenii obișnuiți nu reușesc nici măcar să-și relaxeze trupul - cu atât mai puțin, sufletul.

Podoabele aurice nu sunt acordate pentru totdeauna. În cazul în care persoana căreia îi este acordată nu este demn de ea și greșește repetat, i se ia podoaba. În locul ei apare o contra-podoabă de culoare întunecată - gri, negru, maron sau cenușiu -, în funcție de ființa întunecată cu care aceasta a intrat în conexiune aurică. Cu toate că își pierde podoaba, cel ce practica meseria de preot sau îndeplinea funcția de șef de stat își continuă nestingherit atribuțiile, dar are senzația că a pierdut ceva esențial.

Dincolo de importanța unei funcții ce presupune onoarea primirii unei podoabe nevăzute, rămâne responsabilitatea imensă pentru cel care o poartă. Un eveniment petrecut cu două zile înainte de Revelionul anului 1995, relatat autorului acestei cărți de către Eugen, este mai mult decât ilustrativ. Eugen afirmă că a fost condus într-un loc situat la nivelul palierului cuantic eteric - un loc foarte umed și rece, dar extrem de parfumat. În acel loc, nu era cer sau pământ, nu era spațiu sau timp; în acel loc, deasupra unui hău, părea că este suspendată o stâncă roșie de culoarea sângelui, pe care creșteau tot felul de flori și fructe. De pe fructele minunate picurau stropi de apă parfumată; picurând din petală în petală, stropii emiteau o muzică ce se auzea până departe, ca un ecou prelungit. În

mijlocul acestui peisaj feeric, care avea cam 200 de metri în diametru, era așezată o masă așternută parcă pentru un banchet. În dreptul fiecărui scaun erau așezate tacâmuri cu bucate și câte un sfeșnic cu lumânări aprinse. Erau, în total, cinci sfeșnice. Fiecare sfeșnic avea șapte brațe. Scaunele, ce păreau construite dintr-un abur auriu, erau ocupate de oameni - de fapt, de oameni care se manifestă în corp sufletesc.

Este important de menționat faptul că la nivelul palierului cuantic eteric - și, de fapt, la nivelul întregii Terra aurica - nu pot fi întâlniți prea des oameni care să se manifeste doar în corp sufletesc. În mod obișnuit, un om se poate manifesta într-un corp sufletesc complet autonom doar pe parcursul celor câtorva secunde în care, la moarte, sufletul se separă de corpul eteric și de trup. Faptul că la acea masă oamenii se manifestau în corpuri sufletești autonome indică faptul că era vorba despre o alchimie tainică, în care sufletele erau separate de corpurile eterice și de trupurile oamenilor respectivi, care, în acele momente, dormeau în paturile lor.

Misterul acestor evenimente a fost elucidat de atotprezentul Înger Gabriel, care a ținut să precizeze faptul că trupurile acestor oameni nu au murit, ci dorm. Eugen, împreună cu Călăuza sa, Îngerul Gabriel, erau așezați în penumbră, cam la zece metri distanță de locul unde se petreceau evenimentele. Unii dintre cei prezenți la masă tremurau destul de tare (păreau că dărdâie de frig, dar frigul era interior, moral sau psihic, nu fizic), iar lumina emisă de sfeșnicul așezat în fața lor pe masă abia mai pâlpaia. În schimb, la alții, sfeșnicul pâlpaia mai puternic. Lumina din sfeșnice indică, după câte se pare, lumina sufletului; cele șapte brațe ale sfeșnicului erau reflectările chakrelor.

La un moment dat, parcă de nicăieri, instantaneu, a apărut Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. Din pieptul lui Iisus Hristos emana o lumină extrem de intensă, iar aura sa era mirifică. Apropiindu-se de cei aflați la masă, Iisus Hristos a

muștră cu vocea lui blândă, dar fermă, sufletele închinat Lui, care primiseră podoaba domniei, căci acei oameni erau înalți prelați. Arătându-l pe Iisus Hristos, Îngerul Gabriel a rostit următoarele cuvinte: **“Iată-L pe Cel care ascultă și vede toate și nu judecă decât după inima fiului femeii”**. Printre altele, Iisus Hristos a rostit celor prezenți la masă următoarele cuvinte: **“Cu toții sunteți fiii lui HAUTI (Dumnezeu); încetați să mai judecați după fața semenilor voștri. Faceți ce V-am poruncit și, iată, cele două porunci: mângâiați-i pe săracii Mei și strigați să li se facă dreptate !”** Muștrarea Sa a avut un efect teribil asupra tuturor, căci o mare rușine a acoperit sufletele celor prezenți. Un amestec de culori întunecate părea că emană din corpurile sufletești ale celor așezați la masă. Toți cei prezenți au început să plângă, căci nici unul nu respectase cele două porunci sacre.

Luat de acolo de către Îngerul Gabriel, Eugen afirmă că s-a văzut alături de patul unui bătrân care dormea și care se zvârcolea în somn, plângând. Alături de el, pe un scaun, se afla o sutană de preot. Era unul dintre prelații prezenți la masă. Abia după două zile, când Eugen a încetat să mai tremure de emoția vie produsă de impactul cu un asemenea eveniment, și-a spus - și aici folosesc cuvintele sale - că trebuie să fii un tip cu adevărat puternic dacă vrei să te faci preot.

Într-adevăr, noi, oamenii obișnuiți mai greșim și mai păcătuim în exercițiul funcțiunii noastre de oameni prinși în cele lumești, și poate, de multe ori, suntem iertați, poate ni se trec cu vederea erorile de comportament sau suntem muștrați părintește; pentru prelați, mai ales pentru înalții prelați, lucrurile par să stea într-un mod diferit. Diferit și, mai ales, dramatic în cazul în care, urcând pe scara ierarhică, aceștia uită normele de bază ale vocației pe care au ales-o prin liberul arbitru și prin asumarea liberă a unei responsabilități.

Altă particularitate aurică, **podoaba stăpânirii religioase**, se acordă unor preoți de rang înalt. Podoaba

stăpânirii este acordată, în urma unei ceremonii eterice, preoților care au în păstorire un lăcaș de cult. Podoaba stăpânirii are forma unui cerc luminos, ca de foc lichid, ce este pus deasupra capului preoților. Podoaba stăpânirii religioase este acordată în momentul ceremoniei de investire în funcție. Preotul păstrează această podoabă doar pe durata îndeplinirii mandatului. În cazul în care greșește grav i se ia podoaba și se acordă altei persoane într-un răstimp de trei zile.

O altă podoabă este **podoaba stăpânirii sociale**, care se acordă persoanelor cu funcții publice. Podoaba stăpânirii sociale este un înseamnă energetic care se pune la nivelul corpului sufletului. Rolul ei principal este de a ridica rezonanța energetică generală a omului în cauză, pentru a se putea integra noii sale misiuni. Prin această podoabă, Îngerii Veghetori potrivesc rezonanța omului respectiv cu lucrarea ce intră în atribuțiunile funcției. Ca înseamnă auric, podoaba stăpânirii sociale are forma unui pentagon ce include mai multe pentagoane interioare; pentagoanele emit culori, sunete și mirosuri diferite, în funcție de misiunea pe care omul o are de îndeplinit. Podoaba stăpânirii sociale se pune în dreptul inimii fizice. Privită de departe, ea este, întrucâtva, asemănătoare unei stele de șerif.

Primirea unui înseamnă auric de o asemenea importanță nu trebuie să fie surprinzătoare. Și în lumea materială, în momentul încheierii unui ciclu de pregătire sau în urma absolvirii unei școli, oamenii dau examene, iar apoi, într-un cadru festiv, primesc o diplomă, care este rezultatul muncii depuse. Pe baza diplomei, oamenii pot ocupa funcții publice și, ulterior, pe baza meritelor, pot urca treptele realizării profesionale. Aceasta este valabil în toate profesiile, pentru toate categoriile socio-profesionale: politicieni, medici, avocați, militari, oameni de afaceri etc. Oamenii sunt cetățeni al cosmosului, iar societatea este sub incidența legilor divine, astfel încât, cel puțin la nivel de principiu, urcarea scării

sociale sau profesionale trebuie să se realizeze în conformitate cu normele cosmosului. Faptul că, ulterior, oamenii nu se pot menține prea mult fără să calce strâmb în funcțiile în care au fost investiți, este o altă problemă, care nu mai ține de legile divine, ci de liberul arbitru al fiecărui om în parte.

Scopul principal al evoluției societății nu este propășirea economică și socială a unor “aleși” în detrimentul altora; evoluția societății nu se realizează doar de dragul banilor sau de dragul îmbogățirii unora pe seama altora. Evoluția socială, departe de a fi bazată pe jocuri ale hazardului, este structurată în așa fel încât fiecare om care ocupă o funcție importantă în structura socială să participe la bunăstarea tuturor.

Ceea ce se desfășoară în lumea materială nu trebuie separat de ceea ce se petrece în lumea eterică. Orice eveniment terestru este pregătit cu mult timp înainte, iar urcarea progresivă de către un om a scării sociale și obținerea unor funcții economice, administrative sau politice importante presupune dobândirea unor capacități specifice. Pentru ca un om să poată urca pe o treaptă nouă a realizării profesionale sau sociale - care presupune accederea la o funcție publică mai înaltă - este necesară, în prealabil, o “cercetare a inimii”, prin depășirea căreia poate dovedi că este apt pentru a o ocupa. “Cercetarea inimii” se face de ființele îngerești, iar urcarea pe o nouă treaptă a realizării sociale are loc în urma unei ceremonii care se realizează în lumea eterică.

Pentru a accede la o nouă funcție socială, un om trebuie să fie în rezonanță cu acea funcție. De regulă - ca stare aurică naturală -, oamenii nu sunt acordați energetic cu nici o funcție, iar pentru a putea ocupa o funcție este necesară acordarea unui însemn energetic suplimentar. Acel însemn auric suplimentar are tocmai rolul de a ridica nivelul energetic al unui om, pentru ca acesta să fie în acord cu noua funcție socială. În cazul în care cade în ispită - și, din păcate, în zilele noastre, foarte mulți oameni cad în ispită - omului i se ia podoaba stăpânirii sociale,

chiar dacă el continuă să mai îndeplinească o perioadă funcția respectivă. În răstimp de trei zile, funcția este acordată unui alte persoane.

Astăzi, în funcțiile importante din organigrama societății - politicieni, oameni de stat, directori, manageri, șefi de șantier, de instituții etc - există mulți oameni lipsiți de podoaba stăpânirii sociale care au "clacat", dar care continuă să ocupe funcțiile respective. Unii dintre ei și-au pierdut podoaba în momentul în care au făcut prima "șmecherie" și au uitat faptul că nu sunt puși în funcții importante pentru îmbogățirea proprie. Când un om cade în ispită și profită în interes personal de funcția pe care a dobândit-o, podoaba stăpânirii sociale îi este retrasă. În termen de trei zile, Îngerii Veghetori transmit podoaba altui om.

Omul căruia i s-a retras podoaba simte că a pierdut ceva foarte important și trebuie să facă eforturi uriașe pentru a nu se prăbuși sub influența Fiilor întunericului, care nu sunt străini de tot ceea ce se petrece. Deși continuă să rămână în funcție sau continuă să facă afaceri la fel ca înainte, situația aceluși om devine dintr-o dată precară. În cazul în care continuă să comită ilegalități sau să-i asuprească pe alții, declinul omului respectiv se accentuează brusc, iar sfârșitul - falimentul sau plata pentru faptele sale - nu este prea departe. Datorită influenței ființelor întunecate, omul care a pierdut o astfel de podoabă are tendința de a se răzbuna pe cei pe care-i consideră vinovați de eșecurile sale. Unii pot recurge la molestări fizice, alții la crimă, alții la sinucidere. În toate aceste cazuri, aura lor suferă un proces de transformare extrem de dramatic.

În momentul în care Fiii Luminii retrag podoaba unui om care a greșit grav, ca o reflectare inversată, Fiii întunericului pun omului respectiv propria lor podoabă - contra-podoaba luciferică -, care o înlocuiește pe prima. În aceste condiții, omul respectiv ajunge să lucreze pentru ființele întunecate. Din acest moment, pentru omul respectiv încep să curgă onorurile,

cinstirea și gloria, crește și averea personală, dar omul în cauză nu mai este decât un pion manipulat de Fiii Întunericului. Acesta este motivul principal pentru care unii politicieni, oameni de afaceri, patroni sau funcționari urcă rapid treptele unei iluzorii realizări profesionale, obținând funcție după funcție, devenind din ce în ce mai apreciați, mai bogați și mai puternici, cu toate că toată lumea știe că “fac șmecherii” și că își însușesc în mod ilegal ceea ce nu este al lor.

Și hirotonia, “ungerea” unui preot creștin, necesită o ceremonie în lumea eterică, precum și acordarea unui însemn auric de către ființele angelice. În cadrul ceremoniei de la nivelul lumii eterice are loc ungera efectivă a preotului la nivelul corpului sufletului de către Îngerul Gabriel, cu o pastă verzuie, în trei locuri: pe frunte, în dreptul chakrei inimii și în dreptul chakrei maron, a orgoliului. În urma ungerii pe frunte, pecețile aflate la nivelul corpului sufletului - pe ochi, urechi, nas și gură - se subțiază sau, uneori, se șterg. Mulți preoți pot deveni canale prin care se manifestă înaltele ființe diriguitoare ale cosmosului; ei pot realiza exorcisme sau vindecări. Unii preoți pot vorbi în Numele Domnului, devenind intermediari între Iisus Hristos și oameni. Ei sunt așa-numiții “Vorbitori în Numele Domnului”. Acesta este motivul pentru care unii monahi sau preoți spun vorbe cu tâlc, adevărate taine, de neînțeles prin intermediul mentalului.

Și preoții pot fi posesori ai podoabei stăpânirii sociale, la fel ca și persoanele “civile”. Ceea ce diferă este doar nivelul energetic. La preoți, podoaba stăpânirii sociale are tot forma unui pentagon, care are în interior alte pentagoane. Strălucirea podoabei stăpânirii sociale este mult mai intensă la preoți decât la laici; are culoarea sângelui, iar sunetul este asemănător unei trâmbițe ce sună continuu. Nici un Fiu al Întunericului nu poate rămâne mai mult de aproximativ 30 de secunde în jurul unui om care are un astfel de însemn auric, fără a începe să se destrame precum un geam spart.

❧ Siglele ❧

Un tip aparte de particularități aurice sunt **siglele**. Precum cununile și podoabele, siglele nu fac parte din structura aurică a omului. Ele sunt acordate de ființele îngerești unor oameni care devin capabili să le manifeste o parte din caracteristicile ființiale.

Siglele au aceleași caracteristici - luminozitate, culoare, miros și sunet - ca și trupurile de lumină ale ființelor îngerești care le-au acordat. Siglele sunt mici pete energetice, de forma unor cornete luminoase, de aproximativ 10 centimetri lungime, care emit lumini multicolore; ele sunt situate în dreptul chakrelor, dar la nivelul corpului sufletului. În unele cazuri, siglele apar în partea din spate a corpului sufletului, acolo unde se află aspectul “de voință” al chakrelor, iar în alte cazuri apar în partea din față a corpului sufletului, acolo unde se află aspectul “de primire” sau de recepție al chakrelor. Siglele au imprimată o mișcare de rotație foarte rapidă.

În funcție de caracteristicile siglei - culoarea, sunetul și mirosul - se poate determina cărei categorii de ființe îi aparține. Există patru mari tipuri de sigle: siglele ce provin de la ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii (Hemin Hem), siglele ce provin de la ființele luciferice (Dree), siglele ce provin de la ființele demonice (Lorehh) și siglele ființelor prometeice tehnologizate. Cu excepția celor care provin de la ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, toate celelalte tipuri de sigle apar în urma încheierii unor pacte. Culoarea siglei indică ființa cu care persoana respectivă a încheiat, conștient sau inconștient, pactul. Inconștient, în acest caz, înseamnă că persoana respectivă a încheiat pactul în vis, iar personalitatea diurnă, omul aflat în stare de veghe, nu cunoaște acest fapt.

Siglele ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii se află, în general, în partea din față a trupului, care sunt aspectele de primire sau de recepție ale chakrelor. Spre deosebire de

siglele puse de Fiii Întinericului, siglele ce aparțin ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii nu anulează liberul arbitru al oamenilor, iar cei în cauză nu știu că le posedă. Prin intermediul siglelor acordate de ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, oamenii recepționează influențele acestora prin intermediul aspectelor de recepție ale chakrelor și le pun în aplicare prin intermediul aspectelor de voință ale chakrelor, prin exercitarea liberului arbitru. Datorită faptului că ființele îngerești acționează prin siglele dispuse în dreptul aspectelor de recepție ale chakrelor înseamnă că chakrele de voință, dispuse în partea din spate a corpului, sunt libere de orice influență; în acest mod, oamenii înșiși decid cum și în ce fel își pot folosi darurile primite.

Cele mai des întâlnite sigle ale ființelor îngerești sunt: sigla Îngerului Rafael - sigla vindecătorilor -, sigla Îngerului Mihail - sigla persoanelor care fac minuni prin manifestarea puterii -, sigla Fecioarei Maria, care apare la persoanele care au capacitatea de a alina durerile celorlalți. Siglele conferă oamenilor care le poartă, în anumite momente, capacități specifice. Astfel, prin purtătorii unor sigle, ființele spirituale acționează benefic la rugăciunile oamenilor.

În condițiile în care sunt purtători ai unor sigle, unii oameni devin capabili să ofere semenilor răspunsuri adecvate la problemele care-i frământă. Proverbul neaoș “gura păcătosului adevăr grăiește” are o solidă fundamentare, unii oameni fiind, într-adevăr, capabili să dea răspunsuri sau rezolvări ingenioase la unele probleme aparent de nerezolvat.

Se întâmplă multor oameni să audă de la persoane de la care nu s-ar fi așteptat, de exemplu de la persoane care nu au o capacitate intelectuală prea mare sau, pur și simplu, pe stradă, în cadrul unei discuții auzite “întâmplător”, răspunsul pe care-l așteptau de multă vreme. Se poate întâmpla cuiva ca, în cazul unei discuții cu o cunoștință oarecare, care să nu fi fost informată în prealabil, să obțină prin gura acesteia răspunsul la

o problemă. Dacă toți oamenii ar fi atenți la ce se întâmplă sau la ce se spune în jurul lor, ar primi răspunsuri la multe dintre problemele care îi preocupă.

Există însă multe cazuri dramatice în care influențele unor ființe îngerești se fac simțite prin purtătorii unor sigle, purtători care nu sunt prin nimic ieșiți din comun. Dimpotrivă.

Cu privire la acest subiect, Eugen afirmă că fost martor la un eveniment în care purtătorul unei sigle, prin simpla sa prezență, a rezolvat în mod fericit o situație delicată de viață și de moarte. Evident, purtătorul acelei sigle nu era conștient de darul pe care-l purta.

Așadar, cu ceva timp în urmă, la un spital, a fost adusă o fetiță de 9 ani, rănită grav într-un accident. După cum arăta aura fetiței, karma nu era prea mare și nici nu erau prezente semnele care ar fi trebuit să indice moartea iminentă. De asemenea, aura părinților era destul de curată - aura unor oameni normali, drepecți, care nu indica prezența unor noxe karmice pe linie de familie. Totuși, în scurt timp, starea sănătății fetiței s-a agravat; aura exterioară și părțile trupești accidentate arătau din ce în ce mai rău. Alături de fetiță, părinții vegheau și se rugau neîncetat. Totuși, după trei zile, fetița a fost declarată decedată și urma să fie dusă la morgă.

În acele momente, Eugen a simțit influența Îngerului Rafael, influență care poate induce o stare specială la cei din jur. Surprins, Eugen a întors capul pentru a vedea persoana prin intermediul căreia se manifestă influența, dar nu a văzut decât un brancardier bătrân, mirosind puțin la alcool, cu nasul roșu. Eugen era uimit și nu-i venea să-și creadă ochilor: din aura bătrânelului brancardier emana parfumul, strălucirea aurică și sunetul melodios al Îngerului Rafael, emise de sigla corespunzătoare. În momentul în care bătrânul brancardier s-a apropiat, întregul trup și întreaga aură ale fetiței au fost învăluite de caracteristicile - parfumul, culoarea și melodia (sunetul) - specifice Îngerului Rafael.

În mai puțin de o oră fetița și-a revenit, a vorbit cu părinții și le-a cerut suc de mere, băutura care-i plăcea cel mai mult. Fetița a povestit apoi părinților visul pe care l-a avut: se juca cu mingea și, deodată, s-a murdărit cu noroi. A început să plângă cu sughituri, apoi a venit o femeie învăluită într-o lumină minunată și cu fața din zăpadă, cu părul lung și alb prins într-o diademă de foc, cu ochii mari din lumină și a spălat-o de noroi cu un buchet de flori, frumos mirositor, umed de rouă.

Tămăduirea rapidă a fetiței s-a datorat faptului că sigla Îngerului Rafael pe care o avea bătrânul brancardier s-a activat brusc și puterea revărsată prin ea în lumea oamenilor și-a făcut efectul. Bătrânul brancardier devenise alcoolic pentru că, spunea el, durerea copiilor pe care-i vede prin spitale îi arde pieptul.

Bineînțeles că medicii au zâmbit cu superioritate, convinși că știința lor a avut într-un final efectul scontat, iar părinții fetiței s-au bucurat de minunea dumnezeiască care le-a înviat, pur și simplu, fetița. Bătrânul brancardier, fericit că pieptul nu-i mai arde, s-a întors la sticluța lui de vin ieftin și a sărbătorit singur evenimentul, așa cum se cuvine. Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciunile oamenilor; căile Lui sunt într-adevăr neștiute, iar cererile oamenilor se rezolvă într-un mod pe care oamenii nu pot să-l bănuiască. Problemele nu se rezolvă în momentele alese de oameni, ci în felul neștiut și tainic ales de Dumnezeu.

Și poate că, cu o altă ocazie, un alt copil, care va sta suspendat între cer și pământ în lunga agonie ce precede morții, va fi atins de bătrânul brancardier cu nasul roșu; atunci, din nou, medicii vor fi convinși de superioritatea științei lor, iar părinții vor pleca fericiți împreună cu copilul tămăduit prin minunea dumnezeiască care acționează, ca de obicei, neștiut și tainic.

❧ Rolul podoabelor aurice ❧

Cununile, pecețile și siglele, departe de a fi ceva atât de misterios cum ar părea la prima vedere sunt, în concluzie, structuri energetice de diferite forme, luminozități, culori și mirosuri, care au rolul de a acorda oamenii cu lucrările pe care trebuie să le desfășoare.

Ele au o funcționalitate asemănătoare cu cea a unor robinete, care reglează debitul unui șuvoi de apă. Șuvoiul de apă trebuie reglat pentru a nu inunda un vas mic ori pentru a umple rapid un vas mare. Asemănător, energia omului este uneori prea mare, alteori prea mică și trebuie reglată corespunzător.

Particularitățile aurice sunt acordate de Marile Tării, de Înțeleptele Orânduiri și, uneori, de alte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii cu răspunderi într-un domeniu sau altul al cosmosului. Totuși, iar acesta este un fapt deosebit de important, nici o particularitate aurică nu elimină liberul arbitru al oamenilor. Ele nu instituie în mod arbitrar o stare de fapt, ci doar o consfințesc. Orice om este liber să facă ce dorește și nimeni nu-l poate împiedica. Omul mai întâi făptuiește ceva, iar fapta sa are la bază doar liberul arbitru.

Acordarea unei particularități aurice unor oameni nu este prea diferită de ceea ce petrece la nivelul lumii materiale. Să spunem că în lumea materială un om termină o școală. Înaintea terminării școlii, omul respectiv susține un examen de promovare, iar apoi primește o diplomă. După ce a absolvit școala, omul dorește să ocupe o funcție într-o instituție și muncește în mod cinstit pentru a o ocupa. Șefii instituției - cei care decid promovarea - hotărăsc că persoana în cauză este aptă pentru a ocupa funcția respectivă, iar atunci, printr-o mică ceremonie, care uneori se rezumă la anunțarea publică a promovării, consfințesc evenimentul. Aceeși procedură se desfășoară și la nivelul cosmosului spiritual. Pe baza meritelor

sale, deci a faptelor anterioare, un om primește o particularitate aurică - o cunună, o pecete sau o podoabă. Particularitatea aurică consfințește o stare de fapt, dar nu o instituie în mod arbitrar. Ceea ce instituie respectiva stare sunt doar faptele, cele ce dau adevărata măsură a omului.

Acordarea unei particularități aurice este acordată de ființele spirituale tot printr-o ceremonie. De exemplu, în cazul acordării podoabei stăpânirii sociale unui prelat sau chiar unui șef de stat, ceremonia din lumea materială este dublată de o ceremonie care se face la nivelul palierului cuantic eteric. Paralel cu ceremonia din lumea fizică, cu un decalaj de cel mult trei secunde, are loc o ceremonie în lumea eterică. La această ceremonie, omului în cauză i se acordă de ființele îngerești cu atribuții în domeniu un însemn auric: o siglă, o pecete sau o podoabă. Nu podoaba sau sigla îl înalță pe om într-o funcție, ci meritele sale - activitatea generată de liberul său arbitru. Astfel, nu ființele îngerești decid peste capul omului, ci omul în cauză decide prin manifestarea liberului său arbitru. Ființele îngerești consfințesc doar o stare de fapt. Acordarea podoabei, siglei ori cununii are doar rolul de a acorda energetic omul - ca putere și tărie - cu noua sa misiune.

După promovare, în mod firesc, structura aurică a omului rămâne aceeași, dar misiunea pe care trebuie să o îndeplinească necesită un surplus energetic - de putere și tărie, după cum spun ființele care se manifestă în lumea eterică. Doar un om dotat cu o putere și tărie corespunzătoare poate îndeplini în condiții optime o activitate de o anvergură sporită. Astfel, particularitatea aurică suplinește deficiența omului, ca putere și tărie. Dacă omul ar fi suficient de evoluat, n-ar mai avea nevoie de podoabe, cununi ori peceti. Omului i se conferă astfel un însemn, o putere și o autoritate, prin care se poate manifesta ca "șef" în noile condiții.

Desigur, atunci când un om greșește, i se retrage particularitatea aurică. El poate continua să îndeplinească

funcția respectivă, dar nu mai are autoritate, putere și tărie. Pentru un om căruia i s-a retras o particularitate aurică există două posibilități. Prima posibilitate este de a se redresa. A doua posibilitate este de a-și continua activitatea în condițiile în care nu mai beneficiază de podoaba acordată de ființele îngerești din Ierahia Fiilor Luminii.

În acest ultim caz, lucrurile se complică: pierzând podoaba, omul alege o altă cărare a vieții. Dar această cărare nu urcă, ci coboară. La prima nedreptate pe care o face, omul primește contra-podoaba ființelor luciferice. În acel moment, totul capătă o întorsătură nefastă, iar omul în cauză începe să coboare.

❧ Pecetea morții ❧

O altă particularitate aurică este pecetea morții. Pecetea morții apare la persoanele care au în destin, în viitorul apropiat, moartea fizică. Pecetea morții este pusă de Îngerul Morții în prezența Îngerilor Veghetori personali al omului respectiv, la nivelul cuantic al corpului sufletului.

De regulă, pecetea morții apare cu șase zile înainte ca omul să moară. Ea apare la persoanele care, potrivit karmei individuale, trebuie să moară în viitorul apropiat; de exemplu la persoanele în vârstă sau la persoanele foarte bolnave. Pecetea morții are forma unui mic bănuț, dar nu are o culoare clar definită. Oricum, în ea se regăsesc culorile negru, gri, cenușiu, maron.

Totuși, pecetea morții nu apare numai la persoanele care, din punctul de vedere al karmei individuale, trebuie să moară; ea este prezentă și la persoane care intră în contradicție cu legile cosmice, în urma exercitării liberului lor arbitru. În acest ultim caz, pecetea morții apare des la multe dintre persoanele care își duc existența în lumea interlopă și care comit acte grave, aflate în contradicție cu legile divine. Lumea interlopă

nu este numai lumea tâlharilor, criminalilor sau violatorilor, ci și a celor care, prin funcțiile publice pe care le dețin, fură fără a fi prinși, trag “țepe” la nivel de stat, trădează etc. Pecetea morții mai apare și la persoanele care abandonează lupta cu influențele malefice și care se dedau viciilor de tot felul, la fel cum apare și la persoanele care au plăcerea sadică de a distruge natura sau de a chinui animalele ori oamenii.

Apariția peceteii morții la o persoană care intră în contradicție cu legile cosmice indică faptul că aceasta este “deschisă” unor eventuale evenimente dramatice sau catastrofale, care se soldează în final cu moartea. De cele mai multe ori, inconștient, când li se pune pecetea morții la nivelul aurei, mulți oameni din această categorie înțeleg imediat pericolul și iau măsurile ce se impun. Mulți oameni se întorc de la a face răul și încearcă să-și reechilibreze viața. Când are loc un asemenea fenomen de reabilitare, pecetea morții își modifică culoarea, sfârșind prin a se dizolva. Culorile întunecate - negru, maron, gri sau cenușiu - se transformă în portocaliu, verde sau auriu. În final, pecetea morții arde ca o efigie de hârtie. Energia purificatoare ce aprinde pecetea morții vine direct de la spiritul omului. Ființele din lumea eterică afirmă că, ori de câte ori un om reușește să răstoarne o situație catastrofală, care-l ducea în mod sigur la moarte, este “mare bucurie în ceruri”. Practic, sufletul (subconștientul) atenționează conștientul - de multe ori în vis - de faptul că se îndreaptă spre un deznodământ fatal, iar acesta încearcă să scape de “focarul de infecție” care-l macină. Dacă omul perseverează însă în a face răul, cu siguranță că moartea nu-l va mai ocoli.

Probabil că ne întrebăm adesea care sunt motivele pentru care există atâta rău și de ce sunt tolerați oamenii care devin un pericol evident pentru semenii lor și pentru întreaga natură. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: în cosmosul spiritual nu se fac procese de intenție, iar oamenii dispun de liberul arbitru. Desigur, înainte de a face răul și de a persevera în

facerea răului, oamenii în cauză sunt avertizați prin semne sau evenimente de faptul că au luat-o pe un drum greșit; dar, de cele mai multe ori, nu iau în seamă prevestirile vieții. Totuși, în general, oamenii în cauză simt că ceva nu este în ordine cu viața lor și iau măsuri de precauție.

Dar, de fiecare dată când un om săvârșește ceva rău, cosmosul și instanțele karmice se autosizează. Dacă perseverează în săvârșirea unor fapte rele, atunci începe un fel de numărătoare inversă, până când cosmosul nu mai poate tolera încălcarea legilor cosmice, iar Îngerul Morții pune pecetea morții. Chiar și atunci, în al doisprezecelea ceas, omul mai are o șansă: poate înțelege rezultatele faptelor sale sau poate conștientiza faptul că greșește grav și se poate întoarce la o conduită în acord cu legile divine.

Mândria exagerată este, fără îndoială, cea mai răspândită boală sufletească a oamenilor din epoca modernă. Acumulând bunuri materiale sau având putere de decizie asupra semenilor, unii oameni cam uită de unde au plecat. Alții încep să se creadă invulnerabili, dar tocmai acesta este semnul că declinul nu este departe. În momentul în care un om se crede zeu sau chiar egalul lui Dumnezeu și nu recunoaște altă instanță în afară de sine însuși, poate să fie convins că sfârșitul nu e prea departe. Chiar și în acest moment, omul respectiv se poate întoarce spre calea normală, a echilibrului și a bunului simț. Atunci roata destinului se va roti în favoarea sa. Unii dintre semenii noștri se cred a fi egalii lui Dumnezeu și au în ei sentimentul puterii absolute - sentimentul puterii de a decide soarta altui om, așa cum fac tâlharii, asasini și violatorii -, care este semnul cel mai clar a influenței lucifericului în om.

La fel simt, din păcate, și unii șefi sau patroni din ziua de astăzi, care se joacă cu destinele oamenilor, nerespectându-și contractele scrise sau verbale pe care le-au încheiat, amânând în mod nejustificat plata salariilor sau obligând, de exemplu, femeile să treacă prin paturile lor. Deși, adeseori, astfel de șefi

sau patroni “șmecheri” se simt încă “tari”, semnele prevestitoare se înmulțesc, micile neplăceri ale vieții se întesesc, iar semnele vremurilor bat la poartă. Și, nu de puține ori, deloc întâmplător, un astfel de șef sau de patron atotputernic, tiranic, “șmecher”, “țepuitor” sau cu “talente” erotice poate să aibă la un moment dat un accident de mașină mai mult sau mai puțin banal - oricum, nu unul extrem de grav, și nu dintre acelea care să se soldeze cu decesul - și să rămână cu sechele toată viața. Iar dacă micile neplaceri ale vieții - de exemplu, banalele accidente de circulație sau bolile trecătoare -, nu au darul de a cuminti un om, atunci, ca împinși de un resort nevăzut și neștiut, la poarta vieții se adună nori negri, căci aplicarea pecetii morții nu este departe. Iar dacă s-a pus deja pecetea morții, atunci accidentele grave de circulație ce se soldează cu decese nu sunt prea departe.

Departe de a fi întâmplări gratuite sau minore, micile neplăceri ale vieții - de la banalele accidente de circulație, la bolile fără răsunet deosebit sau chiar la amenzile plătite agentului de circulație pentru depășirea vitezei legale - sunt avertismente serioase că lucrurile nu sunt în ordine. Succesul în afaceri al unor patroni sau șefi generează sentimentul luciferic de atotputernicie și superpotență; dobândind convingerea că pot dispune de alții după pofa inimii, aceștia uită, de exemplu, că angajata adusă în pat nu se prostituează de amorul artei, ci pentru a-și păstra locul de muncă și, implicit, pentru a avea ce mânca și a-și crește copiii. Succesul în afaceri, care generează stupidul sentiment al superpotenței, este cel care, de regulă, determină și depășirea vitezei legale sau neacordarea priorității, căci, nu-i așa, legile rutiere sunt doar pentru alții, pentru “ceilalți” sau pentru “proști” - iar acesta este primul pas spre catastrofă. Iar în momentul în care vezi un bolid ultimul răcnet gonind nebunește pe străduțe întortochiate, poți fi convins că, undeva, la un colț sau la o intersecție, pândește cineva sau ceva nevăzut, necunoscut.

Situația este foarte gravă în cazul oamenilor care încalcă porunca lui Dumnezeu: să nu ucizi. Ucigașii - este vorba despre autorii direcți, dar și despre autorii morali ai crimelor; cei care dau ordinele - suferă o transformare aurică dramatică. În momentul comiterii crimei, făptașului îi dispar straturile aurei exterioare; practic, el nu mai are corp emoțional, corp astral ori corp mental, fiind învăluit într-un corp auric de culoare neagră, format din mai multe sfere negre, lucioase. Luciul unui corp auric de culoare neagră are o fascinație stranie, fiind capabilă de a induce o paralizie temporară. Corpul auric de culoare neagră este emanația directă a Fiilor întunericului. În cazul în care încalcă porunca lui Dumnezeu, să nu ucizi, făptașul este, pur și simplu, cotropit auric de Fiii întunericului.

Și la sinucigași, straturile aurei exterioare dispar scurt timp înainte de suicid, iar omul în cauză este învăluit într-un ovoid auric format din culori întunecate, care dau o senzație de răceală și de însingurare. La sinucigași mai are loc și un alt fenomen dramatic. În momentul în care dispar structurile aurei exterioare, iar ovoidul întunecat - corpul auric de culoare neagră - pune stăpânire pe om, Fiii întunericului se manifestă cu putere. În acele momente, sufletul devine prizonier în cochilia aurică întunecată, iar omul intră ca într-o ceață densă, care-l paralizează.

În momentul în care un om a luat, afectiv și mental, decizia de a se sinucide, devine prizonier în cochilia întunecată indusă de Fiii întunericului (Dree și Lorehh). Cu câteva momente înaintea actului sinuciderii, omul respectiv devine aproape paralizat. El reacționează ca un pasager închis într-un automobil care se îndreaptă spre o prăpastie. Deși ar vrea să sară din mers în al doisprezecelea ceas, nu-l mai ajută nimeni, iar sufletul privește cu groază, din palierul său cuantic, cum omul - care este "Chipul domnesc" - este batjocorit în cel mai înjositor mod.

După moarte, atât la ucigași, cât și la sinucigași, sufletul este furat de Fiii Întunericului, iar omul - corpul duh - trebuie să se îndrepte spre un loc cu adevărat întunecat - în iad. Raporturile celui care se sinucide cu Fiii Luminii, cu proprii săi Îngeri Veghetori și cu Iisus Hristos devin dramatice. Dacă, în decursul existenței cotidiene, indiferent de împrejurări, Fiii luminii, Îngerii Veghetori și Iisus Hristos îi ajută pe oameni în cele mai diferite situații - oamenii cu probleme serioase fiind, de altfel, cei mai monitorizați -, în cazul sinuciderii, problemele se complică.

Îngerii Veghetori, Îngerul Gabriel sau altă orice ființă îngerească au capacitatea de a "monitoriza" o ființă umană oriunde în Terra aurica. Nimic nu scapă percepției îngerești, care este dincolo de tot ce-și poate imagina un om. Aceeași afirmație este valabilă, firește, și cu privire la Iisus Hristos - cu atât mai mult. Însă în cazul în care se sinucide, omul în cauză dispare pur și simplu din raza de percepție și de acțiune a ființelor îngerești, ceea ce depășește capacitatea omenească de înțelegere !



PENTRU PATRIE

✧ Prințul Poporului ✧

Evoluția poate fi analizată din mai multe perspective: din perspectiva individuală, din perspectiva unui grup de oameni, din perspectiva unei națiuni sau din perspectiva umanității în ansamblu. Așadar, nu numai oamenii ca persoane evoluează, ci și umanitatea în ansamblu. De fapt, evoluția umanității în ansamblu, privită ca unitate, este mai importantă decât evoluția unui individ.

Datorită faptului că evoluția se face în grupuri compacte, este de la sine înțeles că, la nivel mondial, procesul încarnării oamenilor în zone și popoare diferite reprezintă aspecte importante ale unei grandioase ecuații evolutive, compusă din milioane și milioane de elemente.

Precum oamenii, care pot fi diferențiați în funcție de nivelul evolutiv reflectat în corpul duh, și popoarele pot fi diferențiate în funcție de anumite elemente definitorii. Totuși, în cazul popoarelor, datorită amplitudinii fenomenelor și caracteristicilor ce trebuie analizate, este foarte greu de a realiza o clasificare din punctul de vedere al evoluției; în acest context, aprecieri de genul “care popor este mai important”, “superior” sau “ales” este din start sortită eșecului.

Fiecare popor își are locul său bine stabilit în grandioasa simfonie a evoluției umanității, întrucât asigură indivizilor și valurilor de oameni ce vin la încarnare condițiile propice

pentru a putea evolua. Oamenii se încarnează în anumite națiuni sau în anumite regiuni geografice din considerente karmice. De fapt, oamenii se încarnează în acele popoare ale căror condiții de viață le permit creșterea evolutivă și, implicit, alchimia individuală ce implică “arderea” karmei și emanciparea aurică.

Precum la nivel individual oamenii sunt ocrotiți de Îngeri Veghetori personali, tot astfel popoarele sunt ocrotite de Îngeri Veghetori. Îngerul Veghetor al unui popor este o ființă îngerească elevată din Ierarhia Fiilor Luminii care are titulatura de **Prinț al Poporului**. În cele ce urmează va fi vorba doar despre Prințul Poporului Român, cu precizarea că nu toate popoarele de pe mapamond au un Prinț ocrotitor.

Prințul Poporului Român nu se manifestă într-o formă umanoidă în lumea eterică, deci nu poate fi cunoscut printr-o anumită înfățișare, precum alte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Prințul Poporului Român se manifestă în lumea eterică doar sub forma unui imens vârtej de energie - o energie turbionară de peste 20 de metri înălțime și aproximativ 2 metri diametru. Conștiința Prințului Poporului Român este de neconceput pentru o minte omenească, iar ființa sa aurică cuprinde teritoriul ocupat de poporul român, într-un mod pe care nici cea mai bogată fantezie nu-l poate concepe.

Atunci când se manifestă în lumea eterică, Prințul Poporului Român pare a se forma din toate elementele naturii: din pământ, aer, foc, apă. Pare că elementele naturale aflate pe o rază de o sută de metri în jurul acestei manifestări sunt puse în mișcare de o forță enormă, ca un veritabil ciclon. Totuși, nu este vorba despre o forță a naturii, ci despre manifestarea unei ființe îngerești foarte puternice, care emană o iubire fără seamăn, la fel cum emană și celelalte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Conștiința Prințului Poporului Român cuprinde tot ce se petrece în teritoriul pe care-l ocrotește.

Prințul poporului român este denumit **Ișșhion** de ființele din lumea eterică. Numele **Ișșhion** este alcătuit din **IȘȘ**, care este denumirea lui Dumnezeu în limba ființelor care se manifestă în lumea eterică (de fapt, prin termenul **IȘȘ** este desemnat aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu) și particula **H-ION**, care înseamnă “Cel Dintâi”. După cum se poate remarca, numele Prințului Poporului Român desemnează cum nu se poate mai clar caracteristica sa principală: Ișșhion este “Reprezentantul lui Dumnezeu”, “Cel Dintâi” sau “Înainte-Stătătorul” peste Neamul Românilor și peste teritoriul pe care aceștia îl ocupă.

Prințul Poporului Român are în ocrotire aurică un teritoriu strict delimitat. Totuși, arealul ocrotit de Prințul Poporului Român nu trebuie redus doar la cadrul geografic delimitat de frontierele politico-administrative existente într-un moment istoric sau altul. Granițele spirituale ale poporului Român nu corespund granițelor administrativ-politice de astăzi. Dacă am avea în vedere vechiul regat al lui Burebista, am avea o idee mult mai clară cu privire la acest subiect. Chiar și înaintea lui Burebista a existat un regat puternic cu nucleul în Munții Carpați; acest regat se întindea de la sudul Dunării până dincolo de Tisa; de la nordul Mării Negre până la Munții Caucaz. Tot acest spațiu este ocrotit auric de Prințul poporului român: Ișșhion.

Prințul poporului român are în “jurisdicție” arealul vital în care locuiesc românii, obcina, cum se spunea cândva. Ișșhion cuprinde în sine tot ce ține de poporul român. Poporul român - fiecare român în parte -, trăiește în aura circumscrisă de ființa Prințului Ișșhion, precum peștii într-un acvariu. Evident, Prințul Poporului Român nu este o “emanație” a ceea ce există la nivel material.

Ișșhion, Prințul Poporului Român, este reprezentat la nivelul palierului cuantic eteric de o ființă omenească decorporată. Reprezentantul Prințului Poporului Român,

Ișșhion, este un om care a trăit cândva în lumea materială; este așadar un duh decorporat de om. Nu există informații cu privire la numele real al reprezentantului Prințului poporului român, dar îl putem desemna printr-o expresie folosită de el însuși: **Ioh** - în traducere, **Stăpânul** sau **Domnul**. În general, în limba ființelor care se manifestă în palierul eteric este folosită foarte des consoana “h”, care însă este rostită foarte moale, astfel că numele **Io** pare să se încadreze perfect atât în limba acestora, cât și în limba română.

Ca duh (corp duh), Ioh are o înfățișare imunătoare: un bărbat vânjos, înalt de aproape 1, 90 metri, ochii albaștri-azur, părul alb-argintiu; este îmbrăcat într-o robă albă, cu fireturi aurii și cu modele populare românești imprimate pe mâneci. Ioh, reprezentantul uman al Prințului Poporului Român, îndeplinește în lumea eterică activități specifice ce privesc poporul român. Ioh este prezent la toate evenimentele ceremoniale ce țin de specificul poporului român: ziua națională, depuneri de jurămintă militare, felurite festivități. Când au loc astfel de evenimente, Ioh este prezent ca duh la nivelul palierului eteric, evident invizibil percepției oamenilor obișnuiți.

Este doar opinia personală a autorului acestei cărți că numele Io(h) are aceeași semnificație cu acel misterios **Io** pus înaintea numelui vechilor Voievozi și Domnitori români (de exemplu: “Io, Mircea, mare Voievod și Domn, cu mila lui Dumnezeu și cu darul lui Dumnezeu stăpânind și domnind toata Țara ...”), care nu înseamnă Ion, așa cum consideră mulți istorici autohtoni, ci ceva mult mai profund. Folosirea apelatiei **Io** în cazul Voievozilor și Domnitorilor români păstrează sensul original al cuvântului: “Cel Dintâi”, “Domnul” sau “Stăpânul”. Probabil că respectivul cuvânt a fost folosit în limba română străveche și, de ce nu, chiar în cea a dacilor, cu același sens. Nu este hazardată nici echivalarea cuvântului **Io** cu “Eu”. Prin Evul Mediu, când foloseau persoana I singular,

oamenii spuneau “Io” (“Eu”). Așa spun și în ziua de astăzi oamenii din regiunile rurale. Prin apelația “Io” pusă înaintea numelui unui Voievod sau Domnitor român, s-ar putea subînțelege, de asemenea, și subordonarea domniei din lumea materială Conducătorului spiritual al poporului român, **Ioh** sau **Io** (care la rândul său este reprezentantul uman al Prințului Poporului Român).

Cu alte cuvinte, Voievozii și Domnitorii români considerau că sunt, la rândul lor, subordonați direcți ai lui **Io(h)** și, implicit, ai Prințului Poporului Român.

☞ Români neaoși ☜

Apartenența la un popor este un factor extrem de important dacă ne gândim la faptul că este necesară o armonizare cât mai mare între structura aurică a unui om și structura aurică a Prințului și, desigur, a arealului stăpânit de acesta.

Zestrea unui popor este formată din oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul aceluși popor. Oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul poporului român formează “oastea” spirituală a Prințului Poporului Român.

Relația unui om cu Prințul Poporului Român se reflectă la nivelul auri. Astfel, la nivelul chakrelor - mai ales la nivelul chakrei anahata - se manifestă trei vârtejuri interioare, ale căror caracteristici, manifestate prin structură coloristică, luminozitate, sunet și miros, indică foarte clar apartenența sau gradul de armonizare al unui om cu Prințul Poporului. În mod concret, cei care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul poporului român și sunt în armonie cu Prințul Ișșhion, au vârtejul central al chakrei anahata de culoare verde, foarte strălucitor. Petala din mijloc a acestui vârtej energetic emite un miros asemănător ceaiului de izmă și un sunet prelung. Celelalte petale ale acestui vârtej emit culorile roșu, auriu și

albastru-smarald. Petale sunt în legătură directă cu ceea ce noi, astăzi, numim “specificul național”, adică cu hrana, cu graiul, cu muzica sau cu portul specific poporului român.

Este evident că graiul poporului român este limba română pură, eliberată de influențe străine; muzica poporului român este, se înțelege, muzica populară autentică. De asemenea, hainele românilor - moda, cum se spune astăzi - ar trebui croite în consonanță cu portul popular strămoșesc, printr-un proces de adaptare și de modernizare, realizat inteligent și cu bun gust. Să ne amintim doar de cămășile înflorate - iile -, care la un moment dat au cucerit întreaga lume.

Hrana tradițională a poporului român se raportează la ceea ce solul țării oferă consumului. Printre mâncărurile tradiționale ale poporului român pot fi amintite sarmalele și fasolea - poate că nimic nu este mai bun decât o ciorbă de fasole la cazan -, iar băutura caracteristică este vinul de struguri roșii, care se face la țară, în gospodăria țăranilor.

Este și mai interesant de remarcat faptul că produsele “made in Romania” - de la mobilă și aparatură electrocasnică la automobile - sunt în acord energetic cu oamenii care locuiesc în spațiul auric circumscris de Prințul Poporului Român. Poate fi, într-adevăr, un motiv de stupefacție faptul că aparatura electrocasnică produsă în România se defectează mai rar decât cea străină, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, poate fi inferioară acesteia. Același lucru poate fi spus despre automobile; vehiculele autohtone sunt mult mai rezistente, mai fiabile, mai adaptate nevoilor românilor decât cele străine.

Este la fel de interesant de remarcat și faptul că atât aparatura electrocasnică, cât și autovehiculele autohtone par a fi acoperite cu un “abur” care are aceeași vibrație energetică ca întregul spațiu auric circumscris de Prințul Ișșhion. În schimb, produsele străine nu au acest “abur” energetic specific arealului românesc. Acest aspect este deosebit de important în cazul accidentelor de circulație. Automobilele autohtone sunt

protejate auric mai bine, iar efectele unor accidente în care sunt implicate acestea sunt, de multe ori, mult mai blânde decât în cazul celor străine.

Oricum, în momentul în care românul consumă alimentele tradiționale, folosește graiul strămoșesc, ascultă muzica populară, folosește portul tradițional (evident, adaptat acestui veac), și rămâne la fel statornic precum Munții Carpați, petalele chakrei anahata încep să strălucească foarte puternic și să emită spontan fulgere energetice de culoare verde.

Este necesar ca, actualmente, în arealul circumscris de aura Prințului Ișșhion să se nască mereu oameni care s-au mai încarnat în cadrul poporului român. Oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în spațiul circumscris de aura Prințului Ișșhion pot fi denumiți “români neaoși”. Această categorie de oameni reprezintă “suporturile” sau “coloanele” umane prin care se manifestă Prințul Ișșhion.

Românii neaoși, “coloanele” Prințului Ișșhion, sunt dispuși în teritoriu după o geometrie misterioasă pentru a menține intactă moștenirea acordată dintru începuturi. Astăzi, granițele spirituale ale poporului român sunt delimitate de suma caracteristicilor aurice - luminozitate, culoare, sunet și miros - ale românilor neaoși dispuși în teritoriu. Rezultanta energetico-informațională conferită de structura aurică a românilor neaoși prin care se manifestă Prințul poporului român este o îmbinare a culorilor roșu, auriu, albastru, verde, emite un miros asemănător izmei și un sunet ce aduce, pe departe, cu urletul lupului. Se știe, de altfel, că stindardul vechilor daci era lupul și că semnul lupului a însoțit, în decursul secolelor, momentele cruciale ale poporului român, de la Decebal până în timpurile recente.

În toată istoria românilor, ceea ce poartă numele de “ființă națională” a fost și este menținută prin puterea și tăria Prințului Ișșhion, care se manifestă prin intermediul coloanelor sale umane, românii neaoși. În momentul în care unul dintre

românii neaoși se întoarce la strămoșii din ceruri, altul îi ia locul într-o continuitate neîntreruptă. “Românii neaoși” trăiesc neștiuți la umbra celor care, temporar, cuceresc puterea politică sau economică și se fălesc cu ea. Este, într-adevăr, vorba despre o alchimie aurică de mare amploare, care se desfășoară neîntrerupt.

Este de remarcat și faptul că vechiul cult al strămoșilor, luat deseori în derâdere în ziua de astăzi, este mai mult decât un simplu basm, cum își închipuie multe minți deloc luminate ale acestui veac. Strămoșii unui popor reprezintă ceva sacru, iar comemorarea periodică a tuturor strămoșilor, precum și a eroilor, este un factor important de continuitate a “ființei naționale”, cu efecte aurice benefice la nivelul tuturor membrilor poporului.

Structura aurică a unui român neaoș este diferită de cea a oamenilor aflați la prima încarnare în spațiul carpato-danubiano-pontic; evident, diferă și de structura aurică a celor care au migrat pe teritoriul românesc într-un trecut mai depărtat ori mai apropiat. Românii neaoși au un aspect aparte, semănând cu niște semizeii. Între ei și mediu se formează fulgere energetice multicolore, iar dacă își desfășoară existența în afara orașelor “occidentalizate”, adevărate cazemate de beton încărcate cu noxe energetice, pot căpăta puteri magice: pot comunica ori comanda elementelor naturii. Poate că așa erau păstorii din trecut, care conviețuiau în bună pace cu râul și cu ramul.

Mulți dintre românii neaoși au în regiunea capului, la nivelul auric, o luminozitate accentuată. Această luminozitate este conferită de relațiile strânse cu arealul spiritual românesc, fiind amplificată de acțiunea directă a Prințului Ișșhion. La unii români neaoși, luminozitatea se condensează, rămânând permanent deasupra capului și prezentându-se ca o coroniță de lumină de culoare roșie cu cinci colțuri, ce pare a arde ca un artificiu. Radiația puternică a coroniței românilor neaoși

infuențează foarte puternic structura aurelor celor din jur - în primul rând corpul emoțional și corpul astral al acestora. Datorită acestei influențe, oamenii îl pot urma orbește pe purtătorul unei astfel de coronițe, în orice acțiune ar întreprinde. Cei care studiază istoria unor răscoale spontane sau a unor războaie de eliberare națională, ca și alt evenimente de acest gen, ar trebui să ia în considerare și astfel de fenomene.

❧ Văpaia obârșiei obcinei ❧

În afara acestei coronițe, există și alte însemne aurice care sunt acordate de Prințul Ișșhion oamenilor din arealul pe care-l ocrotește. Printre aceste însemne se numără și **coronița stăpânirii spirituale**, care este însoțită de o pecete aurică specifică.

Coronița stăpânirii spirituale are forma circulară; este compusă din opt cercuri subțiri ca firul de păr, formate din lumină roșie, foarte strălucitoare, în interiorul cărora se învâрте un pătrat luminos ce pare alcătuit dintr-un fel de lichid verde-albastru. În timp ce se rotesc, cele opt cercuri emit un șuierat prelung și ating pătratul în cinci puncte. Din cele cinci puncte de incidență între pătrat și cercuri izvorăsc cinci lumini aurii ce emit un sunet asemănător urletului lupilor.

În afara acestui însemn există și alte însemne aurice ce sunt acordate de Prințul Ișșhion în diferite ocazii. Astfel, în momentul investirii în funcție, toți Conducătorii politici ai Poporului Român - Regi, Domnitori, Voievozi, Șefi ai statului, Președinți -, primesc ca însemn auric **podoaba domniei**.

Ceremonia de acordare a podoabei domniei se desfășoară aproape simultan în lumea eterică și în lumea materială, cu singura diferență că evenimentele din lumea materială sunt decalate în timp cam cu trei secunde față de cele din lumea eterică. Ceremonia terestră o urmează la o distanță de trei secunde pe cea care se desfășoară în lumea eterică.

Dacă în palierul terestru, la ceremonia depunderii jurământului de către un Domnitor sau Rege din trecut sau a unui Șef de stat din prezent participă mulți oameni, fiecare cu îndatorirea sa specifică ce ține exclusiv de cele lumești, în palierul eteric participă doar câteva ființe îngerești și omenești.

Ființele din ierarhia Fiilor Luminii care participă în palierul eteric la ceremonia de investire sunt următoarele: Îngerul Gabriel și o mică suită de ființe îngerești aflate în subordinea sa, Îngerii Veghetori personali ai Șefului statului ce depune jurământul, Puterea-Fetiță - care este conducătorul palierului de reședință astrală al Șefului statului. Participă, de asemenea, Ișșhion, Prințul Poporului Român, prin reprezentantul său, Ioh. Ioh este însoțit de câteva ființe umane decorporate, care reprezintă ajutoarele sale sau “statul major”. De obicei, la toate ceremoniile la care participă, Ioh este flancat de două ființe omenești decorporate, care par a îndeplini funcția de “aghiotanți” sau “locotenenți”.

Față de ceremonia din lumea eterică, ceremonia din lumea materială se desfășoară cu decalajul de timp menționat: trei secunde. La un moment dat, în timp ce Îngerul Gabriel aduce o coroniță - de fapt un cerc luminos ce pare din foc - și care, ulterior, va fi pusă pe fruntea Șefului statului, una din ființele umane din statul major al lui Ioh reamintește istoria poporului român și principalele evenimente care s-au desfășurat de la începuturi și până la ceremonialul investirii. Din această istorie derivă karma poporului român.

Inițial, din coroniță emană trei culori diferite. Treptat, pe măsura reamintirii istoriei naționale (istoria adevărată a poporului român nu prea seamănă cu cea pe care elevii o învață prin școli), între cele trei culori se formează fulgere multicolore. În final, cele trei culori se amestecă, formându-se o culoare de sinteză ce indică nivelul evolutiv al poporului român. Precum corpul duh reflectă culoarea nivelului evolutiv atins de un om, tot astfel culoarea ce rezultă din îmbinarea

celor trei culori ce emeană din coroniță indică nivelul evolutiv al poporului român. Coronița - podoaba domniei - este așezată pe capul noului Conducător al Statului, la fel cum se punea coroana domniei pe fruntea unui Rege sau Domnitor din trecut; coroana de aur sau de oțel pe care o purtau pe cap Voievozii, Domnitorii și Regii din trecut era contrapartea celei ce se pune la nivelul lumii eterice (Regii și Domnitorii din trecut purtau coroana doar în momentele importante: când primeau audiențele unor ambasadori străini, când participau la Sfatul Țării, când porneau un război, la sărbători importante etc.).

Cercul de foc - podoaba domniei - se pune pe capul Conducătorului Țării chiar în momentul în care acesta rostește cuvintele “Așa să-mi ajute Dumnezeu” sau cuvintele sinonime din alocuțiunea standard a ceremoniei de investire. În tot acest timp, Ioh, reprezentantul Prințului Ișșhion, ține o mână ridicată deasupra capului, spre cer, iar cealaltă mână pe pieptul șefului statului. În momentul așezării podoabei domniei pe capul noului Conducător al Țării, aceasta se colorează în trei culori: argintiu, auriu și roșu intens cu irizări argintii. Argintiul este culoarea lui Dumnezeu, auriul este culoarea lui Iisus Hristos, iar roșul cu sclipiri argintii, ca de gheață, este culoarea Duhului Sfânt. Imediat după aceea, culorile podoabei nevăzute se amestecă cu culorile specifice karmei poporului. În centrul cercului strălucitor se mai formează, uneori, fulgere energetice multicolore. Aceste fulgere multicolore indică influența Prințului Ișșhion.

În a doua parte a ceremoniei eterice de investire a Conducătorului Țării, Ioh ia ca martori pe cei care stau în spatele lui și care reprezintă “statul său major” - ființe umane care s-au încarnat în cadrul poporului român și au condus destinele acestuia în palierul terestru - și rostește cu voce tare, într-o limbă românească arhaică, amestecată cu cuvinte din limba ființelor din lumea eterică (akhatakha), următoarea alocuțiune: **“Iubește pe Dumnezeul tău și (atunci când ai**

nevoie de ajutor) doar strigă tare spre el: **HOM ! Ascultă pe cel împovărat și ușurează-l de povară. Ori de nu, baiu mare iaste. Hrănește pe cel lipsit. Sub nici un chip să nu lași Soarele să cadă peste pântecelile sale goale. Ține dreaptă văpaia obârșiei datinilor și a obcinei pe care Ți le dau. Cât ține de tine, trăiește în bună pace cu toți cei de lângă-i al tău. HOM ! Fă acestea și Domnul tău te va sprijini din coaste și Dumnezeu nostru nu-și va întoarce fața de la tine și Cel ce-i dimprejurul a tot te va întări. Și Noi înșine, care îți vorbim dară, vom fi cu tine în veac. Ioh am zis aste !”**

Traducerea cuvintelor rostite de ființele din lumea eterică se face în funcție de modul în care se pronunță. În limba acestora se folosește foarte des “h”, fie la începutului unui cuvânt, fie la sfârșitul său, fie la mijloc. Dacă s-ar transcrie fonetic cuvintele pronunțate în limba ființelor din lumea eterică s-ar forma cuvinte imposibile pentru o minte omenească, cuvinte care pot avea la mijloc patru sau cinci sunete ce corespund literelor H, O sau A. Astfel, transcrierea exactă a cuvântului HOM ar fi cam HHHHOOOMM. De regulă, în cazul transcrierii simple, mai mulți H se elimină deși, în limba folosită de ființele care se manifestă în lumea eterică, pot avea o anumită semnificație, iar H-urile de la începutul unui cuvânt pot fi “înghițite”. Astfel, cuvântul HOM poate fi scris OM sau cuvântul IOH poate fi scris IO. În limba akataka, cuvântul HOM înseamnă “Cel ce ia asupra Lui” și se referă la Dumnezeu.

După cum apare și în discursul reprezentantului Prințului Ișșhion, dezideratele unei domnii sau, în sens republican, ale unui mandat sunt doar câteva, care însă au o importanță excepțională. Este vorba în primul rând despre ceea ce astăzi s-ar numi “suveranitate națională”, adică păstrarea “obcinei” de veac a poporului român. În al doilea rând este vorba despre păstrarea datinilor și a obiceiurilor, prin aceasta înțelegându-se atât muzica, datinile propriu-zise, cât și hrana specifică

poporului. În al treilea rând este vorba despre bunăstarea poporului, astfel încât “să nu cadă Soarele peste pântecele goale ale vreunui român” (niciun român să nu se culce seara flămând). Conducătorul Țării este răspunzător pentru îndeplinirea tuturor acestor deziderate, fie că-i place, fie că nu-i place. Mai mult decât atât, Conducătorul Țării este responsabil în fața lui Dumnezeu pentru tot ceea ce se petrece cu poporul pe care-l conduce. După cum este îndemnat în alocuțiune, când este “bai”, Conducătorul Țării trebuie să strige HOM și Dumnezeu își va întoarce Fața către el.

Conducătorul Țării poate pierde podoaba nevăzută - podoaba domniei - datorită, în primul rând, nerespectării poruncilor primite la investitură. Mulți conducători de stat își închipuie că sunt puși acolo să se căpătuiască material sau să-i căpătuiască pe alții, dar aceasta este o mare eroare. Sub nici un chip, Conducătorul Țării nu are voie să se împotrivescă voinței poporului său - care l-a ales - să scoată tancurile sau forțele armate împotriva sa ori să asmută o categorie socială sau profesională împotriva alteia.

În cazul în care o categorie socială sau profesională este năpăstuită și se revoltă, Conducătorul Țării este obligat de podoabele nevăzute și de legătura sa privilegiată cu Puterile cosmice să se așeze la masă cu cei nemulțumiți, să-i asculte, să ducă tratative și să nu-i asuprească, indiferent dacă i se pare că este vorba despre “un atentat la adresa siguranței naționale”, despre “tulburarea liniștii publice” sau despre o “tentativă de lovitură de stat”. Este foarte grav când Conducătorul Țării ia decizia de a folosi forța armată împotriva propriilor săi cetățeni, căci nici un ideal pământesc nu poate justifica un astfel de demers.

Influența Prințului Ișșhion este puternică și în cadrul marilor sărbători ale poporului - de exemplu, la comemorarea unui eveniment istoric important sau a “Zilei Naționale” (indiferent la ce dată calendaristică ar fi aceasta, căci este la

latitudinea poporului sau a reprezentanților săi să o fixeze), când mulți dintre membrii obștei românilor au un sentiment ciudat, fiind străbătuți ca de un fior.

Cea mai puternică influență a Prințului Ișșhion se produce însă în cadrul unor evenimente dramatice - a unor evenimente istorice: războaie, revolte populare sau revoluții. În acele momente, Prințul Ișșhion se manifestă chiar și în palierul infreteric printr-o alchimie aurică de foarte mare amploare. În cazul unei revolte populare, în cazul unui război de apărare sau a unei revoluții, datorită influenței Prințului Ișșhion, la nivelul aurei oamenilor se produc fenomene deosebite: dispare corpul emoțional al oamenilor, iar în locul său apare un corp auric de culoare verde-aprins. Prin dispariția corpului emoțional și prin apariția noului corp auric este eliminată frica, iar oamenii sunt subordonați interior unui singur țel, manifestându-se ca un tot. Lipsiți de frică, oamenii devin astfel o masă organizată, care se manifestă ca o unitate subordonată unui țel comun.

În cazul marilor războaie de apărare sau în cazul mișcărilor spontane de revendicare a unor drepturi, mulți români s-au jefit PENTRU PATRIE, intrând în galeria marilor Eroi ai Neamului. Ei trăiesc veșnic - nu doar în inimile urmașilor și nu doar într-un mod metaforic, cum se crede adesea.

Când un român depășește granițele spirituale ale obcinei suferă tulburări aurice însemnate datorită faptului că iese de sub influența și ocrotirea Prințului Ișșhion. Emigrarea are un revers periculos, care se manifestă la nivelul aurei. Declanșarea "dorului de țară" nu reprezintă decât ieșirea de sub protecția Prințul Ișșhion. Din punct de vedere auric, cele trei vârtejuri de la nivelul chakrei anahata nu mai sunt alimentate cu energia specifică provenită de la Prințul Ișșhion, ceea ce cauzează sentimentul de pierdere sau de rupere, sentiment asemănător cu cel al pierderii unui membru al familiei. Intrând în alte coordonate energetice, cei ce emigrează rămân simple frunze în

bătaia vântului, la discreția unor forțe aurice străine, pe care nu le cunosc și cu care se pot armoniza doar cu mare greutate, chiar dacă “se realizează” din punct de vedere material.

Destul de curând, după cum afirmă ființele din lumea eterică, în cadrul poporului român se va afirma o personalitate extrem de puternică, un Conducător spiritual, un român neaș - despre care se spune că s-a și născut în lumea materială - care va purta coroana stăpânirii spirituale, pe care, de la Decebal încoace au mai purtat-o doar doi conducători (care, se pare, au trăit înaintea anului 1300). Această personalitate denumită “Cel ales”, care s-a născut deja în trup material, se va manifesta la maturitate ca un conducător spiritual, iar nu politic.

La maturitate, “Cel ales” va avea o statură medie, ușor uscățivă, iar la un anumit moment dat al vieții va suferi un accident și va căpăta o ușoară anomalie fizică.



INFLUENȚA MEDIULUI

☞ Influența mediului natural ☞

Fără nici o îndoială, nu numai ființele îngerești influențează auric oamenii întrupați, ci și mediul terestru - natural sau artificial. De la naștere până la moarte, oamenii suferă influențele mediului. De asemenea, în cadrul relațiilor interumane se stabilesc conexiuni aurice profunde. Din punct de vedere auric, oamenii se influențează permanent unii pe alții.

Ca ființe integrate mediului natural, oamenii fac parte din grandiosul biosistem terestru. Din nefericire, în ultima perioadă de timp, prin activitățile lor, oamenii s-au îndepărtat de natură, iar rezultatul acestei îndepărtări se poate constata la tot pasul. Acțiunile neinspirate asupra ecosistemului terestru au creat un dezechilibru major între structura aurică umană și structura energeticoinformațională a naturii. Treptat, s-a ajuns ca, în ziua de astăzi, oamenii, ca structură aurică, să nu mai fie în acord energetic cu planeta pe care locuiesc și cu Spiritul Pământului. Între oameni și mediul natural s-a format o uriașă diferență de potențial, ce se adâncește pe zi ce trece.

Diferența de potențial dintre oameni și mediu a creat probleme noi în cosmosul spiritual. Această diferență de potențial s-a format în urma unui proces îndelungat în care oamenii nu au respectat Legile divine - Firea Lucrurilor. Prin activitatea haotică, cel mai adesea distructivă, a oamenilor,

aura planetară - corpul eteric al Spiritului Pământului - s-a încărcat cu noxe energetice. Pe cuprinsul Terrei au apărut multe zone otrăvite, iar oamenii nu vibrează în consonanță cu aceste zone. Chiar și în limbajul curent se vorbește despre zone, regiuni, locuri, păduri sau chiar despre șosele “blestemate”, în care se produc adesea accidente, crime, violuri sau acte brutale. Aceste zone, ce par a chema nefericirea umană, sunt, de fapt, zone încărcate cu toxine aurice.

Ceea ce noi numim natură este de fapt un efect și nu o cauză. Cauza existenței lumii materiale (a palierului cuantic material) trebuie căutată pe un alt palier cosmic: în lumea eterică (palierul cuantic eteric). Nimic nu poate exista în lumea materială fără a avea o cauză în lumea eterică.

Ceea ce noi numim natură, de la formele de relief la vegetație, ține de activitatea Spiritului Pământului și a ființelor denumite spirite ale naturii. Spiritele naturii sunt ființe care au ca domeniu de manifestare tot ce ține de natură. Existența spiritelor naturii a fost cunoscută din cele mai vechi timpuri. Vechile mituri și legende au menționat, într-un fel sau în altul, activitatea lor. În epoca modernă, datorită aplecării către aspectele materiale, oamenii nu mai știu aproape nimic despre spiritele naturii, iar existența lor este ignorată total.

Spiritele naturii au diferite forme și înfățișări, fiind organizate într-o ierarhie foarte strictă. În funcție de elementul în care se manifestă, spiritele naturii se împart în mai multe categorii: spirite ale naturii ce țin de elementul pământ, spirite ale naturii ce țin de elementul apă, spirite ale naturii ce țin de elementul foc, spirite ale naturii ce țin de elementul aer. Există, de asemenea, spirite ale naturii care se ocupă de anumite forme de relief, de vegetație sau de anumite locuri.

La fel ca și îngerii, spiritele naturii pot fi clasificate în funcție de modul în care respectă Legile divine și Planul lui Dumnezeu de evoluție a lumii. În funcție de acest criteriu fundamental, la fel ca și îngerii, spiritele naturii pot fi împărțite

în mai multe categorii. Prima categorie de spirite ale naturii respectă Planul lui Dumnezeu, la fel ca Fiii Luminii; de fapt, spiritele naturii din această categorie fac parte din categoria Fiilor Luminii. Spiritele naturii din această categorie se manifestă în trupuri de formă umanoidă.

A doua categorie de spirite ale naturii se opune Planului lui Dumnezeu. Spiritele naturii din această categorie s-au aliat cu îngerii din ierarhia Fiilor întunericului; ele sunt spirite întunecate ale naturii. În limba ființelor din lumea eterică sunt denumite Lorehh. Și ființele naturii din categoria Lorehh se manifestă în trupuri de formă umanoidă.

În fine, a treia mare categorie este formată din Lorehh-Ashpan, spiritele reîntoarse ale naturii. La fel ca Dree-Ashpan, spirite ale naturii din această categorie și-au pierdut trupul de formă umanoidă.

Din cele trei categorii de spirite ale naturii, doar prima categorie, care respectă Legile lui Dumnezeu, are atribuții în ceea ce privește natura. Celelalte două categorii au fost "concediate" chiar în momentul răzvrătirii; ele nu mai au nici un fel de atribuții în ceea ce privește cosmosul.

Nimic din ceea ce se petrece în vastul domeniu al naturii, nu ar putea exista fără activitatea, invizibilă pentru oameni, a spiritelor naturii care respectă Legile lui Dumnezeu. Numai datorită acțiunii specifice a spiritelor naturii, globul terestru este o planetă locuibilă și locuită.

Dacă am spune că plantele cresc și se dezvoltă în lumea materială numai datorită acțiunii spiritelor naturii, care mai întâi le elaborează energetic în lumea eterică, iar apoi le manifestă în lumea materială, probabil că ar fi prea mult pentru concepția naturaliștilor materialişti moderni. Procesul apariției vegetației în lumea materială implică multe forțe cosmice și, mai ales, implică o amplă activitate a spiritelor naturii care respectă Legile lui Dumnezeu - singurele active în ceea ce privește natura.

Pentru a răsări un simplu fir de iarbă, fir care dispare în momentul în care este călcat de o ființă, în lumea eterică se desfășoară o activitate mai intensă decât în orice uzină din lumea materială. Natura, cu tot ce cuprinde ea, este o imensă uzină vie, în care lucrează miliarde de lucrători neștiuți - spirite luminoase ale naturii. Știința actuală își face iluzii atunci când consideră că munții sunt simple îngrămădiri de bolovani, că apa curgătoare este doar o stare a materiei sau că șesurile și câmpiile sunt funduri ale mărilor de odinioară.

Toate elementele ce formează natura au în spate milioane și milioane de spirite ale naturii, care le formează, le mențin, le ocrotesc și, mai ales, se exprimă prin și în ele. Dacă nu ar exista spiritele naturii, nu ar exista viața minerală sau vegetală, iar pământul ar fi sterp și gol. Totul ar rămâne la nivelul infraeteric, iar pământul ar semăna cu planeta Marte sau cu oricare altă planetă a sistemului solar. Pământul, ca purtător al vieții, este un ecosistem complex, care necesită activitatea a miliarde de ființe specializate, iar în acest context ideea promovată adesea în ziua de astăzi, după care viața pe planeta albastră ar fi rezultatul fructificării unei șanse dintr-un miliard, este nu numai ilogică, ci și imposibilă.

Cândva, oamenii erau în relații foarte apropiate cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, după cum erau în relații foarte apropiate cu spiritele bune ale naturii. În timpurile străvechi, cele trei mari categorii de cetățeni ai cosmosului - ființele îngerești, oamenii și spiritele naturii - conviețuiau în cosmosul spiritual, creație a lui Dumnezeu, și participau, fiecare în măsura posibilităților și a menirii lor, la buna desfășurare a existenței. A venit însă momentul în care oamenii s-au afundat în lumea materială, uitând de originea lor spirituală. În măsura în care au uitat de ei înșiși, oamenii au uitat de Dumnezeu, de lumea spirituală care este patria lor, de ființele îngerești și de bunii lor prieteni, spiritele naturii. Totuși, Dumnezeu, lumea spirituală, ființele îngerești și spiritele naturii n-au uitat de

oameni și încearcă să-i ajute în toate momentele existenței lor în lumea materială. Deși, cândva, erau buni prieteni cu spiritele naturii, le vedeau chiar și cu ochii fizici și le înțelegeau misiunea, oamenii s-au cufundat într-o totală amnezie. În schimb, spiritele naturii sunt mereu la datorie, facilitând existența umană în lumea materială. Fără activitatea lor neîncetată, laborioasă și tenace, natura s-ar fi topit ca o bucată de gheață sub razele arzătoare ale soarelui la amiază.

Activitatea de bază a spiritelor naturii a fost și este, acum și întotdeauna, îngrijirea a tot ce înseamnă natură: pământul ca planetă, solul, munții, pădurile, iarba, florile, râurile, izvoarele, lacurile și fluviile, aerul, norii sau activitatea focului. Față de epocile străvechi, în care oamenii încă erau în armonie cu natura și cu tot ce există, astăzi lucrurile s-au schimbat. Pe acest fundal, activitatea spiritelor naturii a cunoscut o modificare semnificativă; datorită schimbărilor aduse de activitatea omenească ecosistemului terestru, în afara atribuțiilor lor specifice, spiritele naturii încearcă să formeze noi punți de legătură între oameni și mediul natural și să facă posibilă existența oamenilor în marele sistem al lumii materiale. În prezent, datorită faptului că oamenii nu mai vibrează în consonanță cu mediul, nici un element al naturii nu mai este în armonie cu ei: nici formele de relief, nici vegetația.

Oricât ar fi oamenii îndrăgostiți de natură, oricât ar căuta un loc liniștit de unde să poată admira în voie o cascadă, un pârâu sau un vârf singuratic de munte, natura a devenit nocivă în raport cu structura aurică umană. Și, de departe, cele mai nocive sunt locurile cele mai pitorești, cele mai "sălbatic", cele mai pure, prin care rar trece picior de ființă omenească.

Orice structură vie emite și recepționează substanță, energie și informație. Natura întreagă, munții, apele curgătoare, lacurile, copacii, văile au, fiecare, propria lor vibrație energetico-informațională; frecvența vibratorie a naturii este atât de înaltă în comparație cu auzul uman încercate de noxe

negative, încât apare la un moment dat o incompatibilitate între ele. Oamenii au devenit astăzi atât de “virusați” energeticoinformațional încât, în mod firesc, potrivit legilor naturii, ar trebui să fie bulversați auric la contactul cu elementele naturii.

Nu se întâmplă așa ceva datorită faptului, poate uimitor, că spiritele naturii au grijă ca oamenii să nu pățească ceva atunci când se află în mijlocul naturii. Prin capacitățile lor specifice, spiritele naturii reglează structura energeticoinformațională a lumii vii, a vegetației în primul rând, pentru ca oamenii să nu fie afectați auric la contactul cu ea.

Ceea ce se întâmplă este straniu și aproape neverosimil. Atunci când oamenii se află în mijlocul naturii, spiritele naturii armonizează permanent vibrația energetică a elementelor din mediu cu vibrația energetică a aerei oamenilor. Acest fapt se petrece în cazul fiecărui individ în parte, secundă de secundă.

Dacă spiritele naturii și Îngerii Veghetori personali n-ar pregăti terenul înaintea activităților curente ale fiecărui om în parte, potrivit dorințelor sau nevoilor acestuia, haosul și moartea s-ar înstăpâni peste lumea materială. Tocmai pentru a preîntâmpina astfel de evenimente, ființele protectoare iau o serie de măsuri profilactice.

Astfel, înainte ca un om să înceapă o activitate sau o acțiune ce presupune o călătorie - de exemplu, o călătorie de afaceri sau de plăcere în afara habitatului cu care este, oarecum, în armonie -, cu trei zile înainte, Îngerii Veghetori și spiritele naturii pregătesc terenul. Ei se deplasează pe același traseu pe care va merge omul și armonizează structura sa energeticoinformațională cu cea a mediului înconjurător. În lumea eterică se spune că ființele protectoare merg înaintea omului cu “de 30 de ori 30 de pași”.

Această măsură profilactică se aplică la toți oamenii, fără excepție; în caz contrar oamenii ar fi afectați auric. Faptul că ființele protectoare care se manifestă la nivelul palierului eteric cunosc ce va face omul cu trei zile înainte ține de un mare

mister al cosmosului spiritual; acest mister are la bază un decalaj spațio-temporal dintre lumea materială și palierul cuantic eterică.

Cu toate că această procedură se aplică la toți oamenii, pot apărea, uneori, accidente. Indiferent de eforturile ființelor protectoare, datorită liberului arbitru și, mai ales, datorită încăpățânării, un om poate dori cu tot dinadinsul să meargă într-un anumit loc - cu toate că, undeva în adâncul sufletului său, simțea pericolul. În cazul în care locul ales pentru desfășurarea unei activități nu este benefic și nu poate fi armonizat cu structura sa energetico-informațională, omul poate fi avertizat în vis.

Din acest motiv, cel mai adesea, mulți oameni, înainte de a pleca într-o călătorie, chiar în noaptea premergătoare, visează că au și ajuns la destinație sau, dimpotrivă, visează că vor avea probleme pe drum. De fapt, oamenii sunt înștiințați fie de faptul că “terenul” este curat - cu alte cuvinte, că nu vor avea probleme pe parcursul deplasării -, fie că trebuie să manifeste o vigilență sporită, datorită faptului că terenul este “accidentat”; cu alte cuvinte, că pot apărea zone încărcate cu noxe, care, intrând în disonanță cu aura omului, pot predispuce la accidente ori la evenimente neplăcute.

Dintre toate formele de relief, câmpia are rezonanța energetico-informațională cea mai joasă. Fiind elementul natural situat la cea mai mică altitudine, câmpiile se încarcă mereu cu noxe aurice provenite de la oameni, ajungând uneori să se comporte ca o oglindă și să reflecte razele solare. Noxele provenite de la oameni formează, adesea, o pâclă deasă ce adastă mult timp la suprafața câmpiilor. Uneori, pâcla formată din noxele provenite de la oameni este atât de compactă încât, la nivelul eteric sau infraeteric, împiedică lumina să pătrundă în sol. Factorii poluanți rezultați din activitatea umană, în special cei proveniți de la marile fabrici, infestază câmpiile, care nu mai produc roade în cantități îndestulătoare.

Pe timpul iernii, activitatea spiritelor naturii este redusă, astfel că influențele dăunătoare asupra mediului se răsfâng cu putere asupra oamenilor. Pe timpul iernii, când natura este în adormire, influențele dăunătoare au o acțiune puternică asupra aurei umane, în special asupra plaselor aurice ce separă corpurile auri, producând bronșite, răceli și gripe. În schimb, pe timpul verii, activitatea spiritelor naturii este laborioasă. Dacă, pe timpul iernii, nu se mai observă structurile aurice ale vegetației, pe timpul verii, sub acțiunea spiritelor naturii, câmpiile “explodează” într-un proces de creștere și de maturizare.

Plantele au nu doar un corp eteric, ci și ceva ce s-ar putea numi corp emoțional-astral. Acest corp emoțional-astral este cel ce conferă plantelor o sensibilitate specifică. Totuși, corpul emoțional-astral al plantelor nu se aseamănă cu cel uman. El este doar un corp auric, cu anumite caracteristici, care intră în rezonanță cu aura umană și o influențează. Aura unui om care merge în natură, la iarbă verde, este influențată de corpurile emoțional-astrale ale plantelor din jur. Aflat la “iarbă verde”, corpul emoțional al omului capătă o nuanță verzuie, iar corpul astral una albăstruie, asemănătoare cerului senin.

Muntele este însă mult mai complex decât câmpia. Dacă șesul nu are o acțiune deosebit de intensă asupra aurei umane, nu același lucru se poate spune despre munți. Dacă la o câmpie de întindere mică sunt suficiente doar câteva spirite ale naturii pentru a o menține în stare de funcțiune, un munte - mai precis, un versant - poate avea cel puțin 400 de lucrători harnici, care se ocupă de buna funcționare a tuturor aspectelor sale.

La nivelul eteric corespunzător unui munte este întotdeauna o mare forfotă: spiritele naturii lucrează neîncetat, neobosit, invizibil pentru oameni, asigurând funcționarea ireproșabilă a imensului ecosistem. Din punct de vedere auric, muntele este mult mai periculos pentru oameni decât câmpia. Un versant de munte are propriul său corp emoțional-astral,

mult mai puternic decât cel al câmpiei. Intrând în aura unui munte, oamenii ar fi bulversați auric foarte rapid fără acțiunea benefică a spiritelor naturii. În momentul în care o singură persoană se aventurează pe un versant, este imediat dublată de unul sau de mai multe spirite ale naturii - uneori pot fi numărate 20 de spirite ale naturii pentru un singur om - care armonizează aura omului cu cea a muntelui. Când pătrunde în aura muntelui, omul este rapid învăluit într-o păclă deasă de culoare verde sau albastră, plăcut mirositoare, iar corpul său emoțional se colorează corespunzător.

Desigur, poate fi stânjenitor pentru om să afle, bunăoară, că în momentul în care străbate potecile umbroase ale unui versant, fluierând vesel printe copaci, în jurul său este o mare forfotă: spirite ale naturii care vin și pleacă foarte rapid sau Îngeri Veghetori care îl protejează auric. Ce să mai vorbim despre cei ce aduc stricăciuni ecosistemului terestru, rupând sau tăind copaci ori, cu atât mai grav, incendiind pădurea.

Chiar dacă cititorii pot fi uimiți de acest fapt, ar trebui întrebați amatorii de drumeții sau alpiniștii cu privire la impresiile pe care le înceacă în voiajurile lor. Astfel, la alpiniști sau la salvamontiști, oameni care trăiesc în acord cu mama natură, se realizează o simbioză între aura lor și aura muntelui.

Uneori, la contactul unor astfel de oameni cu aura unui munte se produce un fenomen puțin cunoscut: corpul astral al oamenilor este pătruns de formațiuni energetice ce provin din aura muntelui. Când această simbioză este profundă, se petrece un alt fenomen uimitor: oamenii încep, instinctiv, să înțeleagă muntele. Pur și simplu, muntele vorbește cu o voce foarte caldă și învăluitoare, iar în acest caz "a vorbi" nu trebuie luat în sensul metaforic sau poetic, ci în sensul cel mai concret cu putință. Munții - în fapt, spiritele conducătoare ale munților -, la fel ca și apele, pădurile sau văile, au o înțelepciune foarte profundă, care poate fi înțeleasă doar de oamenii care funcționează pe aceeași lungime de undă.

Astăzi, datorită acumulării noxelor aurice, oamenii nu mai pot înțelege limbajul spiritelor care conduc natura. În vechime, când simbioza dintre oameni și natură era profundă, strămoșii noștri erau bine informați cu privire la cea ce se întâmpla în jurul lor, chiar și la nivel invizibil, și acționau în consecință. Înțelepciunea oamenilor din vechime era mult mai profundă decât credem noi astăzi, fiind, oarecum, împrumutată sau reflectată din mediul înconjurător. În schimb, oamenii din zilele noastre nu mai înțeleg natura, fiind acoperiți de noxe energetico-informaționale; ei nu mai sunt capabili să înțeleagă nici măcar producțiile literare ale strămoșilor - basme, legende, snoave, doine, balade, strigături. Oamenii moderni nu mai pot pricepe nici faptul, destul de banal, că multe dintre evenimentele descrise în vechile producții literare nu se raportează la lumea materială, ci la un domeniu al cosmosului spiritual populat de spirite ale naturii denumite spiriduși, zâne și zâni, zmei, mume ale pădurii, nimfe, gnomi, salamandre, Sfarmă-Piatră, Strâmbă Lemne, Statu-Palmă-Barbă-Cot, Gerilă, Ochilă, Păsări-Lăți-Lungilă, Setilă, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana), Făt Frumos etc.

La rândul lor, apele curgătoare, mai ales cele nepoluate, au un efect benefic asupra oamenilor. Apele curgătoare emit un abur energetic frumos colorat și plăcut mirositor, ce se propagă concentric până la o distanță apreciabilă. Cel mai important efect al apelor curgătoare asupra oamenilor se poate remarca la chakre. Oamenii care locuiesc lângă apele curgătoare au chakrele mai luminoase.

Din miile de stropi strălucitori ai aurelor apelor curgătoare se întrupează, la nivelul eteric, zeci de făpturi diafane, feminine - spirite ale naturii de apă, de o mare frumusețe, care se manifestă aproape copilărește: strigă, se rotesc în aer, râd în hohote precum copiii. Ele încearcă uneori să vorbească cu oamenii. De multe ori, oamenii aflați în vacanță la malul apelor curgătoare sunt influențați de spiritele

naturii de apă, mai ales în somn. După un sejur petrecut la marginea apelor curgătoare, oamenii se întorc acasă odihniți și cu poftă de viață. Totuși, oamenii al căror suflet este negativist, nu simt nici un fel de influență benefică.

În marea majoritate a cazurilor, noxele aurice se depun pe corpul sufletesc și pe corpul eteric al oamenilor. De acolo, ele se propagă pe pereții luminoși ai chakrelor, pe petale, formând o membrană energetică întunecată. Noxele energetice, ce se aștern în straturi succesive pe suprafața petalelor chakrelor, sunt topite de acțiunea aburului energetic emis de apele curgătoare.

Pădurile sunt alte elemente ale naturii cu o influență aurică benefică asupra oamenilor. Și pădurile, la fel ca și celelalte elemente ale naturii, sunt conduse de spirite ale naturii. Dacă, în celelalte elemente ale naturii, mai ales în munți, spiritele naturii au forme preponderent masculine, în păduri, la fel ca în apropierea apelor, spiritele naturii au forme preponderent feminine, de o mare frumusețe și gingășie. Astfel, dacă s-ar alege printr-un vot unanim cea mai frumoasă femeie care există în lumea materială, tot nu ar putea ajunge la frumusețea unui spirit conducător al unei păduri - denumit Doamna Pădurii. Doamna Pădurii este ceea ce tradiția populară desemnează prin termenul de Zână, iar expresia abia poate reda înfățișarea perfectă a unei asemenea făpturi. Domna Pădurii este însoțită permanent de un alai strălucitor de făpturi de o mare gingășie, zâne ale pădurii, care se manifestă exuberant, prin râsete, cântece și giumbușlucuri.

Toți oamenii care trec ocazional printr-o pădure, în drumeție sau în excursie, sunt "atinși" în spate, în regiunea umărului stâng, la nivelul corpului sufletului și corpului eteric, de o dără de lumină - ca o rază laser mai groasă - ce provine de la Doamna Pădurii și de la alaiul ei zgomotos și exuberant. Raza de lumină ce provine de la Doamna Pădurii și de la întreaga pădure, pătrunde în spate, la nivelul omoplatului, chiar

lângă umăr, se amestecă cu aura umană și se scurge în pământ. Când dâra de lumină pătrunde în sol, se aude o sfârâitură, semn că noxele aurice sunt, în bună măsură, eliminate, iar aura este mai curată. La nivelul corpului sufletului, în regiunea pieptului, există două pete întunecate, formate din noxe, pe care oamenii le amplifică mereu. Aceste noxe sunt rezultatul acumulării a două sentimente umane distructive: sentimentul de culpabilitate și sentimentul că nu te iubește nimeni. Prin acțiunea Doamnei Pădurii, cele două pete de la nivelul corpului sufletului sunt dizolvate treptat, iar oamenii se simt ușurați. Pădurea are efecte benefice și asupra celor bolnavi de inimă, asupra celor cu afecțiuni pulmonare, precum și asupra celor nevrotici.

Solul lumii materiale este în conexiune directă cu oamenii și cu evenimentele ce s-au succedat pe suprafața sa. Calitatea solului poate fi măsurată auric pe o scală, începând de la solul gras, bun pentru agricultură, până la solul nisipos. La capătul superior al scalei se află terenurile folosite pentru agricultură, iar la celălalt capăt se află deșerturile. Calitatea solului este sub influența directă a spiritelor naturii de pământ.

În momentul în care noxele rezultate din activitatea umană determină solul să-și piardă caracteristicile, spiritele naturii nu se mai pot exprima corespunzător; în acest mod, datorită acțiunilor distructive ale oamenilor, solul își pierde caracteristicile inițiale, devenind cu timpul nisip.

Geografia terestră poate fi interpretată așadar în funcție de mulți factori și nu doar în funcție de caracteristicile fizico-chimice ale solului. Pe solul gras, bun pentru agricultură, au trăit cândva oameni buni, curați la suflet (la fel ca și în regiunile împădurite, cu vegetație abundentă). Solul gras reflectă un trecut în care s-au succedat oameni și evenimente pozitive -solul fiind oglinda cristalizată a trecutului. Solul gras curăță structura aurică umană - în special, corpul emoțional și corpul astral. Oamenii care trăiesc pe acest tip de sol sunt

robuști, buni la suflet și cu putere de muncă. Țăranul legat de glia sa, de ogorul care-i oferă cele necesare traiului zilnic, este un exemplu elocvent pentru ce înseamnă acțiunea solului gras asupra aurei umane.

La polul opus al scalei se află locurile sterpe, care nu pot produce nimic, indiferent ce metodă modernă de agricultură s-ar folosi. De regulă, în locurile în care s-au desfășurat cândva războaie, crime și vărsări de sânge, solul este arid. În această categorie intră locurile în care se află mult nisip: plajele și deșerturile. Având în vedere atracția plajelor și a litoralurilor, atât de căutate pe timp de vară, nisipul pare la prima vedere benefic aurei umane. De fapt, nisipul are caracteristica prin excelență benefică de a asigura scurgerea noxelor acumulate. Totuși, nisipul nu curăță decât corpul mental, terenul de acțiune predilect al ființelor luciferice, ceea ce crează o senzație de relaxare. În schimb, nisipul afectează atât corpul eteric, cât și corpul spiritual. Combinat însă cu acțiunea mării, nisipul are efecte curative. În schimb, deșerturile au efecte catastrofale pentru structura aurei umane. Oamenii care trăiesc mult timp în locuri nisipoase, în apropierea deșertului, se află sub mrejele ființelor luciferice; ei devin treptat ateți, cruzi și, datorită slabei potențe sexuale generată de diminuarea caracteristicilor vitale ale corpului eteric, perverși.

O consecință deloc negliabilă a moștenirii aurice deficitare este faptul că, actualmente, pământul este atât de încărcat de noxe, încât schimbul energetic dintre oameni și pământ nu mai funcționează corespunzător. Cele mai ample schimburi energetice dintre aura oamenilor și pământ au loc dimineața și seara. Dimineața și seara, prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor și din podul palmelor, oamenii ar trebui să elimine noxele aurice.

Datorită faptului că trupul omului și sistemul său auric nu mai vibrează în consonanță cu natura, procesul se desfășoară anevoios.

☞ Influența mediului artificial ☞

Evident, nu doar natura intră în conexiune aurică cu aura oamenilor, ci și mediul artificial din aglomerările urbane denumite orașe sau sate, unde tot mai mulți oameni își desfășoară existența.

Un loc dintr-o aglomerare urbană denumită oraș este, din punct de vedere auric, rezultatul tuturor ființelor umane care trăiesc acolo și ... încă ceva în plus. Rezultanta vibratorie a unui loc are caracteristici proprii, în funcție de luminozitate, culoare, miros și sunet. Există o relație de influențare de tip feedback - conexiune aurică cu dublu sens - între structura aurică a oamenilor și structura aurică a unui loc; oamenii influențează locul, iar locul influențează oamenii.

Rezonanța locului de naștere, a locului “natal”, este prima influență aurică ce se așterne peste structura aurică a unui om. De obicei, influența locului natal se depune, la nivelul corpului sufletului, de la gleznele picioarelor până la genunchi, ca un strat auric cu o grosime de aproximativ doi centimetri. Există, astfel, o diferență între culoarea corpului sufletului în zona picioarelor și culoarea corpului sufletului în restului trupului.

Un alt loc ce influențează puternic structura aurică a unui om este locul de muncă. Locul de muncă, în afara mijlocului de întreținere financiară pentru orice ființă umană, este un loc în care se acumulează adesea bolile karmice. Nivelul energetic al unui loc de muncă este dat de rezultanta energetică a tuturor membrilor care lucrează acolo. Fiecare persoană care lucrează într-un loc de muncă influențează energetico-informațional mediul și pe semenii săi și este influențată, la rândul ei, de toți ceilalți. Relațiile de invidie sau de ură între membrii unui loc de muncă au repercusiuni asupra mediului, asupra fiecărui membru și, în consecință, asupra afacerilor propriu-zise. De exemplu, dacă într-un loc de muncă cineva dorește să devină

șef prin mijloace frauduloase - de exemplu, cu ajutorul intrigilor -, corpul său sufletește se colorează cu o pâclă violetă întunecată în regiunea capului. Dacă unul dintre membrii locului de muncă vrea să-i manipuleze pe ceilalți într-un scop anume, va căpăta o luminozitate de culoare roșie murdară în regiunea inimii. Dacă unul dintre membrii colectivului dorește altuia răul fizic, se acoperă cu o energie neagră în regiunea ombilicului. Dacă unul dintre membrii colectivului de muncă, datorită poziției ierarhice pe care o ocupă, dorește să profite sexual de o colegă, fără a manifesta dragoste pentru ea, ci doar din ambiția tâmpă de a se lăuda cu evenimentul, coapsele și șoldurile i se acoperă cu o energie de culoare maron. Dacă cineva activează mult timp într-un loc de muncă murdărit auric de invidie, promiscuitate sau ură, chiar dacă nu s-a implicat în intrigile celorlalți, se acoperă, la rândul său, la nivelul corpului sufletului cu o energie de culoare corespunzătoare și, pe deasupra, capătă subit dureri în locurile sensibile.

Orașele sunt cele mai mari acumulări de noxe negative în care poate pătrunde omul. Mediul marilor orașe a devenit extrem de dăunător pentru aura omului. De departe, cele mai dăunătoare elemente create de oameni sunt acele invenții moderne - fabricile -, care au efecte devastatoare asupra structurii aurice a oamenilor. Marile fabrici și, în special, aglomerările industriale sunt adevărate focare de infecție pentru aura umană - fabricile sunt locuri unde se poate muri încet, dar sigur. Din punctul de vedere al efectului dăunător, spiritele naturii afirmă că noxele emenate de fabrici se aseamănă cu produsul auric rezultat în urma unor operațiuni magice de mare amploare, realizate în trecut de ființele luciferice cu scopul de a sparge palierele cuantice.

Noxele emenate de fabrici - mai ales de acele fabrici care produc reziduuri chimice - au drept efect imediat intoxicarea trupurilor, dar și mutilarea corpurilor aurice, cu efecte devastatoare de-a lungul unei perioade îndelungate. Trupul

material al unui om suferă acțiunea directă a reziduurilor poluante, suferind un proces acut de îmbătrânire. Treptat, corpul fizic își pierde strălucirea firească, iar unele zone par a se estompa progresiv, semn că suportul eteric al țesuturilor este pe cale de a se descompune.

După mulți ani petrecuți într-un mediu toxic, de exemplu în cazul vopsitorilor sau turnătorilor, trupul material al unui om pare a se eroda într-un mod greu de înțeles. Într-un fel, corpul fizic pare să “urle”, emițând un sunet foarte jos. La rândul ei, aura suferă un proces accentuat de dezintegrare. Privite după apusul Soarelui, corpurile auri par a se decala în ceea ce privește poziția în jurul liniei divine. În astfel de cazuri, care nu se mai întâlnesc decât la persoanele care consumă droguri, se poate remarca un fenomen uimitor: corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh, care la omul obișnuit stau aliniate în jurul liniei divine, își modifică poziția. Un astfel de om se prezintă ca și cum ar avea mai multe fețe, mai multe mâini, mai multe picioare. Fiecare corp interior, care reproduce într-o oarecare măsură structura corpului material, se manifestă ori în stânga ori în dreapta, ori în spate ori mult în față, astfel că omul pare un monstru.

La persoanele care consumă droguri, corpurile interioare, nu numai că sunt decalate din poziția lor firească, dar “sparg” palierele cuantice în care “plutesc”, producând o puternică perturbare a structurii aurice. Mai mult decât atât, sub influența drogurilor, corpurile interioare devin conștiente înainte de vreme, fără însă a înțelege ceea ce întâmplă. Cum, pe de-o parte corpurile aurice nu sunt suficient maturizate, iar pe de altă parte palierele cuantice suferă o puternică distorsiune, ceea ce observă cei care consumă droguri este alterat.

Cel mai grav lucru la cei care consumă droguri este însă faptul că structurile aurice interioare - corpul sufletesc și corpul eteric - intră în contact direct cu ființele Ashpan, ceea ce este o adevărată catastrofă. În acest caz, ființele Ashpan se manifestă

direct, prin posedare, răstimp în care omul poate vorbi “în limbi”, în funcție de dialectul ființei Ashpan cu care a intrat în contact sau poate săvârși acte necugetate grave.

Treptat, în urma unei cure de dezintoxicare, corpurile aurice interioare ale celor care au consumat droguri revin la starea inițială, apoi se calează în palierele lor cuantice. Rămân însă mari sechele la nivelul corpului eteric, care se concretizează mai târziu în boli grave ale corpului material.



TRĂSNET ÎNTRE DOUĂ INIMI

☞ Conexiuni trupești și aurice ☜

Nu numai mediul natural sau artificial influențează oamenii; oamenii sunt, ei înșiși, focare de influență în cadrul relațiilor interumane. De-a lungul existenței cotidiene, între oameni se realizează ample conexiuni trupești și aurice.

Cel mai elementar tip de conexiune între doi oameni este cel care se stabilește la nivelul primar al existenței: trupul fizic. Trupul fizic, care este energie condensată sau cristalizată, este elementul fundamental prin care omul se manifestă în lumea materială și, în consecință, poate fi influențat cel mai ușor.

Conexiunile energetice care se stabilesc între trupurile oamenilor reprezintă primul palier al conexiunilor dintre două ființe vii. Aici nu este vorba despre conexiunile dintre două aure, ci doar despre conexiunile ce se formează între două trupuri materiale.

Conexiunile trupești se manifestă prin luminozitate, culoare, sunet și miros. Aceste conexiuni se formează în urma apropierii trupești dintre două persoane. Factorii care influențează cel mai pregnant trupul material sunt cei ce țin de comoditate, de alimentație și de sexualitate. Conexiunile ce privesc existența primară a trupului se formează în urma unei “judecăți” specifice ce aparține trupului ca substrat material al existenței, în funcție de un considerent ce poate fi tradus prin senzația brută de plăcere sau de neplăcere.

De aceea, conexiunile ce privesc existența primară a trupului material pot fi împărțite în două categorii: neplăcute și plăcute.

Conexiunile neplăcute ce privesc existența primară a trupului, de exemplu lipsa comodității, activitatea într-un mediu de muncă ostil sau într-un colectiv neagreat generează, la nivelul structurii materiale a trupului, o reacție de tip “arici”, ce se manifestă prin mii și mii de ace energetice ascuțite, ce par a fi orientate spre interiorul trupului, spre spirit. Reacția de tip “arici” apare și în cazul în care un om se simte prost în compania altui om - de exemplu, în compania unui om al cărui trup miroase urât sau a unui om care, prin prezența sa, generează angoasă sau frică. S-ar putea spune că în acele momente, trupul se strânge în sine, celulă cu celulă, formând o rețea luminoasă de ace energetice subțiri îndreptate spre interior, ca și cum s-ar împotrivi elementului decizional, spiritul, cerându-i imperios să plece de acolo. Mulți oameni, cel puțin o dată în viață, au resimțit senzația neplăcută, ca și cum ar fi fost săgetați de mii de ace. Această senzație apare și în cazul în care comoditatea trupului nu este asigurată - de la acel obicei de a sta picior peste picior, la desfășurarea unei activități într-un mediu neprielnic sau într-o poziție incomodă.

În schimb, conexiunile trupești plăcute produc o adevărată desfătare, fie că este vorba de cauze ce țin de comoditate, de locul de muncă, de alimentație sau de sexualitate. În aceste cazuri, la nivelul organelor trupești - aparatul digestiv, aparatul muscular sau aparatul sexual - se manifestă câmpuri de energie ce emit luminozități, culori, sunete și mirosuri agreabile. Aceste câmpuri reflectă dorințele la nivelul trupesc. Ele constituie temelia visurilor sau aspirațiilor pe care le manifestă un om la nivel trupesc.

De exemplu, când omul vine acasă și simte mirosul mâncării favorite, câmpul ce învăluie aparatul digestiv dobândește o luminozitate plăcută. Asemănător, când un bărbat

observă pe stradă o femeie care-i place, câmpul dorințelor din jurul organului fizic al sexului dobândește o strălucire intensă, care se manifestă sub forma senzației de căldură.

Dincolo de nivelul trupului fizic, la nivelul aurelor oamenilor se înfiripă conexiuni directe, formate din cordoane de lumină. Acestea reprezintă al doilea tip de conexiuni care se stabilesc în cadrul relațiilor dintre oameni; ele constituie conexiunile aurice propriu-zise. Conexiunile aurice propriu-zise se prezintă ca niște cordoane de diferite grosimi, care se înfiripă între structurile aurice corespondente; ele apar ca niște fire luminoase, compacte, de diferite grosimi, ce leagă o persoană de alta. Conexiunile aurice pot fi caracterizate prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime.

Conexiunile aurice de forma unor cordoane luminoase se înfiripă doar între structurile aurice corespondente. Există două tipuri de conexiuni aurice. Primul tip se înfiripă între corpurile interioare ale auri - între sufletele, corpurile duh sau spiritele a două persoane. Al doilea tip se înfiripă între corpurile exterioare ale auri - între corpurile emoționale, între corpurile astrale, între corpurile mentale sau între corpurile spirituale. Conexiunile aurice se stabilesc și între chakre. Este interesant de remarcat faptul că, seara, după apusul Soarelui, cordoanele energetice luminoase își modifică aspectul, fiind vizibile ca niște benzi energetice formate din mii și mii de stropi fini.

Cordoanele luminoase care se stabilesc între corpurile duh a doi oameni indică faptul că oamenii respectivi se cunosc de mai multe încarnări și că sunt, ca nivel evolutiv, oarecum apropiați, fiind întrucâtva "vecini" în lumea de dincolo. Cordoanele de lumină care se stabilesc între sufletele (este vorba despre corpul sufletului) a doi oameni indică faptul că acești oameni se cunosc de cel puțin două încarnări. În schimb, cordoanele de lumină ce se formează între corpurile aurice exterioare - emoțional, astral, mental intelectual sau spiritual - indică faptul că oamenii se cunosc doar din prezenta încarnare.

Conexiunile dintre corpurile duh ale oamenilor se realizează prin cordoane energetice ce au la bază sunetul; de altfel, corpul duh se manifestă prin sunet. La nivelul cuantic al corpului duh, sunetul se manifestă și ca efect luminos, dar și ca miros. În schimb, conexiunile dintre sufletele oamenilor au drept caracteristică principală mirosul; aceste conexiuni se manifestă și ca efect luminos, dar și ca efect sonor. La rândul lor, conexiunile luminoase pure se realizează numai la nivelul corpurilor aurei exterioare.

Fiecare dintre structurile ființei omului are așadar toate caracteristicile: luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime. Totuși, în funcție de nivelul său cuantic, fiecare dintre ele manifestă preponderent doar una din aceste caracteristici. Astfel, nivelul cuantic al corpul duh este nivelul de manifestare al sunetului. Fără nici o îndoială, corpul duh are și celelalte caracteristici, adică culoare, luminozitate, miros sau vechime, dar la acest nivel cuantic celelalte caracteristici se nasc din manifestarea sunetului. În schimb, la nivelul sufletului - la nivelul corpului sufletului - elementul definitoriu este mirosul. Sufletul are și el un anumit sunet, o anumită luminozitate și o anumită culoare, dar elementul de bază al palierului cuantic respectiv este mirosul.

Spre deosebire de celelalte paliere cuantice, la nivelul aurei exterioare - corpul emoțional, astral, mental etc - elementul definitoriu este lumina și, mai ales, culoarea. Culoarea este o modulație a luminii. Desigur, corpurile aurei exterioare au, fiecare, un sunet și un miros anumit, însă la temelia manifestării lor stă lumina și culoarea.

Mulți clarvăzători observă conexiunile luminoase dintre structurile aurei exterioare și au impresia că sunt singurele posibile. Cu toate acestea, aceste conexiuni sunt cele mai joase forme de manifestare; ele sunt manifestările dorințelor, emoțiilor și gândurilor. Toate conexiunile luminoase dintre structurile aurei exterioare (corpul emoțional, astral, mental

etc.) denotă relații de interes ori relații bazate pe stări afective: respect, frică, angoasă, comoditate sau dorința de a obține anumite avantaje materiale.

Fiecare tip de cordon luminos ce se formează între corpurile auri externe are o anumită culoare, o anumită luminozitate, o anumită formă, un anumit sunet și un anumit miros. Din punct de vedere cromatic, cordoanele luminoase pot avea o multitudine de culori, în funcție de natura relației dintre persoanele în cauză. Unele cordoane aurice sunt aurii, altele sunt închise la culoare. Din punct de vedere al mirosului, cordoanele de lumină pot avea cele mai diferite mirosuri posibile, multe dintre ele fiind întrucâtva asemănătoare cu parfumurile din lumea materială. Desigur, în cazul unor relații încordate între oameni, mirosurile sunt mai curând dezagreabile. Atunci când oamenii stau aproape unul de altul, mirosurile se amestecă, rezultând un miros comun. Din punct de vedere sonor, cordoanele aurice emit mii și mii de melodii.

Fiecare ființă omenească are propria sa melodie interioară, în funcție de starea de moment. Caracteristicile cordoanelor aurice - luminozitatea, coloritul, mirosul și sunetul - se modifică de la un moment la altul, de la o stare la alta. Fiecărei nuanțe de culoare îi corespunde un miros și un sunet specifice.

Cordoanele aurice sunt emise de oameni prin intermediul unor "porți de comunicare", care arată ca niște cornete cu diametrul de maxim un centimetru - asemănătoare cornetelor de înghețată. Ca aspect general, o poartă de comunicare este întrucâtva asemănătoare unei chakre. Porțile de comunicare se formează la interfața structurii aurice. Porțile de comunicare sunt de două feluri: de recepție și de emisie. Porțile de comunicare de emisie au forma unor mici cornete cu vârful în exterior; porțile de comunicare de recepție au forma unor mici cornete cu baza în exterior. Din porțile de comunicare se dezvoltă cordoanele luminoase.

În cazul întâlnirii a doi oameni, cordoanele aurice se formează inconștient, după o logică specifică. Întotdeauna, cordoanele aurice pornesc de la persoanele cu nivel evolutiv mai mic către persoanele cu nivel evolutiv mai mare. Ca regulă generală, cei cu nivel evolutiv mai mic au tendința de a fi primii care “explorează” aura vecinului. Oamenii cu nivelul evolutiv mai mic își formează primii porțile de comunicare din care pornesc cordoanele luminoase. Cei care au nivelul evolutiv mai mic - deci un corp duh mai slab evoluat, de exemplu culoarea roșie, portocalie sau galbenă, până la galben 5 -, sunt foarte “curioși” energetic și caută să investigheze ceea ce încă nu sunt și, deci, ceea ce încă n-au experimentat. Oamenii mai evoluți, cu un corp duh mai elevat - de exemplu, cei de la galben 6-7 în sus sau cei care au culoarea aurie sau albastră a corpului duh - nu au acest tip de curiozitate.

Procesul formării unui cordon de lumină este următorul. Aflat în fața unei persoane, necunoscute sau cunoscute, cel cu nivelul mai mic își formează instantaneu o poartă de comunicare de forma unui cornet. Această poartă se formează chiar la interfața structurii sale aurice. Poarta de comunicare de emisie, de forma unui cornet, are vârful orientat spre aura vecină. În doar câteva fracțiuni de secundă, din poarta de comunicare țâșnește o lumină-laser de forma unui cordon strălucitor. Cu viteza fulgerului, cordonul se propagă prin aer până ce se conectează la aura celeilalte persoane. Structura aurei celeilalte persoane reacționează instantaneu, formându-și o poartă de comunicare de recepție, de forma unui cornet cu baza orientată spre aura primului. Între cele două structuri aurice și între cele două porți de comunicare se formează astfel un cordon auric.

Prin intermediul energiilor modulate informațional transmise prin porțile de comunicare, fiecare om simte instinctiv adevărul despre celălalt, iar acest fapt se traduce prin sentimente difuze de bucurie, tristețe, furie, pericol, frică etc.

De fapt, cel capabil să “metabolizeze” inconștient informațiile primite și să le transforme în impresii sau intuiții neverbalizate este întotdeauna omul cu un nivel evolutiv mai înalt. Primul care emite un semnal luminos este întotdeauna persoana mai slabă din punct de vedere evolutiv, dar legăturile energetico-informaționale influențează ambii parteneri.

În general, energiile modulate informațional care se transmit între doi oameni se scurg ulterior în pământ prin intermediul chakrei de “împământare” - chakra situată sub tălpile picioarelor. În cele mai multe cazuri, persoana cea mai evoluată devine, automat, canal de împământare. Într-o relație de prietenie - cu precădere în cazul cuplurilor, în care intervin și relații sexuale - cel mai evoluat devine astfel un canal de împământare prin care o parte din noxele celui mai slab evoluat se scurg în pământ. Acesta este motivul pentru care, într-o relație de cuplu, unul dintre parteneri suferă mai mult și are sentimentul că a intrat în “jocuri” ale destinului care nu-l privesc sau pe care nu le dorește. Cel evoluat preia o parte din noxele celui mai slab și le elimină prin chakra situată sub tălpile picioarelor. Toate reziduurile rezultate din contactele interumane prin formarea corzilor de legătură se scurg în pământ prin intermediul chakrei de împământare situată sub tălpi. În cazul în care ar stoca auric, de-a lungul vieții, toate energiile modulate informațional rezultate din contactele aurice, oamenii s-ar îmbolnăvi.

Este lesne de înțeles faptul că astfel de conexiuni aurice se realizează ori de câte ori un om intră în contact auric cu altul în cazul întâlnirilor de scurtă sau de lungă durată. Astfel de întâlniri au loc ceas de ceas, zi de zi, de-a lungul întregii vieți.

De-a lungul existenței, între oameni se înfiripă o mulțime de cordoane aurice: unele durează foarte puțin, în timp ce altele sunt mai persistente. Cordoanele se formează la nivel de familie, între frate și soră, între veri, între vecini, prieteni sau colegi de muncă.

Toate cordoanele care se formează între corpurile auri exterioare - la nivel emoțional, astral și mental - au ca element definitoriu lumina și culoarea. Ele sunt bazate pe dorințe. Unele dorințe se materializează, în timp ce altele nu prind viață.

Cordoanele care se formează între corpurile auri exterioare pot fi împărțite în trei categorii: cordoane luminoase de tip fluviu, unicolore sau multicolore, care indică cu multă precizie tipul relației - de interes material, intelectual sau sexual -, cordoane luminoase de tip ace de lumină și cordoane luminoase de tip puncte de lumină.

Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt formate din linii neîntrerupte de lumină; ele se realizează între două persoane pe baza unor interese ce țin de existența cotidiană: afaceri, relații ce se stabilesc la locul de muncă, relații sexuale etc. Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt de două feluri: unicolore și multicolore. Cordoanele unicolore reprezintă dorințe nematerializate, în timp ce cordoanele multicolore reprezintă dorințe materializate parțial sau total.

Cordoanele de tip ace de lumină se manifestă în cazul relațiilor interumane situate dincolo de dorința sexuală. Acest tip de cordon luminos apare în cazul în care caracteristicile corpurilor interioare ale ambelor persoane - de exemplu, sunetul corpului duh sau mirosul sufletului -, sunt apropiate și vibrează la unison. În general, cordoanele luminoase de tip ace de lumină se întâlnesc mai ales în relațiile părinți-copii, în condițiile în care copiii nu au depășit vârsta de patru-cinci ani.

Există și persoane care emit corzi luminoase de tip ace de lumină din regiunea pieptului, dar în acest caz avem de-a face cu persoane care-și formează singure, de mai multe ori pe zi, plasele mesianice. Ele par a avea în mijlocul pieptului un soare, care emite raze formate din mii și mii de ace strălucitoare.

Cordoanele formate din puncte luminoase sunt compuse dintr-o energie intensă de forma unei pulberi foarte fine,

colorată divers. Prin aceste cordoane de lumină - care apar destul de rar - oamenii încarnați iau legătura cu persoanele decorporate sau cu ființele îngerești.

Același fenomen, dar la altă scară, este prezent la icoanele din bisericile creștine, care emit cordoane de lumină foarte ample către credincioși. Senzația rezultată din acțiunea acestui tip de cordoane luminoase poate fi comparată cu cea rezultată în urma unei îmbrățișări călduroase, a unei mângâieri tandre sau a unei strângeri de mână prietenești.

❧ **Imprintingurile aurice** ❧

De departe, cele mai profunde conexiuni aurice se formează în cadrul relațiilor de familie. Conexiunile aurice din cadrul unei familii cuprind toate acele legături energetico-informaționale care se stabilesc între membrii înrudiți prin sânge sau prin alianță. Din acest punct de vedere, cele mai importante sunt relațiile care se stabilesc între părinți și copii.

Relația părinți-copil este relația de bază în societatea actuală. Relația dintre părinți și copil începe cu mult timp înainte de nașterea copilului și se continuă pe parcursul existenței. Numai conviețuirea armonioasă între părinți și copil poate duce la formarea unei aure corespunzătoare la copil.

Înainte de formarea definitivă a embrionului, se formează primele conexiuni aurice între părinți și copil. Primele conexiuni sunt cele de sunet, care se înfiripă între corpurile duh ale părinților și copilului. Când copilul este deja în stadiul embrionar se stabilesc conexiuni aurice de miros, iar după naștere se stabilesc conexiuni aurice de culoare, la nivelul auri exterioare.

O primă analiză, din punctul de vedere al alchimiei aurice a nașterii unui copil, conduce la concluzia că nu copiii sunt influențați de părinți, ci părinții sunt influențați de copii. Desigur, această primă concluzie poate părea ciudată și, de

fapt, chiar este, dar nu este nimic în comparație cu perplexitatea care poate fi generată de a doua concluzie: nu numai că părinții sunt influențați de copii, dar copiii sunt cei care, din punct de vedere auric, blochează procesul evolutiv auric al părinților până la formarea completă a propriei lor aure. Astfel, cel puțin o perioadă de timp, un copil arată, din punctul de vedere al dinamicii aurei, cum ar fi arătat părinții dacă nu l-ar fi conceput.

Încă din perioada prenatală se produce un schimb energetic-informațional intens între corpurile duh ale mamei și ale copilului. Impulsul încarnării începe de la spiritul copilului, care-și formează încet și laborios învelișurile aurice, în conformitate cu ceea ce este el însuși, dar și în armonie cu structura energetic-informațională a mamei. Acest impuls se datorează necesității de a vibra în consonanță cu mama în momentul nașterii. Astfel, pe baza informațiilor primite de la mamă, spiritul copilului își adaptează energetic corpul duh, pentru a se putea încarna în trupul ei. Totul se realizează la nivelul cuantic al spiritului și al corpului duh, după o știință care n-are nimic terestru și în care totul este calculat, din punct de vedere energetic, până în cel mai mic detaliu. Tot acest proces uimitor și migălos durează până la încarnarea în lumea materială a copilului, adică până la nașterea propriu-zisă.

După naștere, între copil și mamă au loc conexiuni de sunet. Conexiunile de sunet provoacă anumite reacții foarte stranie între mamă și copil. Când sunt față în față, mama și copilul - mai ales când este vorba despre o fiică -, apar anumite distorsiuni la nivelul corpului sufletului, mai ales în regiunea feței. Între corpul sufletesc al mamei și al copilului apare un efect optic ciudat: cele două chipuri par să interfereze foarte rapid, de foarte multe ori. Pare că cele două persoane, ca imagine a feței întipărită la nivelul corpului sufletului, își schimbă repede locurile. Această iluzie optică este generată de conexiunea de sunet, care poate fi percepută ca un fâlfâit rapid

de aripi. Prin conexiunile de sunet se transmit stările afective și gândurile între mamă și copii. Mamele care nu și-au dorit copiii, nu sunt capabile să lege acest tip de conexiuni.

În funcție de caracteristicile cordoanelor luminoase formate în copilărie, se vor modela relațiile omului cu semenii la maturitate. Analiza cordoanelor luminoase la copii poate conduce la prognozarea tipului de caracter care se va dezvolta la maturitate. Evenimentele din copilărie, în special cele desfășurate până la vârsta de patru-cinci ani, sunt decisive pentru întreaga existență. Printre cordoanele aurice formate în copilărie există unele care reflectă o atracție sexuală inconștientă față de părintele de sex opus.

Foarte importantă, la maturitate, este alegerea partenerilor; atât a partenerului de viață - soția -, cât și a partenerilor de muncă sau de afaceri. De departe, la maturitate, cea mai importantă alegere a unui om este cea a partenerului cu care se va căsători. Din acest punct de vedere, cordoanele aurice formate în copilărie, care reflectă relațiile cu părintele de sex opus, sunt definitorii. Imaginile mentale formate în urma conexiunilor aurice din copilărie acționează ca niște imprintinguri aurice, ca niște amprente. Cercetarea cordoanelor aurice realizate în copilărie indică foarte clar faptul că bărbații se vor căsători cu acele femei care se aseamănă ca miros, sunet și culoare cu mama, iar femeile se vor căsători cu acei bărbați care se aseamănă ca miros, sunet și culoare cu tatăl.

Alegerea partenerilor la maturitate se face în funcție de trei mari sisteme de referință: sunetul, mirosul și lumina sau avatarul ei ultim, imaginea. Sunetul este principalul canal de comunicare aurică între oameni. Sunetul este specific corpului duh, iar cel care face alegerea caută instinctiv un partener cu un corp duh apropiat energetic. Mirosul ține de suflet; prin urmare, nivelul energetic al celor doi parteneri trebuie să fie apropiat pentru a coabita împreună. În sfârșit, imaginea - care este specifică trupului material, căci trupul este lumină

cristalizată - trebuie să fie în “acord” cu dorințele inconștiente și cu imprintingurile formate în copilărie. Un suflet este atras de alt suflet, datorită imprintingurilor aurice dobândite în copilărie.

Un element foarte important de luat în considerare în alegerea partenerului la maturitate este reamintirea instinctivă, printr-un flash cognitiv foarte rapid, a imaginii pe care acel om a avut-o, la pubertate sau în copilărie, în momentul primei ejaculări la bărbați sau a primului orgasm la femei. Aici nu este vorba despre prima relație sexuală cu un partener, ci despre prima ejaculare sau primul orgasm, mai mult sau mai puțin involuntare, ce au loc, foarte devreme, în copilărie.

Trebuie spus, în premieră, un fapt foarte important, care poate aduce o lumină clarificatoare asupra acestui subiect delicat: corpul astral, ca element auric, se definește complet abia în momentul primei ejaculări sau în momentul primului orgasm. Până în acel moment, nu se poate vorbi decât despre palierul cuantic astral; până la prima ejaculare, palierul cuantic astral este format dintr-un amalgam de vârtejuri energetice fără contur precis. Abia după acest eveniment se formează complet corpul astral. Prima ejaculare sau primul orgasm - chiar și cele inconștiente și involuntare - imprimă în suflet o anumită imagine. Această imagine va fi ulterior căutată cu obstinație de-a lungul vieții. Imaginea formată în copilărie se află la temelia manifestării corpului astral de-a lungul întregii existențe. Ea este “imprintingul primordial”, pe care omul dorește să o actualizeze cu orice partener.

Este important de remarcat și faptul că, la maturitate, atunci când realizează un act sexual, omul are ca model nu persoana pe care o are alături, ci imaginea primară - imprintingul primordial -, cea formată în momentul primei ejaculări sau a primului orgasm. Întrucât aceste evenimente marchează definitivarea formării corpului astral, este evident că orice repetare ulterioară a actului sexual se raportează la

imaginea formată “ab origine”. Astfel, de-a lungul existenței, un suflet este atras de acel partener care se aseamănă cu imaginea formată în momentul primei ejaculări la bărbați și a primului orgasm la femeie. În funcție de imaginea mentală primară, omul caută partenera de viață, iar acest fapt îi marchează destinul.

La orice persoană matură, în momentul ejaculării sau a orgasmului corpul conștiinței se mută pe primul nivel al corpului astral; în mod normal, fixarea corpului conștiinței pe primul nivel al corpului astral se realizează doar în momentul în care omul visează.

❧ Un tramvai numit... dorință ❧

Interesant și ilustrativ este și modul de prezentare a structurii auri umane în cazul întâlnirii dintre două persoane de sex opus.

Întâlnirile romantice dintre două persoane încep prin stabilirea unor cordoane luminoase și prin modificarea coloritului auri feței ambilor parteneri - care se traduc și printr-o luminozitate specială a fizionomiei. La primele două-trei întâlniri, corzile ce provin de la unul dintre parteneri - cel mai motivat - “asaltează” aura celuilalt partener, care, pentru câțva timp, își schimbă la rândul său coloritul la nivelul corpurilor aurice exterioare și la nivelul corpului sufletului.

În cazul în care cordoanele luminoase provenite de la nivelul corpurilor aurice exterioare ale celor doi parteneri se unesc, înseamnă că se plac în primul rând la nivelul fizic, ca imagine materială - lumină cristalizată. Acest moment este mirific: cordoanele luminoase zbârnâie prin aer, pentru a se uni undeva la mijlocul distanței dintre parteneri într-o mulțime de noduri, formând alte și alte îmbinări de diferite culori, forme geometrice, sunete și mirosuri. Sunetul atingerii dintre două corzi luminoase se aseamănă cu trăsnetul ce precede furtuna.

Din acest punct inedit de vedere, expresia “trăsnet între două inimi” poate fi mai mult decât un titlu de telenovelă; el exprimă un adevăr incontestabil.

În cazul întâlnirii între două persoane de sex opus se produce, deseori, un incident neplăcut. Acest incident se datorează aceluși partener care are la activ mai multe eșecuri în dragoste. Un exemplu banal poate fi elocvent. Să convenim că partenerul care are cele mai multe eșecuri în dragoste este o femeie. Și la această femeie - la fel ca la multe altele -, imaginea mentală deja formată, ca imprinting fundamental al corpului astral, cristalizată în timpul primului orgasm ce a avut loc cu mult timp în urmă, să nu se potrivească cu imaginea fizică a bărbatului din fața ei. După o scurtă clipă de “visare”, în care corpul conștiinței se mută automat la nivelul corpului astral, femeia poate lua decizia instinctivă de a respinge avansurile bărbatului. În momentul în care bărbatul lansează corzile luminoase, femeia contraatacă brusc, mutându-și corpul conștiinței la nivelul corpului astral. În acel moment, datorită rezonanței de aceeași polaritate - negativă sau pozitivă, după caz - corzile trimise de bărbat se blochează și sunt oprite în “platoșa” formată de femeie la marginea corpului astral, ceea ce duce la un sentiment de respingere instinctivă.

Apare astfel un fel de durere aurică la bărbat, ceea ce generează un sentiment de frustrare. Instantaneu, se dezgroapă “secură războiului”, iar fiecare dintre parteneri își amintește de toate eșecurile trecute, ceea ce generează o dorință de răzbunare. Această dorință de răzbunare - pe tot ce ține de elementul feminin pentru bărbați și pe tot ce ține de elementul masculin pentru femei - este una din slăbiciunile majore ce marchează destinul personal al multor oameni.

Dorința de răzbunare stă la baza tuturor traumelor unui cuplu: bătăi între soți, jigniri, divorțuri. La nivelul corpului sufletului, această boală arată ca o pată concavă, de culoare neagră, cu diametrul între cinci și zece centimetri, ce atrage și

“înghite” lumină ca o gaură neagră. De cele mai multe ori, această pată este poziționată în dreptul chakrei orgoliului din partea dreaptă, fiind vizibilă uneori și în dreptul chakrei anahata.

În cazul unui incident de o asemenea natură, situația poate fi detensionată prin intermediul comunicării prin voce. Vocea umană are o importanță deosebită în dinamica relațiilor interumane, dacă are la bază sinceritatea. Cu toate că mulți oameni au impresia că pot minți verbal foarte ușor, vocea este cel mai greu de modulată; astfel, chiar și în cazul unei prefăcătorii, adevărul se simte foarte repede. Nu te poți prefăce prin voce fără să dai de bănuț, chiar dacă ești actor foarte bun și scenariul pare a fi bine construit. Vocea, elementul sonor, poate face ca - în cazul prezentat - corpul conștiinței femeii să se retragă de la marginea corpului astral, iar corzile luminoase ale bărbatului să se manifeste normal, continuându-și “cercetarea”. La rîndul ei, femeia începe propria sa cercetare, lansându-și propriile corzi aurice, semn că “înnodarea” unei relații de amicitie nu este departe.

În momentul întâlnirii a două persoane, care stau una lângă alta mai mult de un minut, auzul lor se contopesc, formând formațiuni înalt vibratorii, care emit la rîndul lor culori, sunete, mirosuri specifice, în funcție de natura relației dintre ele. Aceste formațiuni înalt vibratorii indică cu precizie natura relației dintre cele două persoane. Dar în cazul în care una dintre cele două persoane minte sau caută să înșele, formațiunile energetice capătă culori întunecate: gri, maron închis sau negru, de diferite nuanțe și străluciri. Gelozia se manifestă printr-o nuanță de negru, lăcomia printr-o nuanță de gri, plăcerea de a manipula sau de a păcăli se manifestă prin culoarea maron, iar mândria se manifestă printr-o nuanță rezultată din amestecul culorii maron cu negru.

Dacă persoanele care se întâlnesc sunt “normale”, iar relațiile dintre ele pot fi încadrate în categoria “fair play”, se

produce o compatibilitate aurică; concomitent, se realizează o aureolă comună, de forma unei inimi sau a unui glob terestru luminos, frumos colorat, bombat la capete.

Aceeași structură aurică comună se înfiripă și în momentul în care, la nivelul corpului duh sau la nivelul sufletului, între doi parteneri de sex opus apare o compatibilitate de sunet și, respectiv, de miros. Această structură aurică comună, ce seamănă cu un con care are vârful în sus și baza scobită, în formă de inimă, care acoperă ca o cupolă ambii parteneri se formează și în cazul în care există o compatibilitate emoțională, astrală sau mentală.

Structura comună în formă de inimă apare și atunci când cei doi parteneri se comportă în conformitate cu Firea lucrurilor - Ordinea cosmică - și “trăiesc în adevăr”. Inima este forma arhetipală a structurii aurice a primului om care a apărut în corp duh (nu este vorba despre Adam material, ci despre Shantiah), dar și forma arhetipală aurică în care se manifestă ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii.

O structură aurică comună în formă de inimă apare și în momentul oficierei căsătoriei religioase (este, desigur, vorba despre căsătoria a două persoane de sex opus). În urma oficierei căsătoriei religioase, structura aurică comună de forma unei inimi dobândește culoarea trandafirie. În cazul în care femeia este mai în vârstă decât soțul, această structură aurică de forma unei inimi are culoarea verde foarte deschis. Formarea prin intermediul ceremoniei religioase a cupolei aurice comune reprezintă ceea ce Biserica creștină numește “Sfânta Taină a Căsătoriei”. Întotdeauna, structura în formă de inimă se realizează prin intermediul femeii.

Structura aurică comună în formă de inimă durează până când femeia minte pentru prima dată prin intermediul vocii. Întrucât această structură aurică se formează numai prin intermediul femeii, dispare tot prin intermediul femeii. O dată pierdută prin rostirea cu voce tare a unui neadevăr, această

structură nu mai apare niciodată. Se întâmplă adesea ca această structură să dispară chiar în ziua căsătoriei, uneori în prima oră de după căsătorie. Prima minciună spusă înseamnă, de fapt, ieșirea dintr-o umbrelă protectoare unică, care ar fi adus multă fericire unui cuplu.

În cadrul unor relații corecte, cupolă aurică comună în formă de inimă ce se formează între soți dobândește un caracter permanent. Totuși, este evident că viața nu este roz pentru nimeni și că, în cadrul unei relații de lungă durată, apar deseori disfuncții. Toate disfuncțiile creează scurt-circuite energetice, care deformează cupola aurică comună. Unul dintre soți devine întotdeauna element pasiv, iar celălalt element activ. Unul este mai puternic, altul este mai slab. Întotdeauna, unul dintre ei suferă mai mult decât celălalt.

Acel... tramvai numit dorință, care oprește în toate stațiile umane, reprezintă principalul motiv al acumulării noxelor aurice negative și al distrugerii comuniunii realizată prin cupolă aurică comună în formă de inimă. Toate sentimentele și gândurile oamenilor, toate dorințele, conștientizate sau nu, refulate sau nu - ură, invidie, dușmănie, mândrie -, se reflectă auric prin pete închise ce pătează cupola aurică comună în formă de inimă.

Cununia religioasă a unui cuplu este un eveniment important nu numai în palierul social. Dincolo de aspectele strict sociale, cununia religioasă implică, pe lângă formarea cupolei în formă de inimă, echilibrarea karmei celor doi parteneri după principiul complementarității putere mare-putere mică. La fel ca toate celelalte evenimente importante din viața oamenilor, cununia religioasă necesită o ceremonie specială în lumea eterică.

Ceremonia din lumea eterică se desfășoară paralel cu cea desfășurată în lumea materială. Ritualul care se desfășoară în lumea eterică este, oarecum, asemănător căsătoriilor din Evul Mediu, de la marile curți regale. În lumea eterică, cununia

religioasă are parte de o participare destul de restrânsă, dar foarte aleasă. La ceremonia religioasă a căsătoriei, în lumea eterică participă Iisus Hristos, Îngerul Gabriel, Îngerii Veghetori ai fiecăruia dintre cei doi miri, Fetițele-Puteri, care sunt conducătorii sub-palierului astral din care provin mirii și spiritele naturii legați de ei. În fața și în spatele cuplului se manifestă două ființe îngerești cu înfățișare feminină, care-i însoțesc pe miri în toată perioada ritualului. Cele două ființe feminine au un aspect asemănător zânelor; ele sunt purtate în lectici și însoțite de un numeros alai format de spirite ale naturii care aruncă flori din coșulețe în jurul mirilor. De-a lungul căsniciei, cele două ființe angelice feminine apar în cele mai dificile momente ale cuplului. De aceea, pe drept cuvânt, ele pot fi numite “Stăpânele casei”.

Imediat după cei doi soți spun “Da” în fața preotului, se produce la ambii parteneri activarea petalelor unor chakre, care până atunci erau în stare latentă - petalele echivalente atributului de soț sau de soție.

Imediat după ce spun “Da” în fața preotului, aurele individuale se unesc, formându-se aura comună în formă de inimioară.



PROTECȚIA AURICĂ

☞ Regula celor 21 de pași ☞

Orice om este învăluit de o sferă aurică. În mijloc se află nucleul care este corpul fizic, iar concentric, până la o anumită distanță în jur - rar mai mare de trei-cinci metri -, se întinde aura exterioară.

Aura unui singur om poate fi numită aură personală, în timp ce aura mai multor oameni ce trăiesc într-un loc poate fi numită aură comună. Aura comună este rezultanta vectorială a aurelor oamenilor ce își desfășoară activitatea într-un loc: de exemplu, într-un loc de muncă, într-o locuință, într-un cartier, într-un oraș etc.

Fiecare loc din marile orașe - locuințe, blocuri, magazine, restaurante, hoteluri etc -, are propria sa aură; aura comună se prezintă ca o ceață de forma unui balon ce învăluie locul respectiv. În funcție de calitatea oamenilor care-și desfășoară activitatea în acele locuri, aura comună poate fi caracterizată prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime. Este, desigur, vorba despre rezultanta vectorială - după principiul compunerii vectorilor din fizica clasică (regula paralelogramului) - a tuturor emanațiilor aurice ale persoanelor care-și desfășoară activitatea și trăiesc în acele locuri.

Locurile pot fi împărțite după calitatea aurei; există, astfel, locuri bune și locuri nocive. Locurile bune au o rezonanță favorabilă. Ea se formează între prieteni sau în

cadrul unui grup format din mai mulți oameni cu afinități aurice. Aura comună formată în jurul acestor locuri are o luminozitate lăptoasă, un miros plăcut și un sunet înalt.

Locurile nocive au, în schimb, o rezonanță joasă. De exemplu, un restaurant prost famat are o sferă aurică în care predomină culoarea grena murdar, iar mirosul este foarte neplăcut. În toate aceste sfere aurice întunecate, oamenii o iau, cel mai adesea, pe cărări nefaste.

Ca sferă aurică, omul intră zilnic în contact cu alte sfere aurice emise de locurile prin care trece: locuri de muncă, magazine, spitale, biblioteci, restaurante, hoteluri, stații CFR, stații de autobuz sau de metrou etc. Omul intră zilnic în contact cu cel puțin o sută de sfere aurice. Dacă ne imaginăm un om, care pleacă de acasă dis-de-dimineată, bine dispus după somnul de noapte, cu “bateriile” încărcate, trece prin stațiile de tramvai, autobuz sau metrou, își petrece opt sau mai multe ore la locul de muncă având de-a face cu fel și fel de indivizi, iar la întoarcere își face cumpărăturile cotidiene la mai multe magazine, se oprește la o bere cu amicii din cartier și ajunge acasă frânt de oboseală, trebuie să convenim că a trecut prin cel puțin o sută de sfere aurice, care i-au uzat structura și l-au virusat cu diferite influențe. Fiecare sferă are caracteristicile sale specifice, cel mai adesea nefaste. Astfel, la sfârșitul unei zile de muncă, aura omului este acoperită, în multe locuri, cu depuneri aurice nocive de diferite culori și luminozități.

Cele mai multe influențe aurice nocive se adună la nivelul corpului emoțional și la nivelul corpului astral, care se acoperă cu depuneri într-un mod asemănător apei turnate în benzină. Dacă apa - adică influențele exogene - este în cantitate mare, benzina originală își pierde caracteristicile, iar omul e invadat de o senzație de scârbă fizică față de tot și de toate.

Dacă însă elementul influențat este corpul mental superior, apare sentimentul de disperare în fața răutății voite a semenilor. Dacă este afectat corpul spiritual, omul se simte

nedreptățit, iar corpul respectiv se acoperă cu noxe aurice, precum o gogoșă este acoperită cu pudră de zahăr. Numai că această pudră are o culoare cenușie, emite un miros rânced și un sunet neplăcut.

Nucleul standard al celei mai mici sfere aurice a unui loc este, după cum se afirmă ființele din lumea eterică, de 21 de pași. În momentul în care dorește să scape de calitatea nefastă a unui loc, un om trebuie să se deplaseze 21 de pași, pentru a ieși din raza de influență a aceluși loc. Aceasta este “regula celor 21 de pași”.

Regula celor 21 de pași este o modalitate eficientă prin care un om poate ieși atât din zonele cu probleme, cât și din situațiile karmice ce par a lua întorsături periculoase sau nefavorabile. Regula celor 21 de pași constă în părăsirea imediată a unui loc cu probleme, în orice direcție. După aceea, omul se poate întoarce înapoi. Aplicând regula celor 21 de pași, omul scapă de orice eveniment neplăcut.

În general, când un om părăsește nucleul locului respectiv și face cei 21 de pași, aura sa tinde să revină la starea inițială, iar influențele exogene pierd din forța inițială.

Din păcate, după aceea, omul intră în altă sferă, proces ce se repetă neîncetat. În fiecare sferă în care pătrunde un om, corpul său mental este invadat de o mulțime de gânduri; gândurile nu sunt, evident, ale omului respectiv, ci sunt împrumutate din sfera aurică în care a intrat.

Totul se repetă în fiecare zi, ca într-un perpetuum mobile; omul, ca structură aurică devine, astfel, produsul influențelor tuturor sferelor prin care trece, într-un proces neîntrerupt, care durează de când lumea.

Și, după cum se exprima Îngerul Gabriel, în lume “**există atâtea sfere (aurice) câți Fii ai luminii au căzut la începuturi. Cine (oare) a fost lângă mine să-mi spună unde-i începutul și unde se termină ?**”

❧ Formarea corpului haric ❧

Deși regula celor 21 de pași este o modalitate eficientă de a scăpa de influențele aurice nocive, de 2000 de ani mijlocul ideal pentru purificarea unui loc, precum și pentru purificarea aurei, constă în rostirea celui mai puternic Nume din Terra aurica - Numele lui Iisus Hristos.

Dacă o persoană ar rosti, cel puțin o singură dată pe zi, Numele lui Iisus Hristos - de exemplu, în cadrul locului de muncă, acasă, pe stradă - noxele aurice s-ar șterge ca de la sine. Prin rostirea numelui lui Iisus Hristos la părăsirea locului de muncă sau înaintea de a ajunge acasă după o zi de muncă, corpul sufletului se curăță, eliminându-se posibilitatea defulării violente a încărcăturii emoționale negative și a nervilor acasă.

În timpul rugăciunii ori a rostirii numelui lui Iisus Hristos se activează corpul haric al plaselor mesianice, care purifică totul. Prin formarea corpului haric al plaselor mesianice, toate petele întunecate de la nivelul aurei unui om ori de la nivelul unui loc sunt eliminate, iar petele maronii (care indică neiertarea pentru greșelile comise) sau petele cenușii (care indică autoînvinovățirea) dispar instantaneu.

Pentru oamenii zilelor noastre, rugăciunea creștină și rostirea cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos este medicamentul universal care vindecă orice boală. Este foarte alarmant faptul că, între atâtea tipuri de medicamente, cărora li se face reclamă prin spoturi publicitare și în care se investesc bani și inteligență, nu există nici o reclamă care să explice eficiența supremă a rugăciunii - simpla rugăciune, cum îi spun unii contemporani atât de siguri pe realizările erei moderne.

Foarte interesant este cazul ateilor care, dacă sunt drepecți și corecți, pot începe curățirea aurei dinspre corpul fizic, iar nu dinspre plasele mesianice. Interesant este și faptul că dacă pronunță numele lui Iisus Hristos, ateii (mai corect spus, cei care se consideră ateii) rămân curați mai mult timp decât cei ce

se roagă des. Explicația acestui aspect este următoarea: fiind un material “brut”, încă neșlefuit, atei au o inerție aurică mai mare.

În momentul în care doi oameni rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos sau se roagă în comun se formează o cupolă mesianică comună, cu circumferința de cel puțin 21 de pași, iar în interiorul acesteia apare o linie divină comună. Plasele mesianice activate cât mai mult timp într-un loc oarecare, permit arderea tuturor noxelor aurice. De asemenea, interacțiunea aurei unui om care are deja format corpul haric al plaselor mesianice cu aura altor oameni care nu-l au format, prilejuiește un spectacol magnific de lumină, sunet, culoare și mirosuri.

Să ne imaginăm o petrecere mondenă - o recepție la un restaurant - la care sunt adunate aproximativ 50 de persoane. Fiecare dintre aceste persoane are propriile sale noxe energetice lipite de aură. Unele persoane resimt invidie față de situația vestimentară, socială sau financiară a celor din jur. Altele afișează ostentativ veșminte “de firmă”, în pas cu moda, mașini scumpe sau bijuterii. Unii bărbați râvnesc pe ascuns la soțiile celor de alături sau la modul în care unii oameni de afaceri au reușit să câștige în timp scurt averi impresionante. Sunt și din cei care jubilează, amintindu-și de “tunurile” sau de “țepele” prin care s-au îmbogățit. Există în grup atât femei, cât și bărbați roși de gelozie, care-și privesc comesenii cu zâmbete fățarnice ori cu invidie abia disimulată.

Toată această societate “selectă” care se constituie la o petrecere mondenă, formează o aură comună de aproximativ 100 de metri, a cărei rezultantă vectorială se manifestată ca luminozitate, culoare, miros și sunet. Firesc, rezultanta aurei comune nu poate avea decât culoarea gri-cenușie cu inflexiuni negre, emite un sunet supărător și un miros asemănător celui dintr-un container de gunoi care a stat prea mult timp sub arșița soarelui. Dacă însă una dintre persoanele prezente la petrecere

rostește - chiar și într-o discuție - Numele lui Iisus Hristos, se produce fenomenul uimitor al formării instantanee a plaselor maesianice. Prima care-și formează plasele mesianice este persoana care a rostit, chiar și într-o discuție banală, Numele lui Iisus Hristos. Incredibil de repede, plasa mesianică devine din ce în ce mai mare, acoperind aura comună a locului în care se află cele 50 de persoane.

Timp de aproximativ 30 de secunde, aura comună pare a fi în flăcări: scurt-circuite, fulgere luminoase însoțite de sunete înalte și de mirosuri plăcute. Când cele 30 de secunde se vor fi scurs, plasa mesianică se stinge, dar aura comună s-a purificat: toate noxele au dispărut. Cel puțin până la lăsarea întinericului nu se mai întâmplă nimic neplăcut. Chiar dacă, în virtutea obișnuinței dobândite în timp, cei prezenți se gândesc încă la ale lor, se simte o ușoară stânjenală generală și o ușoară indispoziție când este atacat un subiect delicat. O umbră de înviorare și de bună dispoziție se așterne peste cei prezenți; fiecare, interior, parcă își descoperă o altă față și pare a fi animat de sentimente mai bune, dornic, dintr-o dată, să se împace cu toți și cu toate. Nu mai rămâne decât un miros covârșitor de pâine caldă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin roșu.

Prin formarea corpului haric al plaselor mesianice, fiecare om continuă în palierul terestru, prin exercitarea liberului arbitru, activitatea lui Iisus Hristos, participând conștient la **“eradicarea rapidă a sămânței răului din locuința fiilor femeii”**, după cum se spune în lumea eterică.

Sau, după cum după cum îi explica Îngerul Gabriel lui Eugen, corpul haric al plaselor mesianice reprezintă **“taina venirii în carne a Fratelui tău și Domnului tuturor, cel pe care frații tăi îl numesc Hristos”**.

Dacă doi sau mai mulți oameni (trebuie să fie cel puțin doi oameni) rostesc împreună Numele lui Iisus Hristos, se formează o structură aurică comună care-i învâluie pe toți; de

asemenea, se formează o singură linie divină. Instantaneu, din “prezentul continuu” în care se manifestă în Trupul de slavă, invizibil percepției normale, Iisus Hristos se alătură celor aflați în trupul fizic, împlinind cele ce le-a spus la începutul erei creștine, în fața ucenicilor Săi: **“Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.”** (Matei: 18-20)

CUPRINS



SALT ÎN NECUNOSCUȚ / 7

- ~ Conectarea ~
- ~ Simțurile transfizice ~



OMUL

CETĂȚEAN AL COSMOSULUI / 16

- ~ “Matrioșka” ~
- ~ Spiritul și corpul duh ~
- ~ Sufletul ~
- ~ Ansamblul aurei exterioare ~
- ~ Palierele cuantice ~



“ATUNCI S-A NĂSCUT ÎNCEPUTUL” / 45

- ~ Direcții de analiză ~
- ~ “Toți eram în El și El era în noi” ~
- ~ Domn din Domn, Frumos din Frumos ~
- ~ Primul război din ceruri ~
- ~ Terra aurica ~



SCHIMBAREA, CARE A ADUS NOUL / 62

- ~ Efectele răzvrătirii ~
- ~ Cele cinci etape ale metamorfozei ~
- ~ Cei cu ochii negri ~
- ~ Ashpan ~
- ~ Focarele de personalitate ~



OCROTIREA OAMENILOR / 92

- ~ Influența Marilor Tării ~
- ~ Influența Înțeleptelor Orânduiri ~
- ~ Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori ~



PARTICULARITĂȚI AURICE / 113

- ☪ Cununile ☪
- ☪ Podoabele ☪
- ☪ Siglele ☪
- ☪ Rolul podoabelor aurice ☪
- ☪ Pecetea morții ☪



PENTRU PATRIE / 136

- ☪ Prințul Poporului ☪
- ☪ Românii neaoși ☪
- ☪ Văpaia obârșiei obcinei ☪



INFLUENȚA MEDIULUI / 153

- ☪ Influența mediului natural ☪
- ☪ Influența mediului artificial ☪



TRĂSNET ÎNTRE DOUĂ INIMI / 170

- ☪ Conexiuni trupești și aurice ☪
- ☪ Imprintingurile aurice ☪
- ☪ Un tramvai numit... dorință ☪



PROTECȚIA AURICĂ / 188

- ☪ Regula celor 21 de pași ☪
- ☪ Formarea corpului haric ☪

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE



Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict



vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,



informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de



zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în



cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.





Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.



Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte.

Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

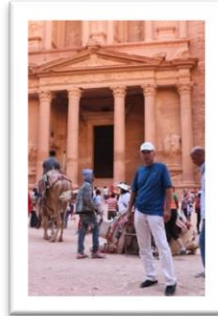
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit “cartea” și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o





experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După



o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente



I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de



eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală (“un alt fel de curriculum vitae”) sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

